

د حضرت یرمیاہ نبی کتاب - ماخذ

انبیاء

پېژندگلو

د دې کتاب موضوع ډېره ښه او د ټولو انسانانو دپاره ضروری او گټوره ده او هم هغه خبرې کوی کومې چې زیاتو پېغمبرانو کړې دی چې د گناهونو نه تویه وباسی، خدای پاک ته راوگرځی، او که نه نو بیا تباھی ته تیار شی. حضرت یرمیاہ د ژریدونکی پېغمبر په نوم یادېږی ځکه چې هغه به ډېر زیات ژړل په دې وجه چې خلقو د خدای پاک د عدالت پیغام نظر انداز کړی وو. هغه د یهوداه قوم ته د یوسیاہ بادشاه د حکومت نه واخله تر یروشلم د تباھی پورې پېشگوښی کړې وه. هغه خپلې پېشگوښانې باروک عالم ته بیان کړې. د حضرت یرمیاہ د یو پېغمبر په حیثیت هدف دا وو چې د خدای پاک د عدالت د راتلو اعلان وکړی. خو بیا هم په ټول کتاب کښې مونږ گورو چې خدای پاک غواړی چې خلق او قومونه تویه وباسی او صداقت طرف ته راشی. د هغه پیغام هغه وخت ته هم گوری چې کله به خدای پاک خپل شریعت د انسانانو په زړه ولیکی نو هغه فرمائی چې، زه به خپل شریعت د هغوی په مازغو کښې واچوم او د هغوی په زړونو به یې ولیکم. او زه به د هغوی شرارتونه معاف کړم او د هغوی گناهونه به نور نه یادوم. د حفظ کولو دپاره ۱۱:۲۹ آیت "ما ته د هغه منصوبو پته ده زه چې کومې ستاسو دپاره لرم، هغه منصوبه چې تاسو آبادوی او خوشحالوی، نه چې تاسو ته نقصان رسوی، هغه منصوبه چې تاسو ته مستقبل او امید درکړی."

حضرت یرمیاہ

۱) په دې کتاب کښې د خلیقاه د زوی یرمیاہ پېغامونه دی څوک چې د بنیامین په علاقه کښې د عنوت په ښار کښې د امامانو نه یو امام وو. ۲) د مالک خدای کلام په اول ځل په یرمیاہ د امون په زوی یوسیاہ د یهوداه د بادشاهت په دیار لسم کال نازل شو، ۳) او یرمیاہ ته دا پېغامونه تر دې چې د یهوئیم د یوسیاہ د زوی د یهوداه بادشاه په ټول حکومت کښې او د یهوداه بادشاه د یوسیاہ د زوی د صدقیاه د حکومت د یوولسم کال تر پینځمې میاشتې پورې ملاوبدل کله چې د یروشلم خلق جلاوطن کړی شوی وو.

یرمیاہ په پېغمبری منتخب کېدل

۴) د مالک خدای کلام په ما نازل شو او ما ته یې وفرمائیل، ۵) ”ما ته د هغه وخت نه پېژندلې چې لا د مور په خېټه شوی نه وې، ستا د پیدا کېدو نه وړاندې مې ته غوره کړې او د قومونو دپاره مې نبی مقرر کړې.“ ۶) خو ما ورته وویل چې، ”اے قادر مطلق خدایه، ما ته خو د صحیح خبرو کولو طریقه هم نه راځي ځکه چې زه خو لا هلک یم.“ ۷) خو مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”داسې مه وایه چې زه لا هلک یم ځکه زه چې هر چا ته تا ورلېږم نو ته به ورځې او هر څه چې درته وایم هغه به ورته وائې. ۸) د خلقو نه مه یرېږه، ځکه چې زه مالک خدای دا وایم چې زه ستا مل یم، او زه به تا بچ ساتم.“ ۹) نو بیا مالک خدای خپل لاس راوږد کړو، او زما خولې له یې راوړو او راته یې وفرمائیل، ”گوره، ما خپل کلام ستا په خوله کښې واچولو. ۱۰) نن ما ته په قومونو او بادشاهتونو باندې مقرر کړې، او تا ته مې په هغوی د بېخ نه د راویستلو، او د هغوی د رانسکورولو، بربادولو او د اخوا غورزولو، او په هغې د نورو د قائمولو او د کرلو اختیار درکړو.“

دوه رویاگانې

۱۱) نو بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو او وې فرمائیل، ”یرمیا، تا ته څه بنکاری؟“ ما ورته وویل، ”ما ته د بادام د ونې یوه څانګه بنکاری.“ ۱۲) مالک خدای راته وفرمائیل، ”تا ته ټیک بنکاری، د دې دا مطلب دے چې زه د خپل کلام ساتونکے یم، زه چې څه وایم چې هغه پوره شی.“ ۱۳) د مالک خدای کلام دوباره په ما نازل شو او وې فرمائیل، ”نور څه وینې؟“ ما ورته وویل، ”زه د شمال طرف نه دېګ وینم چې څه په کښې یشیری او د دېګ خوله زمونږ په طرف راتیته ده.“ ۱۴) نو مالک خدای ما ته بیا وفرمائیل چې، ”دغه شان به په دې ملک او څوک چې په کښې اوسیری په هغوی به د شمال نه د جنوب طرف ته افت رابنکته شی، ۱۵) نو وګورئ، زه قومونه د شمال د بادشاهتونو نه راغونډوم. د دنیا بادشاهان به یروشلم او د یهوداه په ټولو ښارونو حمله وکړی او هغوی به خپل تختونه د یروشلم د ښار په دروازه کښې قائم کړی. ۱۶) نو زه به خپله سزا په خپل غوره شوی قوم نازله کړم او د هغوی د شرارت په وجه به هغوی ته سزا ورکړم ځکه چې دوی زه رد کړم او غبرو خدایانو ته یې خوشبویانې وسوزولې او د خپلو لاسونو جوړو شوو بتانو ته یې عبادت وکړو. ۱۷) نو ته یرمیا اوس ځان تیار کړه، او راپاڅه او هر هغه څه چې زه درته وایم دا هغوی ته ووايه. د هغوی نه مه یرېږه، ګڼې زه به تا د هغوی په وړاندې سخت وپروم. ۱۸) ګوره، ما نن ته لکه د یو قلعه بند ښار په شان او د اوسپنې ستن، او د پیتلو د دېوال په شان مضبوط جوړ کړې چې ته د ټول ملک سره مقابله وکړې، که هغه د یهوداه بادشاهان، آفسران، امامان او یا د هغې ټول عوام وی. ۱۹) هغوی به ستا خلاف وجنګیری خو کامیاب به نه شی، ځکه چې زه ستا مل یم او زه به تا بچ کړم،“ مالک خدای فرمائی.

خُدائِ پاک د بنی اسرائیلو وفاداری رایادوی

۲ (۱) د مالک خُدائِ کلام په ما نازل شو او راته یې وفرمائیل چې، (۲) ”لاږ شه او د یروشلم خلقو ته دا پیغام ورسوه. ما ته ستاسو د خوانی وفاداری بڼه یاده ده، چې تاسو به څنگه لکه د ناوې په شان ما سره مینه کوله او تر دې چې په صحرا کېنې چې په کېنې کله هم څه نه کېدل بیا هم تاسو ما پسې راروان وئ. (۳) په هغه ورځو کېنې بنی اسرائیل مالک خُدائِ ته مقدس خلق وؤ او د هغه د فصل ورومبې مېوه وه. او چا به چې هغوی ته نقصان رسولو نو هغوی به ما مجرمان ګرځول او په هغوی به مې مصیبتونه نازلول، ما مالک خُدائِ دا وفرمائیل.“

د بنی اسرائیلو د پلار نیکه ګناه

(۴) اے د یعقوب اولاده، اے د بنی اسرائیلو ټولو قبیلو، د مالک خُدائِ کلام ته غور ونیسئ. (۵) مالک خُدائِ فرمائی، ”ستاسو پلار نیکه په ما کېنې څه غلطی لیدلې وه چې هغوی زما نه دومره لرې شول؟ هغوی د بې کاره بټانو عبادت شروع کړو او په خپله هم بې کاره شول. (۶) هغوی دا تپوس قدرې هم ونه کړو چې، ”مالک خُدائِ چرته دے، چا چې مونږ د مصر نه رابهر کړو، او په هغه صحرا کېنې یې زمونږ لارښودنه وکړه چې د میرو او کندو کپرو ملک وو، هر طرف ته څسکه او تیاره وه چې په کومه زمکه کېنې نه چا سفر کولو او نه په کېنې څوک اوسېدل؟“ (۷) ما تاسو د باغونو نه پک او زرخیزه ملک ته راوستلئ چې د دې د مېوو او د نورو ښو څیزونو نه خوند واخلي. خو کله چې تاسو په هغه ملک کېنې ور داخل شوی نو هغه تاسو په ګناه سره پلټ کړو او په دې وجه مو زما میراثی ملک قابل نفرت وګرځولو. (۸) امامانو هم دا تپوس ونه کړو چې، ”مالک خُدائِ چرته دے؟“ او تر دې چې د شریعت خادمانو هم زه ونه پېژندم، د قوم مشرانو زما خلاف سرکشی وکړه، او د هغوی نبیانو د بعل د بت پیغام اورولو او د

بېکاره بُتانو پیروی او عبادت یې کولو.

د مالک خدای د خپلو خلقو خلاف الزام

۹ مالک خدای فرمائی چې، ”نو په دې وجه به زه د خپلو خلقو خلاف الزام ولگوم. او زه به ستاسو په اولاد هم نسل در نسل الزام ولگوم. ۱۰ مغرب طرف ته د سمندر په بله خوا کبني د قبرص جزیرې ته لار شه او وگوره، او د مشرق طرف ته د قیدار ملک ته څوک ولېره چې په غور سره لټون وکړی چې آیا د دې نه وړاندې هم داسې کار شوی دی؟ ۱۱ تاسو چې یو قوم داسې هم لیدلې دے چې د خپلو خدایانو نه اوږدلی وی کوم چې په حقیقت کبني خدای پاک هم نه دے؟ نه، بلکل نه. خو زما غوره شوی قوم زه خپل جلالی مالک خدای پرېښودم او زما په خدای یې د بې فائدې بتانو عبادت وکړو. ۱۲ اے آسمانونو تاسو خوف زده شئ او پرېشانه شئ، مالک خدای فرمائی، ۱۳ ”ځکه چې زما خلقو دوه گناهونه کړی دی، یو دا چې هغوی زه چې د ژوندون د اوبو چینه یم پرېښودم، او بل دا چې د خپل ځان دپاره یې مات شوی تالابونه جوړ کړی دی په کوم کبني چې اوبه نه ایسارېږی.“

د بې وفایي نتیجه

۱۴ ”ولې بنی اسرائیلیان غلامان دی څه؟ ولې هغوی غلامان پیدا شوی دی څه؟ نو بیا ولې هغوی اغوا کړی شول؟ ۱۵ هغوی د غرمبېدونکو زمره په شان په دوی باندې حمله وکړه، او د دوی د زمکې نه یې صحرا جوړه کړه، او ښارونه یې ورته وسوزول او د اوسېدو نه یې وویستل. ۱۶ د دې نه علاوه، د میمفس او د تحفحیس خلق راغلل او ستاسو سرورونه یې وخرابېل او غلامان یې جوړ کړی. ۱۷ اے بنی اسرائیلو، ولې دا تاسو په خپله په خپل ځان نه دی کړی څه؟ کله چې مالک ستاسو خدای پاک ستاسو رهنمائی کوله نو بیا په هغه وخت کبني

تاسو هغه پرېښودو. (۱۸) نو بيا مصر ته د تلو او د دريائے نیل د اوبو څښلو څه فائده ده؟ او بيا اسور ته د تلو او د فرات د سيند د اوبو څښلو څه فائده ده؟ (۱۹) ستاسو شرارت به تاسو له سزا درکړي، او زما نه ستاسو د اورېدو په وجه به تاسو ورپلے شئ. نو بيا تاسو په دې غور وکړئ او ځان خبر کړئ چې دا به ستاسو دپاره څومره بده او ترخه وي کله چې تاسو مالک خدائ ستاسو خدائ پاک پرېږدئ او تاسو د هغه نه، نه یرېږئ، “مالک خدائ رب الافواج فرمائي.

د مالک خدائ عبادت پرېښودل

(۲۰) ”اے بنی اسرائیلو، تاسو د ډېر پخوا نه زما جغ د خپل څپت نه اخوا کړې دے او زما نه مو انکار کړې دے. تاسو ووئیل، ”زه به نور ستا بندگی نه کوم.“ په هره لورپه غونډۍ او د هرې شنې ونې لاندې ځملاستی او د کنجرو په شان مو زنا وکړه. (۲۱) ما تاسو د نورو انګورو د بنو بوټو د مینځ نه غوره کړئ او په زمکه مې وکړلئ خو بيا تاسو ولې فاسد او په خراب او ځنگلی انګورو بوتی بدل شوی؟ (۲۲) که څه هم تاسو خپل ځان په سوډا او ډېر صابون باندې ووينځئ، خو بيا هم ستاسو د گناه داغونه زما په وړاندې دي.“ دا د قادر مطلق خدائ وينا ده. (۲۳) ”نه ځنگه وائې چې ما خپل ځان نه دے گنده کړې او د بعل د بت پیروی مې نه ده کړې؟ گوره تا په هغه دره کښې ځنگه رفتار وکړو. لږ ځان سره سوچ وکړه چې تا هلته څه کړی دی. ته هغه اوبښه یې چې وار یې راوړې وی او اخوا ديخوا منډې وهی، (۲۴) ته لکه د هغه ځنگلی خرې په شان یې چې په دشته کښې په مستی راغلې وی او آوازونه شروع کړی نو څوک د هغې شهوت قابو کولے شی؟ او هر یو صحرائی خر به بغېر د تکلیف نه په هغې باندې سورېدے شی او هغه په خپله هغوی ته نزدې ورځی ځکه چې هغه په مستی کښې راغلې وی. (۲۵) نو بيا دومره منډې مه وهه چې خپلې دې وشلیږی او مری دې اوچه شی. نو بيا تا ووئیل، چې نه، دا خبرې زما دپاره بې فائدي دي، زه د غېرو د بتانو سره مینه کوم، او زه به د هغوی پیروی کوم.“

بنی اسرائیل به وشرمیری

﴿٢٦﴾ ”اے بنی اسرائیلو ستاسو ټول قوم او بادشاهان، مشران، امامان، او نبیان داسې شرمنده شی لکه څنگه چې یو غل و نیولې شی او شرمنده وی. ﴿٢٧﴾ دوی د لرگی نه جوړ شوی بُت ته وائی چې ته زما پلار یې، او د کانی نه جوړ شوی بُت ته وائی چې ته زما مور یې. دوی ټولو ما ته د مخ په ځای شا کړې ده، خو چې کله هم څه تکلیف ورباندې راشی نو بیا ما ته خواست کوی چې راشه او مونږ ته خلاصون راکړه. ﴿٢٨﴾ نو بیا هغه معبودان چرته دی کوم چې تاسو د خپل ځان دپاره جوړ کړی دی؟ نو بیا که دوی کولې شی نو را دې شی او د مصیبت په وخت کبني دې تاسو له خلاصون درکړی. ځکه چې اے یهوداه، ستاسو خو دومره پېر معبودان دی لکه څومره چې ستا بسارونه دی. ﴿٢٩﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”نو بیا تاسو ولې په ما الزام لگوي؟ تاسو ټولو زما خلاف سرکشی کړې ده. ﴿٣٠﴾ ما ستاسو خلقو ته بې فائدي سزا ورکړه، ځکه چې هغوی زما اصلاح کول ونه منل. خو تاسو لکه د غرمبېدونکی زمري په شان په خپلو نبیانو حمله وکړه او هغوی مو قتل کړل. ﴿٣١﴾ اے موجوده نسلونو، د مالک خدای په کلام باندې غور او فکر وکړئ، ولې زه د بنی اسرائیلو دپاره د صحرا او یا د تورې تیارې زمکې په شان وم څه؟ نو بیا ولې زما قوم داسې وائی چې اوس دوی زما نه آزاد شو، او بیا به هیڅکله ما ته واپس رانه شی؟ ﴿٣٢﴾ ولې یوه پېغله خپل کالی هېروی، او یا یوه ناوې خپل د واده سنگار او جامې هېروی څه؟ خو زما خلقو زه بې حده هېر کړم. ﴿٣٣﴾ د معشوقو په پیدا کولو کبني تاسو څومره ماهر یې. تر دې چې بدکاره بنځه به هم ستاسو نه چل زده کړی. ﴿٣٤﴾ ستاسو لمن د بې گناه غریبانانو په وینو داغې شوې ده، سره د دې چې هغوی تاسو په غلا کولو کبني نه دی نیولی. د دې هر څه باوجود ﴿٣٥﴾ بیا هم ته وائی چې، ”ما هیڅ نه دی کړی زه بې گناه یم، مالک خدای خو ما ته غصه نه دے.“ خو زه به تا له سخته سزا درکړم ځکه چې ته وائی چې، ”زه بې گناه یم.“ ﴿٣٦﴾ ته کله دلته او کله

هلته ځې راځې نو بيا ولې دومره زر خپلې لارې بدلوي؟ ته به د مصر نه داسې وشرمېږې لکه څنگه چې ته وړاندې د اسور نه شرمېدلې وې. (۲۷) ته به د هغه ځای نه هم لاس په سر شرمنده وځې، ځکه چې په چا تا بهروسه کوله مالک خدای هغوی رد کړل نو تاسو به د هغوی نه هيڅ امداد حاصل نه کړئ.

مالک خدای سره د بنی اسرائیلو بې وفایي

۳ (۱) مالک خدای فرمائی، ”که یو سرې خپله بنځه طلاقه کړی او د هغه نه جدا شی او بیا هغه د بل چا سره واده وکړی نو آیا بیا اول خاوند ته د دې سره د دوباره واده کولو اجازت شته څه؟ بلکل نه، ولې چې په داسې کولو به ټوله زمکه پوره پلټه نه شی څه؟ خو اے اسرائیله لکه څنگه چې یوه زناکاره بنځه په ډېرو سړو پسې ګرځی دغه شان تاسو په ډېرو بتانو پسې وګرځېدئ نو اوس تاسو غواړئ چې ما ته دوباره راشئ څه؟ (۲) د اوچتو خشکو غرونو طرف ته نظر وکړه او وګوره چې آیا هلته په هغې کښې داسې ځای شته چې ته په کښې بې حرمته شوې نه یې؟ د لارې په خوا کښې ته د زنا دپاره یارانو ته داسې ولاړه وې، لکه چې یو کوچې په صحرا کښې په انتظار ناست وی. تا د زناکاری او شرارت په وجه ټوله زمکه پلټه کړې ده. (۳) نو باران په دې وجه ایسار شوې وو او د سپرلی څاڅکی ونه ورېدل. نو دا چې تا د کنجری شکل نیولې دے او تا له هيڅ شرم نه درځی. (۴) ته د دومره بې شرمۍ باوجود بیا هم ما ته وائې چې، ”اے پلاره، کله چې زه وره وم، تا ما سره مینه کوله، (۵) ولې ته به د تل دپاره ما ته په قهر یې څه؟ ولې ستا غضب به د تل دپاره په مونږ باندې وی څه؟“ ته خو داسې وائې مګر څومره بد عملی چې تا نه کېدې شی دومره کوې.

توبه کول

(۶) د یوسیاہ بادشاه د حکومت په دوران کښې مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”تا

هغه څه ولیدل کوم چې بی‌وفا اسرائیل کړی دی؟ لکه د یوې بدکارې ښځې په شان هغې په هر یو اوچت غره او د هرې شنې ونې د سوری لاندې زنا کړې ده.

۷) زما خیال دا وو چې د دې هر څه کولو نه وروستو به هغه ما ته واپس راوگرځي. خو دا راونه گړځېده او د دې بی‌وفا خور یهوداه دا هر څه ولیدل. ۸)

ما بی‌وفا اسرائیل ته د هغې د زناکاری په وجه طلاق نامه ورکړه او ومې شپله نو بیا ما ولیدل چې د هغې خور یهوداه نه یرېدله. هغه هم بهر ووتله او زناکاری یې شروع کړه. ۹) ځکه چې د اسرائیل دغه بدکاری هغې ته ډېره بې‌اهمیته ښکارېده نو هغې هغه زمکه پلټه کړه چې د کاپو او لرگو د بتانو سره یې زنا شروع کړه.

۱۰) خو د دې هر څه باوجود، د هغې بی‌وفا خور یهوداه ما ته په پوره زړه سره راونه گړځېدله، خو صرف په ظاهري شکل سره زما طرف ته راواپس شوه. دا د مالک خدای فرمان دی. ۱۱) نو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”خو بیا دا چې بی‌ایمانه اسرائیل د دوکه باز یهوداه نه صادق دی. ۱۲) هغه ما ته وفرمائیل چې، ”د شمال طرف ته لاړ شه او هغوی ته ووايه، اے بی‌ایمانه اسرائیله، مالک خدای فرمائی ما ته راواپس شه. زه به په غصې سره نور تا ته نه گورم، ځکه چې زه رحم کوونکې یم، مالک خدای فرمائی، او نه به زه د تل ډپاره تا ته غصه یم. ۱۳) ته صرف د خپلو گناهونو اقرار وکړه چې گناهگار یم او تا د خپل مالک خدای خلاف سرکشی کړې ده، او تا د هرې شنې ونې د لاندې د پردو بتانو عبادت کړی دی او زما د کلام تابعداری دې نه ده کړې، مالک خدای دا فرمائی. ۱۴) اے بی‌ایمانه خلقو، راواپس شی ځکه چې زه ستاسو مالک یم. زه به ستاسو د ښار یې نه یو او د هرې قبیلې نه دوه دوه کسان خوښ کړم او صیون ښار ته به مو واپس راولم. ۱۵) زه به تاسو له د شپونکو په شان مشران درکړم چې زما سوچ لری او تاسو ته په علم او عقل سره هدایت کوی. ۱۶) نو کله چې ستاسو د خلقو شمېر په هغه ملک کښې ډېر شی، مالک خدای فرمائی، نو تاسو به په هغه ورځو کښې د خدای د لوظ صندوق ذکر نه کوئ او هم به ستاسو خیال ته دا نور نه راځي، او نه به هغه یادوی، او نه به د هغې د ضرورت احساس تاسو ته کیږي، او نه به هغه دوباره جوړ کړی. ۱۷) نو په دغه وخت کښې به دوی

یروشلم ته د ”مالک خُدائِ تخت“ ووائی، او ټول قومونه به په یروشلم کښې راټول شی او د مالک خُدائِ نوم له به عزت ورکړی. او دوی به نور د خپل سرکشه او شریره زړونو پیروی نه کوی. (۱۸) نو په دغه ورځو کښې به د یهوداه خاندان د اسرائیل د خاندان سره یوځای شی او په شریکه به دوی د شمال د جلاوطنی د مُلک نه هغه مُلک ته واپس راشی کوم چې ما ستاسو پلار نیکه له په میراث کښې ورکړی وو.“

د خُدائِ پاک د غوره شوی خلقو بُت پرستی

(۱۹) ”مالک خُدائِ په خپله فرمائی چې اے بنی اسرائیله، ما غوښتل چې زه تا سره د خپل بچی په شان سلوک وکړم او د خپلې خوښې مُلک او زمکه درکړم، چې د نورو مُلکونو په نسبت ښکلې او شانداره وی. زما دا خیال وو چې ته به ما ته خپل پلار ووائی او زما نه به وانه وپړی. (۲۰) خو ته ما سره بې وفا شوې د هغې ښځې په شان څوک چې خپل خاوند سره بې وفا وی. مالک خُدائِ دا فرمائی. (۲۱) د خُشکو غرونو په اوچتو سرونو باندې د بنی اسرائیلیانو د ژړا او فریاد شور اوربدلې شی، ځکه چې هغوی غلظه لار اختیار کړې ده او خپل مالک خُدائِ یې هېر کړی دی. (۲۲) اے بې وفا بچو ما ته راواپس شی زه به ستاسو بې وفائی له شفا درکړم. اے مالکه خُدایه، مونږ به تا ته راواپس کیږو ځکه چې ته مالک خُدائِ زمونږ خُدائِ پاک یې. (۲۳) مونږ چې په زور شور سره د غرونو او غونډو په سرونو د بُتانو کوم عبادت کړی دی دا په رښتیا سره دوکه وه، د بنی اسرائیل خلاصون په یقین سره صرف په مالک خُدائِ زمونږ خُدائِ پاک دی. (۲۴) د اول نه تر آخره پورې دې شرمناک د بعل بُت زمونږ د پلار نیکه د محنت مېوه، د دوی رمې او څاروی، زامن او لوڼه ټول قبضه کړی دی. (۲۵) مونږ له په کار دی چې بې عزتی او شرم قبول کړو او په شرمونو پټ شو. ځکه چې مونږ د خپل پلار نیکه سره د خپل مالک خُدائِ زمونږ خُدائِ پاک په خلاف گناه کړې ده. د اول نه تر آخره پورې مونږ د خپل مالک خُدائِ پیروی نه ده کړې.“

د توبې دعوت

٤ (١) مالک خدای فرمائی، ”اے بنی اسرائیلو، که چرې تاسو واپس ما له راتلل غوارئ نو ما له واپس راشئ. که چرې تاسو خپل پلټت بټان زما د نظر نه اخوا کړئ او نور نه گمراه کړئ، (٢) کله چې تاسو قسم خورئ چې، ”مالک خدای ژوندے دے“ نو په رښتیا، انصاف، او صداقت سره خپله وعده پوره کوئ، نو بیا به تہ د دنیا قومونو ته د برکت ذریعه وگرځي او ټول قومونه به ستا په وجه زما نوم ته جلال ورکړي.“ (٣) مالک خدای د یهوداه او یروشلم خلقو ته فرمائی، ”د خپلو زړونو په سخته زمکه کښې یوه وکړئ او په ازغو کښې تخم مه کړئ. (٤) اے د یهوداه او د یروشلم خلقو خپل زړونه ما ته وقف کړئ، هسې نه ستاسو د بدو اعمالو په وجه زما د قهر اور بل شی نو هغه به تاسو مکمل وسوزوی او بیا به داسې هیڅ څوک نه وی چې هغه مړ کړي.“

د شمال د خوا نه د افت اعلان

(٥) په یهوداه کښې اعلان وکړئ او یروشلم ته اطلاع ورکړئ او ورته ووايئ، ”په ټول ملک کښې بیگل وغږوئ. په زوره چغې ووهئ. او ورته ووايئ، راشئ، محفوظو ښارونو کښې پناه واخلي. (٦) د صیون طرف ته د تېښتي دپاره جنډا اوچته کړئ او په منډه محفوظ ځای ته وتښتي. ځکه چې زه د شمال د خوا نه افت او سخته تباہی راولم. (٧) د ځنگل د زمري په شان د قومونو سخت او تباہ کونکے دشمن د خپل غار نه راووتو، هغه د خپل ځای نه راروان دے چې ستاسو زمکه تباہ کړي او ستاسو ښارونه به وران وچار کړي او هغه به خالی پاتې شی. (٨) د ماتم او ټاټ جامې واغوندئ، ژړا او ویر وکړئ. ځکه چې د مالک خدای سخت قهر تر اوسه پورې په مونږ باندې دے. (٩) مالک خدای فرمائی، په هغه ورځ به بادشاهان او افسران حوصله بائیلی، د امامانو به د یرې نه وېښته ودرېږي او پېغمبران به د یرې نه جام پاتې شی.“ (١٠) بیا ما ووئیل، ”اے

قادر مطلق خُدايه، دا خلق او يروشلم ستا په هغه وينا دوکه شو کومه چې تا کړې وه چې تاسو به پوره په امن کښې اوسېږئ، خو په دې کښې توره زمونږ د مری د پاسه سوره شوه.“ (۱۱) په دغه وخت کښې به دې خلقو او يروشلم ته ووئيلې شي چې، ”زما عزيزانو. د صحرا د اوچتو غونډو نه به سوزونکي هوا په تاسو راشي، دا به هغه بنه هوا نه وي چې دانې د بوسو نه جدا کوي. (۱۲) خو زما د خوا نه به پېره تېزه هوا لکه د طوفان راشي نو اوس زه خپله فېصله او سزا د ستاسو په خلاف اعلانوم.“

د يهوداه محاصره کېدل

(۱۳) وگورئ، دشمن لکه د وريځو په شان زمونږ خوا ته راروان دے. د هغه جنگي گاډۍ لکه د تېز طوفان په شان راروانې دي او د هغه آسونه د باز نه تېز دي. په مونږ افسوس، مونږ تباہ او برباد شو. (۱۴) اے يروشلمه، خپل زړه د گناه او شرارت نه ووينځه، نو دغه شان به ته خلاصون حاصل کړئ. ترڅو پورې به ته په خپل زړه کښې د گناه سوچونه کوې؟ (۱۵) يو آواز د دان نه د بد خبر اعلان کوي او د افرائيم د غونډو نه د افت راتلو خبردارې ورکوي. (۱۶) د دنيا غېر قومونو ته خبردارې ورکړه او يروشلم ته اعلان وکړه چې، ”ستاسو او د يهوداه د ښارونو خلاف د جنگ چغې وهونکې غټ لښکر د لرې ملک نه راروان دے. (۱۷) دوی به يروشلم داسې محاصره کړي لکه چې سپرې د پټې حفاظت کوي، ځکه چې د دې خلقو د مالک خُداي نه سرکشي کړې ده، مالک خُداي داسې فرمائي. (۱۸) اے يهوداه، ستا خپل چال چلن دا مصيبت په تا نازل کړې دے. دا ستا سزا ده. او دا څومره ترخه ده. او دا څومره زړه سورې کوونکې ده.“

د یرمياہ پرېشانہ کېدل

(۱۹) وای! وای! زه په درد او مصيبت کښې راگېر شوم. زړه مې درزېږي نور زه

چپ پاتې کېدې نه شم. ځکه چې ما د دشمن د جنگ د بیگل آوازونه واورېدل او د دوی د جنگ د ناروا شور آوازونه مې واورېدل. (۲۰) د تباهی او بربادی چې پرله پسې په ملک راخوړې شوې، هر طرف ته ملک تباہ شو، ناگهانه زما خېمې تباہ شوې، او په یوه لحظه کېنې زما پناه گاه تباہ شوه. (۲۱) ترڅو پورې به زه د جنگونو دا جنډې گورم او ترڅو پورې به د بیگلو آوازونه اورم؟ (۲۲) مالک خدای فرمائی، ”زما خلق کم عقل دی، هغوی ما نه پېژنی. هغوی لکه د ناپوه ماشومانو په شان عقل نه لری. په وړانې کېنې ډېر پوهه دی خو په نېکې کولو نه پوهیږی.“

د راتلونکې تباهی په حقله د یرمیاہ رویا

(۲۳) ما په زمکه باندې نظر واچولو زمکه خالی وه او هیڅ په کېنې نه ؤو، او چې آسمان ته مې وکتل نو هلته هم ریا نه وه. (۲۴) په غرونو باندې مې نظر واچولو نو دا خوځېدل او غونډو هم ټالونه خوړل. (۲۵) ما هرې خوا ته ولیدل خو څوک هم راته ښکاره نه شو، او ټول مارغان هم تښتېدلی ؤو. (۲۶) ما هغه زرخیزه پټی ولیدل چې په شاړو بدل شوی ؤو. او ښارونه وړان وچاړ شوی ؤو، چې د مالک خدای په یروونکې غصې سره چڼی شوی ؤو. (۲۷) مالک خدای فرمائی، ”ټوله زمکه به تباہ شی خو زه به بیا هم دا په پوره توگه نه تباہ کوم. (۲۸) نو په دې وجه به زمکه ماتم کوی، او بره آسمان به تک تور شی. ځکه چې ما دا وفرمائیل او د خپلې خبرې نه به وانه وړم. ما دا فېصله کړې ده دا به بدله نه کړم.“ (۲۹) د ښار خلق چې د فوجیانو د آسونو او د غشو لیندو شور او درزار واورى نو تښتی. او هر یو کس ځنگلونو او غرونو ته پناه وړی او هر یو ښار به خالی شی او هیڅ څوک به پاتې نه شی. (۳۰) اے تباہ او لوټ شوی ښاره، ته اوس څه کوې؟ ته ولې سرې جامې اچوې او د سرو کالے استعمالوې او سترگې توروې؟ ته هسې فضول خپل ځان سینگاروې. ستا عاشقانو ته نامنظوره کړې یې او ستا نه نفرت کوی او هغوی ستا وژل غواړی. (۳۱) ما داسې ژړا واورېدل لکه چې د یوې ښځې د ماشوم د پیدا کېدو وخت وی، داسې زیږگی ؤو لکه څنگه چې یوه ښځه په

وړومبی ماشوم کوی. زما لور صیون ژاړی او سلگی وهی، او خپل لاس یې د امداد دپاره اوږد کړی دے او وائی، ”افسوس په ما! زه تباہ شوم او چې د خپلو قاتلانو د وړاندې تکه زېره او بېوسه شوې یمه.“

د یروشلم گناھونه

۵ (۱) د یروشلم په کوڅو کبني بڼکتہ پورته منډې ووهی. اخوا دیکخوا په غور سره وگورئ او په چوکونو کبني لټون وکړئ. که چېرې تاسو داسې یو کس هم پیدا کړئ چې هغه صداقت او انصاف کوی او په رښتیاو پسې گرځی، نو زه به دا ښار نه تباہ کوم. (۲) که څه هم چې دوی زما په نوم قسم خوری چې، ”مالک خدای ژوندی دے،“ خو بیا هم دوی دروغ وائی. (۳) اے مالک خدایه ستا سترگې صداقت لیدل غواړی. که څه هم چې تا دوی ووهل خو دوی ته پرې څه خفگان ونه رسېدو، تا هغوی ته سزا ورکړه خو بیا هم دوی اصلاح نه شو. او دوی خپل زړونه د کانی نه هم سخت کړل او د توپې ویستلو نه یې انکار وکړو. (۴) نو بیا ما سوچ وکړو چې، ”دا خو غریبانان او جاهله مخلوق دے، دوی ځکه بېوقوفه کارونه کوی چې د مالک خدای لار نه پېژنی او د هغه د حکمونو نه ناواقفه دی. (۵) نو زه به د دوی مشرانو له لار شم او هغوی سره به خبرې وکړم. نو دوی به ضرور د مالک خدای د لارو او حکمونو نه خبر وی.“ خو افسوس چې دې مشرانو هم د مالک خدای د تابعداری زنجیر او جغ مات کړو او د خپلو ځانونو نه یې اخوا کړی وو. (۶) نو په دې وجه به د ځنگل نه زمرې راشی او دوی به وخورئ، او د دشتو نه به لیوه راشی او دوی به برباد کړی، او پړانگ به ورته پټ کښې ترڅو چې څوک هم د ښار نه رابهر شی نو هغه به ټوټې ټوټې کړی. ځکه چې هغوی غټ سرکشه دی او په څو ځله مرتد شوی دی. (۷) مالک خدای وفرمائیل، ”زه څنگه تاسو معاف کړم؟ ستاسو بچو زه پرېښی یم او دوی په هغه معبودانو یقین وکړو چې په حقیقت کبني هغه رښتینی نه دی. که څه هم ما

د هغوی ټول ضرورتونه پوره کړل، خو هغوی لکه د بې وفا بښې په شان زنا وکړه او د چکلې مخې ته یې قطارونه جوړ کړل. (۸) دوی لکه د بښه څر به مستو آسونو په شان دی چې هر یو د خپل گاونډی د بښې پسې هښیږي. (۹) مالک خدای فرمائی، ”ولې زه دوی ته د دې بې شرمه کارونو په وجه سزا ورنه کړم څه؟ او ولې د داسې قوم نه بدله وانه خلم څه؟ (۱۰) لار شئ او د هغوی د انګورو باغونه تالا والا کړئ خو بلکل په پوره توګه یې مه تباہ کوئ. او د انګور بوټی څانګې راماتې کړئ، ځکه چې دا خلق زما نه دی. (۱۱) مالک خدای دا فرمائی، ”د اسرائیل او یهوداه خلقو ما سره هر قسمه بې وفائی او خیانت کړې دي.“

مالک خدای اسرائیل رد کړل

(۱۲) دوی د مالک خدای په حقله دروغ ووئیل او وائی، ”هغه به مونږ سره هیڅ هم نه کوی. په مونږ به مصیبت نه راځی. قحط او جنګ به هم په مونږ باندې نه راځی.“ (۱۳) دوی وائی، ”پېغمبران هسې فضول خبرې کوی او دوی سره د خدای پاک له طرف نه پیغام نشته. د کوم مصیبت نه چې مونږ یروی هغه دې په دوی باندې په خپله راشی.“ (۱۴) نو ځکه مالک خدای رب الافواج خدای فرمائی، ”اے یرمیاہ، نو لکه څنګه چې دوی داسې خبرې کوی نو زه هم خپل کلام ستا په خوله کېښي لکه د اور په شان اچوم او دوی نه خشاک جوړوم چې دوی وسوزوی. (۱۵) مالک خدای فرمائی، اے اسرائیله، زه به د لرې ځای نه ستا خلاف یو زورور او پخوانی قوم راولېږم چې په تا حمله وکړی چې ته یې په ژبه او خبرو باندې نه پوهېږې. (۱۶) د هغوی سره وژونکی غشی دی او ټول تکړه او زورور فوجیان دی. (۱۷) هغوی به ستاسو فصلونه او خوراک لوړ تېر کړی، هغوی به ستاسو زامن او لویه ووژنی. هغوی به ستاسو رمې او څاروی تباہ کړی، او هغوی به ستاسو د انګورو او د اینځر ونې تباہ کړی. تاسو چې په کومو محفوظو ښارونو باندې بهروسه کوئ نو د هغې لښکرې به یې تباہ برباد کړی. (۱۸) مالک خدای فرمائی چې، خو بیا هم په هغه ورځو کېښي به زه تاسو په مکمل

توگه نه تباہ کوم. (۱۹) اے یرمیاہ که چرې خلق تا نه تپوس وکړی چې دا هر څه زمونږ مالک خدای پاک ولې مونږ سره وکړل؟ نو ته دوی ته ووايه، چې تاسو خپل حقیقی خدای پرېښودو او د هغه په ځای مو په خپل ملک کښې د غېرو معبودانو خدمت وکړو، نو په دې وجه به تاسو په پردی وطن کښې د پردو خلقو خدمت وکړئ.

د یعقوب اولاد ته اعلان

(۲۰) مالک خدای وفرمائیل چې، ”د یعقوب اولاد ته اعلان وکړه، د یهوداه خلقو ته ووايه، (۲۱) اے کم عقلو او بې شعوره خلقو، تاسو سترگې لرئ خو وینئ نه او غوږونه لرئ خو اورئ نه، ما ته غوږ ونیسئ. (۲۲) مالک خدای فرمائی، تاسو به زما نه یرېږئ څه؟ تاسو به زما په حضور کښې د یرې نه نه یرېږئ څه؟ ما د سمندر د پارو د شگو حد مقرر کړې دے، دا مې ورته ابدی او پوخ حد مقرر کړې دے. کله چې سمندر په زور او مستی کښې هم راشی او د هغې چپې ډېر شور او زور هم وکړی خو بیا هم د مقرر شوی حد نه نه شی اوږدېدلې. (۲۳) خو زما قوم سرکشه او د ضدناکو زړونو لرونکی دی. دوی زما نه واورېدل او زه یې پرېښودلم. (۲۴) دوی هیڅکله خپل ځان سره دا نه دی وئیلی چې، راځئ د مالک خدای نه یره وکړو، څوک چې په مونږ باندې د منی او سپرلی موسم کښې بارانونه راوړوی، او هغه مونږ ته د رېبلو موسم په مقرر وخت کښې راوړی. (۲۵) ستاسو غلطیانو تاسو د دې عجیبه برکتونو نه محرومه کړئ. ستاسو گناهونو تاسو د دې ښه څیزونو نه منع کړئ. (۲۶) زما د غوره شوی قوم په مینځ کښې شریان پیدا کېږی. هغوی لکه د مارغانو د ښکاریانو په شان په انتظار کښې ناست دی، دوی د خلقو د پارو دام خوروی ترڅو هغوی په کښې راگېر کړی. (۲۷) لکه څنگه چې د یو ښکاری پنجره د مارغانو نه پکه وی، نو هم دغه شان د دوی کور هم د شرارت او فساد نه پکه وی. هم دا وجه ده چې دوی ډېر زورور او مالداره شوی دی، (۲۸) ښه خوری او څرېه کېږی او د هغوی د بدو کارونو څه

حد نشته دے. او نه هغوی د یتیمانانو سره مدد کوی چې ورته هغه څه ملاو شی کوم یې چې حق دے، او نه د غریبانانو مدد کوی. (۲۹) نو مالک خدای فرمائی چې، آیا زه دوی ته په دې بدو کارونو کولو سره سزا ورنه کړم څه؟ او د داسې قوم نه بدله وانه خلم څه؟ (۳۰) کوم کارونه چې په دې ملک کبني وشو هغه خراب او قابل نفرت دی. (۳۱) پېغمبران د دروغو پېغامونه ورکوی، او امامان هم د خپلې مرضی حکومت کوی. او زما غوره شوې قوم هم دا سلوک خوښوی. نو ته ما ته دا ووايه چې هرکله دا هر څه ختم شی نو تاسو به څه کوی؟“

د یروشلم محاصره کېدل

۶ (۱) اے د بنیامین خلقو، د خپل ځان د بچ کېدو دپاره منډه کړئ او د یروشلم نه وتبستئ. په تقوع کبني بیگل وغروئ او په بیت هکرم کبني د خطرې اعلان وکړئ. ځکه چې د شمال طرف نه لوی افت او بریادی راروانه ده. (۲) زما د صیون بنکلي او نازکې لورې ته زما خوښه یې خو زه به دې تباہ کړم. (۳) تا به دشمن داسې محاصره کړی لکه څنگه چې شپانو د ښار نه گېرچاپېره خېمې لگولې وی. هر یو به خپل فوجی ته د تباہ کولو ځای وربښائی. (۴) دوی به چغې وهی، ”راشی او د جنگ دپاره تیار شی. راځئ چې مونږ د غرمې په وخت حمله وکړو. خو افسوس چې اوس پېر ناوخته شو، د ورځ رڼا په ختمېدو شوه، او د ماښام تیارې راخوړې شوې. (۵) راځئ چې د شپې په تیاره کبني حمله وکړو او ټول محلونه یې تباہ کړو.“ (۶) مالک رب الافواج خدای فرمائی چې، ”ونې یې ووهئ، او د خاورو د پېرو نه د یروشلم محاصره وکړئ. دې ښار ته دې سزا ورکړې شی، ځکه چې په دې کبني د ظلم او زیاتی نه بغېر نور څه په نظر نه راځی. (۷) لکه څنگه چې د یو کوهی نه تازه اوبه راوځی، دغه شان د دې ښار نه تازه تازه فساد او شرارت راوځی. د دې ښار په هرې خوا او گوټونو او کوڅو کبني د ظلم او زیاتی آوازونه اورېدلې کیری. د دې ښار بیماری او زخمونه هر

وخت زما د سترگو د وړاندې دى. ﴿۸﴾ اے د يروشلم خلقو د دې خبردارى نه سبق حاصل كړئ، كه زه تاسو نه لاس په سر شم، نو ستاسو ښار به تباه كړم، او هغه به نور د اوسېدو قابل نه وي.“

د اسرائیلو سرکشی

﴿۹﴾ مالک خدای رب الافواج فرمائی، ”تر دې چې کوم کسان په اسرائیل کښې پاتې شوی دی هغوی به دوباره راوشوکولې شی، لکه څنگه چې باغوان دوباره په بوتی کښې د پاتې شوو انګورو دانو د راشوکولو لټون کوی.“ ﴿۱۰﴾ ما ورته وویل، ”چا سره زه خبرې وکړم، چا ته خبردارې ورکړم؟ څوک به ما ته غوږ ونیسی؟ هغوی خپل غوږونه کاڼه کړی دی او هغوی اورېدل نه غواړی. دوی د مالک خدای کلام پورې خندا کوی. او په هغې خوشحالیږی نه. ﴿۱۱﴾ نو د دې دپاره زه د مالک خدای د قهر نه پک شوی یم، او د برداشت نه بهر شوی یم.“ مالک خدای ما ته وفرمایل چې، ”زه خپله غصه په کوڅو کښې په ماشومانو او د زلمو په پلو او په ښځې او خاوند او په سپین ږیرو او بوډاگانو نازلوم.“ ﴿۱۲﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”د هغوی کورونه او زمکې سره د هغوی د ښځو نورو ته حواله کړم، ځکه چې زه به خپل لاس د دې ملک د خلقو په خلاف وراورد کړم. ﴿۱۳﴾ د ماشومانو نه واخله تر بوډاگانو پورې هر یو د ناجائزه گټې په لالچ کښې دی، د پېغمبر نه واخله تر امام پورې ټول دوکه ماران دی. ﴿۱۴﴾ هغوی زما د خلقو د سختو زخمونو عرضی علاج کوی. او کله چې خیر نه وی نو هغوی وائی چې، خیر دے، خیر به شی. ﴿۱۵﴾ آیا هغوی په خپل دې پلټ عمل شرمېدل څه؟ نه، هغوی بلکل شرم نه لرلو، هغوی په دې هم نه پوهیږی چې شرم څه ته وائی. دوی به د تباه شوو په مینځ کښې حساب شی. زه به دوی هم ختم کړم کله چې زه هغوی ته سزا ورکوم،“ مالک خدای فرمائی. ﴿۱۶﴾ مالک خدای داسې فرمائی چې، ”لار شی او په چوکونو کښې ودرېږئ او گورئ. د پخوانو او هغه لارو تپوس وکړئ کومې چې د خیر طرف ته ځی. په دې لاره باندې تلل به تاسو ته خیر

درکړی. خو تاسو ووئیل، ”نه، مونږ به په دې باندې نه حو.“ (۱۷) بیا ما په تاسو باندې محافظان مقرر کړل چا چې به تاسو ته وئیل، د بیگل آواز ته غوږ ونیسئ. خو تاسو ووئیل چې، نه مونږ به ورته توجو نه ورکوو. (۱۸) نو د دې دپاره تاسو واورئ اے قومونو، او سوچ وکړئ، اے گواهانو چې دوی سره به څه کیري. (۱۹) اے د دنیا قومونو غوږ شی، زه په دې خلقو افت راولم، کوم چې د دوی د خپلو منصوبو مېوه ده، ځکه چې دوی زما کلام ته توجو ورنه کړه او زما شریعت یې رد کړو. (۲۰) نو بیا یې څه فائده ده چې دوی د شیبنا نه ما ته عطر راوړی دی، او یا د لرې ملکونه نه قیمتی خوشبودارې مصالحې راوړی دی. زه به ستاسو سوزېدونکې نذرانې نه قبلوم. ستاسو په قربانو زه نه خوشحالیږم. (۲۱) نو ځکه مالک خدای فرمائی، زه به د دې خلقو په لارو کښې د تیندک خوړلو کانپه ولگوم چې دوی پرې تیندک وخورئ او راپرېوځئ. ترڅو پلار او زامن او گاونډیان او دوستان پرې په شریکه راپرېوځئ او هلاک شی.

د شمال د خوا نه حمله

(۲۲) مالک خدای فرمائی، ”د شمال د ملک د خوا نه فوج راروان دے، او ستاسو خلاف یو لوی او تکره قوم د لرې نه د جنگ کولو په نیت راپاڅېدلې دے. (۲۳) هغوی په لیندو او نېزو سره سمبال دی، هغوی ټول ظالمان او بېرحمه دی. ټول جنگیالی یې په آسونو سواره او په جنگی صف بندی کښې راروان دی او د هغوی شور لکه د غضبناک سمندر په شان دے او په تا، صیون لورې، د حملې کولو دپاره تیار دی.“ (۲۴) ”کله چې مونږ د دوی په حقله واورېدل، نو زمونږ لاسونو همت پرېښودلو او په لړزېدو شول. لکه څنگه چې یوې ښځې ته د لنگون درد شروع شی دغه شان درد، پرې او وحشت راواخستلو. (۲۵) بهر مېدان ته مة ځئ، او په کوڅو کښې مة گرځئ، ځکه چې زمونږ دشمن توره په لاس دے، او هرې خوا ته خوف خور شوې دے.“ (۲۶) مالک خدای خپلو خلقو ته فرمائی، ”اے زما غوره شوی قوم، د ټاټ جامې واغوندئ او په ایرو کښې ولوغړېږئ. داسې

بد بد وير وکړئ لکه څوک يې چې په یک يو زوئ باندې کوی، “ ځکه چې تباہ کوونکی به په مونږ ناگهانہ حملہ وکړی.

یرمیاہ قوم آزمائی

” اے یرمیاہ، ما تہ د اوسپنې آزمائونکے جوړ کړې او خپل قوم نہ مې اوسپنہ جوړہ کړہ. تہ زما غورہ شوے قوم و آزمایہ ترڅو د دوی د عمل درتہ پتہ ولگی. (۲۸) هغوی ټول سخت سرکشہ شوی دی، او بدر د وائی او زړونہ يې لکه د اوسپنې او پیتلو په شان سخت دی، او دوی ټول بې ایمانی کوی. (۲۹) د بتی لاندې خو سخت اور بلیږی چې سیکہ د سپینو زرو نہ جدا کړی خو هغې زما قوم پاک نہ کړو او بدعملہ خلق ترې جدا نہ شول. (۳۰) هغوی تہ رد شوی سپین زر وئیلے شی، ځکه ما، مالک خدای هغوی رد کړی دی.“

د خدای پاک په کور کبني د حضرت یرمیاہ تبليغ کول

۷ (۱) مالک خدای یرمیاہ له پېغام ورکړو، (۲) ” د مالک خدای د کور د دروازې سره ودرېږه او خلقو ته اعلان وکړه چې، اے د یهوداہ ټولو اوسېدونکو او هغه کسانو چې په دې لارو د مالک خدای کور تہ د عبادت دپارہ دننہ کپړی، د مالک خدای کلام واورئ. (۳) مالک خدای رب الافواج چې د بنی اسرائیلو خدای پاک دے فرمائی چې د خپل چال چلن او سلوک اصلاح وکړئ، نو بیا به زه تاسو ته په دې زمکه د اوسېدو دپارہ موقع درکړم. (۴) د هغوی په دروغزنو خبرو مہ دوکه کپړئ چې وائی، ” مونږ دلته په امن کبني یو ځکه چې دا د خدای پاک کور، د خدای پاک کور، د خدای پاک کور دے.“ (۵) که چرې په رښتیا سره تاسو خپل چال چلن او د ژوند طریقې بدلې کړئ، او په انصاف سره د یو بل سره معاملہ وکړئ، (۶) او چې نہ تاسو په مسافر، یتیم او کونډہ باندې ظلم وکړئ، او په دې خدای کبني د بې گناہ وینه تویہ نہ کړئ، او د پردو معبودانو

عبادت نه لاس په سر شئ او په دې خپل ځان ته نقصان مه رسوي، (۷) نو بيا به زه تاسو په هم دې ملک کښې د اوسېدو دپاره پرېږدم کوم چې ما ستاسو پلار نيکه له د تل دپاره په ميراث کښې ورکړې وو. (۸) خو گورئ تاسو په دروغونو خبرو باندې يقين ساتئ کومې چې بې فائدي دي. (۹) تاسو غلا، قتل او زنا کوئ او د دروغو قسمونه خورئ، او د بعل بت ته د خوشبويي نذرانې پېش کوئ، او د هغه غېرو معبودانو عبادت کوئ چې تاسو د مخکښې نه نه دي پېژندلي. (۱۰) او د دې نه وروستو هغه کور ته هم راځئ کوم چې زما په نامه يادېږي او زما په حضور کښې ودرېږئ او وايئ چې، ”مونږ په حفاظت کښې يو،“ خو دوباره بيا خپلو ټولو حرامو کارونو پسې گرځئ څه؟ (۱۱) مالک خدائ فرمائي چې، ولې په کوم کور چې زما نامه ليکلې شوې ده د دې نه د ډاکوانو د پټېدو ځائ جوړ شوي دي څه؟ خبردار. څه چې تاسو کوئ زه دا هر څه گورم. (۱۲) تاسو د سيلا ښار ته لاړ شئ، په کوم ځائ کښې چې ما خپله وپرومې عبادتخانه جوړه کړې وه، نو هلته به درته دا پته ولگي چې ما خپل قوم بنی اسرائيل سره د دوي د شرارت په وجه هغه ښار سره څه کړي دي. (۱۳) مالک خدائ فرمائي چې، هرکله چې تاسو دا د شرارت کارونه کول، ما تاسو ته بار بار د دوي په حقله وينا وکړه، خو تاسو زما وينا ته غوږ ونه نيولو. ما تاسو ته آواز درکړو خو تاسو جواب رانه کړو. (۱۴) نو بيا چې ما کوم افت په سيلا ښار نازل کړې دي نو زه به هم هغه افت په دې عبادتخاني چې زما نوم پرې ليکلې شوي دي، او په دې عبادتخانه چې تاسو پرې يقين کوئ، او په دې ځائ چې ما ستاسو پلار نيکه او تاسو له درکړې دي نازل کړم. (۱۵) زه به تاسو د خپل حضور نه داسې وشړم لکه څنگه چې ما ستاسو خپلوان د افرائيم خلق شړلي وو.

د خلقو سرکشي

(۱۶) مالک خدائ وفرمائيل، ”اي یرميا، دې قوم ته نوره دعا مه کوه. او د هغوي دپاره ما ته سوال او فریاد مه کوه، ما ته د هغوي سره د مدد کولو سفارش

مه کوه، ځکه چې زه به ستا خبره نه اورم. (۱۷) ولې ته هغه څه نه وينې چې کوم
 هغوی د يهوداه په بنارونو کښې او د يروشلم په کوڅو کښې کوی؟ (۱۸) ماشومان
 خشاک راغونډوی، پلاران اور بلوی او ښځې اوږه اغړی او ترې نه پېرې جوړوی
 چې د آسمانې ملکې په نامه بت ته ترې نازکې روتې پخې کړی. او هغوی نورو
 معبودانو ته د څښلو نذرانې وړاندې کوی، او په خپل دې عمل ما غصه کوی. (۱۹)
 آیا هغوی په خپل دې عمل سره ما ته نقصان رسوی څه؟ خو هغوی خپل ځان ته
 نقصان رسوی او په خپل دې عمل سره خپل ځانونه شرموی. (۲۰) نو په دې وجه
 قادر مطلق خدای فرمائی، زما د قهر او غصې اور به د دې ځای په انسانانو،
 ځناورو، او د مېدان په ونو او د زمکې په فصلونو نازل کړم. او هر څه به وسوزی
 او څوک به هم دا اور نه شی مړ کولای. (۲۱) رب الافواج مالک خدای د بنی
 اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی، ”خپلې سوزېدونکې نذرانې او نورې قربانۍ
 واخلي او په خپله یې غوښې وخورئ. (۲۲) ځکه کله چې ما ستاسو پلار نیکه د
 مصر نه بهر راوويستل او هغوی سره مې خبرې وکړې او خپل حکمونه مې دوی
 له ورکړل، نو ما هغوی له د سوزېدونکو نذرانو او د قربانۍ په حقله حکم نه وو
 ورکړي. (۲۳) خو ما هغوی له دا حکم ورکړو، چې زما تابعداري کوی، نو زه به
 ستاسو خدای پاک یم او تاسو به زما خلق یئ. او د کومو لارو چې زه درته د تلو
 حکم کوم په هغې تلل کوی. نو په دې کښې به ستا خیر وی. (۲۴) خو هغوی زما
 دا حکم ونه منلو او زما کلام ته یې غوږ ونه نیولو، بلکې د خپل سرکښه زړه
 خواهشونه یې ومنل نو په دې باندې هغوی د ښه کېدو په ځای نور هم خراب
 شول. (۲۵) د کومې ورځې نه چې ستاسو پلار نیکه د مصر نه بهر راوتل تر اوسه
 پورې، ورځ په ورځ، وخت په وخت، ما خپل خدمت کوونکی پېغمبران تاسو له
 درولېدل. (۲۶) خو هغوی زما خبرو ته غوږ ونه نیولو او نه یې توجو ورکړه. او
 هغوی سرکښه وو تر دې چې د خپل پلار نیکه نه یې هم زیات بدکارونه وکړل.
 (۲۷) نو اے یرمیا، کله چې ته دوی ته دا هر څه ووايي دوی به تا ته غوږ ونه
 نیسي، او کله چې ته دوی ته آواز ورکړې دوی به تا له جواب نه درکوی. (۲۸) نو

دوئ ته ووايه، دا هغه قوم دے چې د مالک خُدائ تابعداری يې ونه کړله او اصلاح يې قبوله نه کړله. رشتينوالے د دوئ نه تلے دے، او هغه نور د دوئ د خُلو نه نه اوربدلے کيږي.“

د بنی هنوم په وادی کبني گناه

﴿٢٩﴾ ”خپل وېښته د وير دپاره کل کړئ او لرې يې وغورزوئ. په اوچتو خُشکو غرونو د وير او ماتم سندرې ووايئ، خُکه چې مالک خُدائ هغوی رد کړل او دا نسل يې خپل قهر او غضب ته پرېښودلو. ﴿٣٠﴾ مالک خُدائ فرمائي چې د يهوداه خلقو زما د سترگو د وړاندې گنده کارونه کړي دي، هغوی زما په کور کبني خپل پليت بُتان اېښي دي په کومو چې زما نوم ليکلے دے او هغه يې ناپاکه کړے دے. ﴿٣١﴾ او ورسره ورسره هغوی د بنی هنوم په وادی کبني د توفت په نوم علاقائي عبادتخاني جوړې کړې چې هلته خپل زامن او لوڼه په اور کبني وسوزوي او قرباني يې کړي چې نه ورته ما حکم کړے وو او نه مې په خيال خاطر کبني تېر شوي ؤو. ﴿٣٢﴾ خو خبردار، يو وخت داسې راروان دے چې دې خائ ته به نور د توفت يا د بنی هنوم وادی نه وائي بلکې خلق به ورته د قتل و غارت وادی وائي. خُکه چې هلته به دومره ډېر لاشونه ښخ کړے شي چې نور به د ښخولو دپاره خائ نه وي. ﴿٣٣﴾ نو د هغوی لاشونه به د هوا مارغانو او د خُنکلي خُناورو خوراک شي او داسې خوک به ژوندی نه وي چې دا ترې نه وشړي. ﴿٣٤﴾ زه به د يهوداه په ښارونو او د يروشلم په کوڅو کبني د خندا خوشحالي آوازونه ختم کړم. د ناوې او زلمي آوازونه به نور په دې ښارونو کبني نه اوربدلے کيږي. خُکه چې دا مُلک به وران ويجاړ وي.“

﴿١﴾ مالک خُدائ فرمائي چې، ”په هغه وخت کبني به دشمن د بادشاهانو او د يهوداه د آفسرانو، د امامانو او د پېغمبرانو او د يروشلم د نورو خلقو هډوکي د

قبرونو نه بهر راوباسی، ﴿٢﴾ او د زمکې په مخ به یې خواره واره کړی او هلته به د هغه چا په وړاندې یعنې د نمر، سپوږمۍ او ستورو مخې ته پراته وی د چا چې هغوی عبادت کولو، ځکه چې هغوی د دې څیزونو خدمت کولو، او دې پسې روان وو، او دې ته یې سجده کوله. د هغوی هډوکي به دوباره په خپلو کښې رايوځای نه شی او نه به بنځ کړې شی بلکې د پیران په شان به پراته وی. ﴿٣﴾ او هر چرته چې د دې بدعمله قوم ژوندی کسان کوم چې ما خواره واره کړی دی اوسپړی، نو هغوی به د ژوند نه په مرگ باندې خوشحاله وی. “مالک خدای رب الافواج خدای دا وفرمائیل.

گناه او سزا

﴿٤﴾ ”هغوی ته ووايه چې مالک خدای داسې فرمائی، هرکله چې څوک راپربوځی، نو هغوی بیا نه راپاڅی څه؟ هرکله چې یو سرې په غلظه لار روان شی آیا هغه به بیا راوایس نه شی څه؟ ﴿٥﴾ نو بیا د یروشلم خلق د صحیح لارې نه ولې اوړېدلی دی؟ دوی په دروغو او دوکه ماری کښې خپل ځان انځستې دے او ما ته د واپس راتلو نه انکار کوی. ﴿٦﴾ ما هغوی ته په غور سره غوږ ونيولو خو هغوی حقیقت نه وئیلو. او څوک هم په خپلو بدو کارونو باندې توبه گار نه وو او چا هم دا نه وئیل چې، ”دا مې کوم غلط کار وکړو؟“ لکه څنگه چې آس د جنگ مېدان ته په منډه روان وی دغه شان دوی هم هر یو په خپلو غلطو لارو په تېزی سره روان دی. ﴿٧﴾ تر دې چې مختلف مارغان لکه پینگان، گوگوستکې، طوطاگرکی او زانی هم په دې پوهیږی چې اوس موسم بدل شو او راوایس کیري. خو زما غوره شوې قوم زما د قانون نه ناخبره دے. ﴿٨﴾ تاسو څنگه دا وایئ چې، مونږ ټول هوبشیاران یو ځکه چې مونږ سره د مالک خدای شریعت موجود دے؟ او حال دا چې د شریعت عالمانو په خپلو دروغو سره اصلی شریعت بدل کړې دے. ﴿٩﴾ گورئ دغه هوبشیاران به وشرمیږی او په خپل کم عقلتوب کښې به راگېر شی. ځکه چې هغوی د مالک خدای کلام رد کړو نو بیا د دوی

هوبنيارتيا چرته لاره؟ (۱۰) نو په دې وجه به زه د هغوی بشځې پردو سپرو ته حواله کړم او زمکه او جائیداد به یې هم نورو خلقو له ورکړم. ځکه چې د ماشومانو نه واخله تر بوډاگانو پورې هر یو د ناجائزه گټې په لالچ کبښې دی، د پېغمبر نه واخله تر امام پورې ټول دوکه ماران دی. (۱۱) هغوی زما د خلقو د سختو زخمونو عرضی علاج کوی. او کله چې خیر نه وی نو هغوی وائی چې، خیر دے، خیر به شی. (۱۲) آیا هغوی په خپل دې پلایت عمل شرمېدل څه؟ نه، هغوی بلکل شرم نه لرلو، هغوی په دې هم نه پوهیږی چې شرم څه ته وائی. دوی به د تباہ شوو په مینځ کبښې حساب شی. زه به دوی هم ختم کړم کله چې زه هغوی له سزا ورکوم، “مالک خدای فرمائی. (۱۳) ”زه به د دوی پوره فصل تباہ کړم. د انگورو په بوتی کبښې به یوه دانه هم پاتې نه شی، او نه به اینځر د اینځر په ونه کبښې ولیدلے شی، د دوی پانې به اوچې شی. او هر څه چې ما دوی له ورکړی دی هغه به ترې نه واپس واخلم. (۱۴) نو بیا به دوی وائی چې مونږ ولې دلته په آرام سره ناست یو؟ راځئ چې قلعه بند ښارونو ته وتښتو چې هلته کبښې مړه شو، ځکه چې مالک خدای زموږ خدای دا تباہی راباندې راوستې ده او د زهرو ډک جام یې مونږ ته څښلو دپاره راکړے دے. ځکه چې مونږ د مالک خدای خلاف گناه کړې ده. (۱۵) مونږ د امن په طمع وؤ، خو مونږ هیڅ خیر ونه لیدلو. مونږ د شفا حاصلولو امید کولو، بلکې د هغې په ځای په مونږ یره راغله. (۱۶) واورئ. زموږ د دشمن د آسونو شنبېدل د دان د ښار نه اورېدلے کیږی. او د هغوی د آسونو د هښېدلو نه ټوله زمکه په لړزېدو ده. هغوی د دې دپاره راغلی دی چې دا ملک او هر څه چې په کبښې دی تباہ کړی، ښارونه او هر څوک چې په کبښې اوسیدری تېر کړی. (۱۷) مالک خدای فرمائی، ”زه به ستاسو خلاف زهریله ماران درولېږم چې هیڅ قسم منتر به په هغې اثر نه کوی او هغه به تاسو وچيچی.“

په خپلو خلقو د یرمیاہ خفگان

(۱۸) نو بیا ما ووئیل چې خوشحالی زما نه لاره او زما د خفگان علاج نشته، او

دندنه زړه مې بې هوشه دے. (۱۹) زما د خلقو ژړا ته غوږ ونیسئ چې په ټول ملک کښې اوربدلے کیري، هغوی تپوس کوی وائی چې، ”آیا مالک خدای صیون پرېښودے دے څه؟ آیا د هغوی بادشاه نور دلته کښې نشته څه؟“ مالک خدای ورته په جواب کښې فرمائی چې، ”تاسو ولې د هسې فضول او پردو بتانو په عبادت زما قهر او غضب راوپارولو؟“ (۲۰) خلق چغې سورې وهی او ژاړی چې، ”اورے تېر شو، فصل لو شو، خو مونږ لا بچ نه یو.“ (۲۱) زه د خپلو خلقو د دردونو سره دردمند شوم. او په پرېشانی کښې راگېر شوم. (۲۲) آیا په جلعاد کښې مرهم نشته؟ آیا هلته طبیبان نشته څه؟ نو بیا ولې زما د قوم د زخمونو دپاره شفا نشته څه؟

۹ (۱) ”کاش چې زما سر د اوبو چینه وے، او زما سترگې د اوبسکو چینی وے، ترڅو چې ما شپه او ورځ د خپلو خلقو په قتلولو ژړا انگولا کولے. (۲) کاش چې په صحرا کښې زما یو سرائی وے، چرته چې ما خپل خلق پرېښودی وے او هلته د دوی نه لرې اوسېدلیم. ځکه چې دوی ټول د خدای پاک سره بې وفائی کوی، او د بې ایمانانو یوه پله ده.“ (۳) مالک خدای فرمائی، ”هغوی د خپلو ژبو نه لیندې جوړې کرې دی او د دروغو غشی هر وخت وروی. د دې ملک په دیانتداری کښې صداقت نشته، هغوی د یوې گناه دپاسه بله گناه کوی، هغوی ما نه پېژنی. (۴) تاسو هر یو په خپل دوست نظر ساتئ او په خپل ورور هم اعتبار مة کوئ. ځکه چې هر یو ورور ستاسو دوکه مار دے، او هر یو دوست غیبت کوونکے دے. (۵) هر یو دوست بل دوست سره دوکه کوی، او یو هم رښتیا خبره نه کوی، هغوی خپلو ژبو ته د دروغو وئیلو تعلیم ورکړے دے، او په گناه کولو سره خپل ځان سترے کوی.“ (۶) مالک خدای فرمائی چې، ”تاسو د دوکه مارانو او د دروغونو په مینځ کښې اوسېرئ، او د خپلو دوکه کولو په وجه دوی نه غواړی چې ما وپېژنی.“ (۷) نو په دې وجه مالک خدای رب الافواج فرمائی، ”زه به دوی لکه د کچه سپینو زرو په شان د اور بټی کښې واچوم، صفا

به يې کړم او وبه يې آزمايمه، زه نور د دې گناه گار قوم سره څه وکړم؟ (۸) د هغوی ژبې لکه د زهريله غشو په شان دی، او هغوی همپشه دروغ وائی. او هغوی په خوله د خپل گاونډی سره خوږه لهجه کوی، خو په حقيقت کبني د هغوی دپاره بدې منصوبي جوړوی. (۹) مالک خدای فرمائی چې، ”آيا زه دوی ته د دې بدو کارونو سزا ورنه کړم څه؟ آيا د داسې قوم نه بدله خپله وانه ځلم څه؟ (۱۰) زه به د غرونو دپاره ژړا وکړم، او د بيابان د څرن په ځايونو به د غم سندرې ووايم. ځکه چې څوک هم په هغې تگ راتگ نه کوی، او ټول شينکې سوزبدلې او اوچ شوې دې او د رمو آوازونه په کبني نه اوربدلې کيږي. د هوا مارغان او ځنگلي ځناور ټول ترې نه تبتېدلی دی. (۱۱) مالک خدای فرمائی چې، ”زه به د يروشلم نه د خاورو دپرې، او د گيډرانو غار جوړ کړم. او د يهوداه بناړونه به وران او خاموشه کړم، نو هيڅوک به هلته کبني نه اوسېږي. (۱۲) نو بيا به څوک دومره هوشيار وی چې په دې ټوله موضوع پوهه شي؟ چا ته د مالک خدای نه دومره هدايت ملاو شوې دې چې دا بيان کړی چې دا ملک ولې وران شوې دې؟ دا ولې په ريگستان بدل شوې دې، او دومره ولې وران او خراب شوې دې چې هيڅوک هم پرې تېرېدلې نه شي؟“ (۱۳) مالک خدای وفرمائيل چې، ”دا ځکه چې هغوی زما شريعت هېر کړو کوم تعليم چې ما هغوی ته وړاندې کړې وو، نه هغوی زما کلام ومنلو او نه يې د هغې پيروي وکړه، (۱۴) بلکې د دې په ځای هغوی د خپل سرکشه زړونو پيروي وکړه، او هغوی د بعل د بت پيروي وکړه لکه څنگه چې د هغوی پلار نيکه ورته د عبادت کولو تعليم ورکړې وو. (۱۵) نو ځکه، مالک خدای رب الافواج د بني اسرائيلو خدای پاک فرمائی چې، گورئ، زه به هغوی ته د خوړلو دپاره گنډير ورکړم او د څښلو دپاره به زهريله اوبه ورکړم. (۱۶) زه به هغوی په داسې قومونو کبني خواره واره کړم چې نه به يې دوی او نه به يې د دوی پلار نيکه پېژنی، او زه به په دوی جنگ راولم ترڅو چې يې هلاک کړی نه وی.“

د مدد دپاره د يروشلم د خلقو فرياد كول

﴿١٧﴾ مالک خدائ رب الافواج دا فرمائی چې، ”هغه خه چې کېدونکی دی په هغه غور وکړی. سندرې ویونکې او ماتم کوونکې بنځې راوغواړئ چې راشی، او هغه بنځې راوغواړئ چې په مړی په ژړا کولو کېنې ماهرې دی. ﴿١٨﴾ لار شئی او هغوی زر راولی چې په مونږ باندې دومره ژړا او سندرې ووائی ترڅو زمونږ سترگې د اوبنکو نه پکې شی، او زمونږ د بڼو نه اوبنکې روانې شی.“ ﴿١٩﴾ د صیون نه د ژړا آوازونه اورېدلې کېږی چې وائی، ”وای، وای، مونږه څنگه تباہ شو او په شرمونو وشرمېدو. مونږ ملک پرېښودو ته مجبوره شوی یو، ځکه چې زمونږ کورونه تباہ شوی دی.“ ﴿٢٠﴾ اے بنځو، د مالک خدائ کلام ته غوږ ونیسی، او د هغه د خولې هرې خبرې ته غوږ ونیسی. خپلو لونیو ته د سندرو او ماتم کولو تعلیم ورکړی، او یو بل ته په خپلو کېنې د ماتم کولو تعلیم ورکړی. ﴿٢١﴾ ځکه چې مرگ زمونږ کور ته په کړکو رانوتی دے او زمونږ قلعو ته رادننه شوے دے، هغه اوس ماشومان د کوڅو نه او ځوانان د بازارونو او چوکونو نه راټولوی او تېروی. ﴿٢٢﴾ مالک خدائ فرمائی، ”خلقو ته ووايه چې د مړو لاشونه به په پتو کېنې لکه د پېران د سرې پراته وی، او لکه د غنمو وږې په شان د لوگری شا ته اخوا ديخوا پراته وی دغه شان به مړی هرې خوا ته پراته وی او د راټولولو به یې څوک نه وی.“ ﴿٢٣﴾ مالک خدائ فرمائی، ”هوبنیار دې په خپله هوبنیارتیا فخر ونه کړی، نه دې زورور په خپل زور باندې او نه دې دولت مند په خپل دولت باندې فخر وکړی.“ ﴿٢٤﴾ مالک خدائ فرمائی چې، ”که څوک فخر کول غواړی نو هغه دې په دې خبره فخر وکړی چې دوی ما پېژنی او په دې پوهیږی چې زه هغه مالک خدائ یم چې په زمکه باندې نه ختمېدونکې مینه، عدل و انصاف او صداقت راولم. ځکه چې په دې څیزونو کېنې زما خوشحالی ده.“ ﴿٢٥﴾ مالک خدائ فرمائی، ”هغه ورځې راروانې دی چې، زه به ټولو هغه خلقو ته سزا ورکړم څوک چې صرف جسمانی سنت شوی دی. ﴿٢٦﴾ زه به مصر، ادم، عمون، موآب او هغوی ته څوک چې په دشتو او میرو کېنې اوسپړی سزا ورکړم، او ورسره به بنی اسرائیل

ته هم سزا ورکړم. ځکه چې د ټولو بُت پرستو قومونو په شان، د دوی زړونه هم مالک خدای ته وقف نه دی.

بُت پرستی او صحیح عبادت

۱۰. اے بنی اسرائیلو، د مالک خدای پېغام ته غوږ ونیسئ. (۲) مالک خدای فرمائی چې، ”د نورو قومونو په طریقو تلل مه کوی، او د هغوی په شان په آسمان کبني د ستورو د گردش او نښو نښانو نه مه یربړئ تر دې چې هغوی په خپله یربړی. (۳) ځکه چې د نورو قومونو رواج فضول دے، هغوی د ځنګل نه ونه راووهی، او بیا کاریگر ترې نه په خپله په ترښځ بُت جوړوی. (۴) او وروستو هغه په سرو او سپینو زرو باندې ښائسته کړی او بیا دوی په څټک او مېخ سره دا بُت په یو ځای کبني ټک وهی چې راونه غورزیږی. (۵) د هغوی بُتان داسې دی لکه د بادرنګو په پټی کبني چې ګوډاګی د مارغانو د شړلو دپاره ودرولے شوے وی، کوم چې نه خبرې کولے شی، او نه هغه په خپله ګرځېدے شی، په کار دے چې نور خلق دا اوچت کړی. د هغوی نه مه یربړه، دوی تا ته ضرر نه شی در رسولے او نه څه فائده درکولے شی.“ (۶) اے مالک خدایه، ستا په شان بل هیڅ څوک هم نشته، ته لوی یې، او ته زورور یې. (۷) اے د قومونو بادشاه، څوک به ستا نه یربړی؟ ته د ثناء او صفت لائق یې. د دنیا په ټولو هوبنیارو خلقو او بادشاهتونو کبني بل څوک ستا په شان نشته. (۸) هغوی ټول کم عقل او بیوقوفه دی، ځکه هغوی چې د څه عبادت کوی هغه د لرګی نه جوړ شوی دی. (۹) هغوی د ترسیس نه د سپینو زرو تختې او د اوفاز نه سره زر راوړی. کله چې زرګر ترې نه بُت جوړ کړی نو بیا درزیان ورته آسمانی او کاسنی کپړې تیاروی او هغه ته یې وراغوندی. (۱۰) بلکې مالک خدای رښتونے خدای پاک دے. هغه ژوندے خدای پاک او ابدی بادشاه دے. د هغه د قهر و غضب نه ټوله دنیا لړزیږی، قومونه د هغه غضب ته ټینګېدے نه شی. (۱۱) هغه خلقو ته څوک چې د

نورو معبودانو عبادت کوی دا ووايه چې، ”هغه تش په نامه معبودانو چې زمکه او آسمانونه يې نه دی جوړ کړی، هغه به د زمکې د مخ نه او د آسمان د لاندې نه بلکل ختم شی.“ (۱۲) خو مالک خدای په خپل قدرت سره زمکه جوړه کړه. او په خپل حکمت سره يې دنيا قائمه کړه. او په خپل عقل يې آسمانونه خواره کړل. (۱۳) کله چې هغه برېښنا ته حکم وکړی نو په آسمان کېنې وریځې په غرار شی، هغه وریځې د زمکې د یو سر نه تر بل سره پورې خوروی. هغه برېښنا د باران سره رالېږی او د خپلو نخیرو نه هوا رالوځوی. (۱۴) د انسان ټول نسلونه بې عقله او بې علمه دی، هغه کاریگر چې بتان جوړوی دوی به د دې بتانو په وجه وشرمیري، ځکه چې د دوی بتان هم دوکه ده او ساه په کېنې نشته. (۱۵) دا بتان فضول او سپک څيز دي. د حساب کتاب په ورځ به دا ټول تباہ شی. (۱۶) خود بنی اسرائیلو خدای د بت په شان نه دی. هغه د هر شی خالق دی، د بنی اسرائیلو په شمول چې د هغه خپل خلق دی. او د هغه نوم مالک خدای رب الافواج دی.

راتلونکی تباہی

(۱۷) اے محاصره شوې ښاريې. تاسو خپله کډه راوچته کړئ، دشمنانو درنه گېره اچولې ده. (۱۸) ځکه مالک خدای داسې فرمائی چې، ”ناگهانه به دا ځل د دې ملک اوسېدونکی بهر وغورزوم. زه به په تاسو لوی مصیبت نازل کړم، او په آخر کېنې به تاسو ته زما د غصې پته ولگی.“ (۱۹) وای وای، تباہ شوم، زما زخمونه سخت دی، زما بیماری د رغېدو نه بهر ده، چې ضرور دا برداشت کړم. (۲۰) بلکې زمونږ خېمې تباہ شوې دی او پری يې شلېدلی دی، زما ماشومان ما نه اخستې شوی دی. یو هم نه دی پاتې شوی، ټول بوتلې شوی دی زه به يې دوباره ونه وینم. (۲۱) زما د قوم شپونکی بې شعوره او بې عقله شوی دی. دوی نور د مالک خدای سره مشوره نه کوی. نو په دې وجه دوی پوره ناکامیابه شوی دی، او د دوی ټولې رمې دانه وانه شوې دی. (۲۲) غور ونیسئ، د شمال د خوا نه

د غټ لبټکر د راتلو پروونکے شور اوربډے کيږي. د يهوداه بناړونه به تباہ او برباد شي او د گيډرانو غار به ترې نه جوړ شي.

د یرمياہ دُعا

﴿٢٣﴾ اے مالِکِ خُدايہ، زہ پہ دې پوهېږم چې د انسان د ژوندون اختيار د دہ پہ خپل لاس کښي نۀ دے. او نۀ هغه په خپلې مرضي سره د خپل ژوند لار مقررولے شي. ﴿٢٤﴾ اے مالِکِ خُدايہ، په نرمي سره زما اصلاح وکړه، او په خپل قهر او غضب کښي دې زما اصلاح مۀ کوه گڼي زہ به د دُنيا نه ورک شم. ﴿٢٥﴾ څوک چې تا نۀ پېژني خپل قهر و غضب دې په هغه خلقو نازل کړه، او په هغه چا څوک چې ستا نوم په خولۀ نۀ اخلي، ځکه چې ستا قوم بنی اسرائیل يې وژلي دي، او هغوی دوی لوار تېر کړي او تباہ کړي يې دي، او مُلک يې ورله وران ويجاړ کړے دے.

يهوداه لوظ ماتوی

﴿١﴾ مالِکِ خُدائِ یرمياہ ته دا پېغام ورکړو چې، ﴿٢﴾ ”تاسو د دې لوظ شرطونو ته غوږ ونيسئ او هغه د يروشلم او يهوداه خلقو ته ووايه کوم چې ما تاسو سره کړے دے. ﴿٣﴾ هغوی ته ووايه چې دا هغه موضوع ده چې مالِکِ خُدائِ د بنی اسرائیلو خُدائِ پاک فرمائي، لعنت دې وي په هر هغه چا چې د دې لوظ د شرطونو پيروي نۀ کوي. ﴿٤﴾ دا هغه لوظ دے چې کله ما ستاسو پلار نيکۀ سره په هغه وخت کښي کړے دے کله چې ما هغوی د مصر نه بهر راوويستل د هغه ځائ نه چې لکه د اور د بتي په شان وو. کۀ چرې تاسو زما د حکمونو پيروي وکړئ کوم چې ما تاسو له درکړي دي، نو بيا به تاسو زما قوم يئ، او زہ به ستاسو خُدائِ پاک يم. ﴿٥﴾ نو زہ به بيا خپل هغه لوظ پوره کړم کوم چې ما ستاسو د پلار نيکۀ سره کړے وو چې زہ به هغوی له هغه زمکه ورکړم چې په

کښې د شهد او پي د پېر تېر دی او په کوم کښې چې تاسو نن اوسېږئ. نو بیا ما جواب ورکړو چې، ”آمین، مالکۀ خُدايه.“ ﴿٦﴾ بیا مالک خُدای ما ته وفرمائیل، ”لار شه او د یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو کښې وگرځه. هلته زما ټول پېغامونه هغوی ته بیان کړه او خلقو ته ووايه چې، د لوظ په شرطونو باندې غور وکړئ، او په هغه باندې عمل وکړئ. ﴿٧﴾ کله چې ما ستاسو پلار نیکه د مصر نه بهر راویستل نو ما بار بار دوی ته خبردارې ورکړو چې زما تابعداری وکړئ او تر نن ورځ پورې لگیا يم او هم دا خبردارې ورکوم. ﴿٨﴾ بلکې هغوی نه ما ته غور ونيولو او نه یې زما په خبرو غور وکړلو خو په خای د دې هغوی هر یو د خپل سرکشه زړه د خواهشاتو په مطابق ژوند تېرولو. او زما د لوظ د احکامو پیروی یې ونه کړه، نو بیا ما هم په هغوی هغه ټول لعنتونه نازل کړل چې په لوظ کښې یې ذکر شوي دي.“ ﴿٩﴾ نو دوباره بیا مالک خُدای ما ته وفرمائیل چې، ”د یهوداه او د یروشلم خلقو زما خلاف سازش جوړ کړي دي. ﴿١٠﴾ هغوی د خپل پلار نیکه پخوانی د گناهونو لارو ته رجوع کړي ده، د هغوی پلار نیکه زما کلام ته غور نه نیولو او د نورو معبودانو پیروی او عبادت یې شروع کړو. دواړو اسرائیل او یهوداه هغه لوظ مات کړو کوم چې ما د دوی پلار نیکه سره کړي وو. ﴿١١﴾ نو د دې دپاره زه مالک خُدای دا وایم چې، زه به په دوی هغه افتونه او مصیبتونه راولم چې دوی به ترې نه تښتېدلې نه شی. که څه هم چې دوی ما ته د مدد دپاره وژاړي او چغې ووهي، خو زه به یې نه اورم. ﴿١٢﴾ نو د یهوداه او د یروشلم خلق به معبودانو له لار شي او فریاد به ورته وکړي، چا ته چې هغوی خوشبویی سوزولې. خو هرکله چې افت په دوی باندې راشي نو په هغه وخت کښې به هغه بتان دوی بچ نه کړي. ﴿١٣﴾ اے د یهوداه خلقو وگورئ ستاسو د خپلو ښارونو په تعداد کښې معبودان دی، او د یروشلم د کوڅو په تعداد کښې تاسو شرمناکې پیرې قربانگاه جوړې کړې دي، چې په کښې د بعل بت دپاره د خوشبو سوزولو قربانۍ پېش کړئ. ﴿١٤﴾ اے یرمیا، ته د دې خلقو دپاره نه ما ته دُعا او نه منت زاری وکړې، ځکه چې زه به دوی ته په هغه وخت کښې چې کله

په تکليف کښې وی غور نه نیسم. (۱۵) نو بیا تاسو زما کور ته د داخلېدو څه حق لرئ چې تاسو بد کارونه وکړل، اے زما محبوب قومه؟ آیا ستاسو د نذرانې او د قربانۍ مقدسې غوښې پېش کول به تاسو د تباھۍ نه بچ کړی څه؟ او په حقیقت کښې تاسو په بدعملۍ کولو کښې خوشحاله یئ. (۱۶) ما مالک خدای به په یو وخت کښې تاسو ته د زیتونو د شنې او ښکلې ونې لقب درکړی وو چې د ښو مېوو نه پکې وی. خو د سخت او زورور طوفان په شور کښې به زه ستا په پاڼو اور بل کړم، او ستا څانگې به ماتې کړم. (۱۷) ما، مالک خدای رب الافواج اسرائیل او یهوداه د ونې په شان کړلی ؤو، خو اوس مې په تاسو د افت راوستلو فېصله وکړه. ځکه چې تاسو بدعملی وکړه، او د بعل بت ته د خوشبویۍ په سوزولو تاسو زما غصه راوپاروله.

د یرمیاه د قتلولو سازش

(۱۸) نو بیا مالک خدای زه د هغوی د بدو منصوبو نه خبر کړم کومې چې دشمنانو زما خلاف جوړې کړې وې. (۱۹) زه د هغه بې گناه گډوډی په شان وم چې د حلالولو دپاره روان کړی شوی وی او ما ته زما خلاف د هغوی د بدو منصوبو علم نه وو. هغوی وئیل، ”راځئ چې د مېوې هغه پکه ونه راوغورزو، راځئ چې هغه د ژوندو د دنیا نه ختم کړو چې نور د هغه نوم د دنیا نه د تل دپاره ورک شی.“ (۲۰) نو بیا ما سوال وکړو چې، ”اے مالک خدایه رب الافواجه. ته عادل او انصاف کوونکې یې، تا ته د هغوی د زړونو او سوچونو پته ده، زه غواړم چې ته زما بدله واخلي او هغه په خپله ووينم، نو اوس ما خپله فېصله تا ته پرېښې ده.“ (۲۱) مالک خدای فرمائی، ”د عنوت خلق غواړی چې تا ووژنی. هغوی وائی چې ته د مالک خدای په نوم نبوت مه کوه گنې تا به مړ کړو. (۲۲) نو مالک خدای رب الافواج د دوی په حقله فرمائی، زه به هغوی له سزا ورکړم. د هغوی ځوانان به په جنگ کښې ووژلې شی، او د هغوی زامن او لوڼه به د قحط په وجه مړه شی. (۲۳) د هغوی نه به یو هم بچ پاتې نه شی ځکه چې زه به د

عنتوت په خلقو افت رانازل کړم. کله چې د هغوی د سزا وخت راوړسپړی.“

د حضرت یرمیاہ د مالک خُدای سره بحث کول

۱۲ ﴿۱﴾ اے مالک خُدایه، تہ ہمیشہ ما سره انصاف کوې کله چې زہ یوه مسئله ستا په حضور کښې وړاندې کړم. نو ما ته د مقدمې کولو اجازت راکړه، نو دا بدکاران ولې دومره ترقی کوی؟ او ولې ټول غداران دومره په آرام ژوند تېروی؟ ﴿۲﴾ تا هغوی کړلی دی او دوی جرړې کړې دی، دا لوی شی او مېوه ونیسی. تہ هر وخت د هغوی په خولہ یې، خو د هغوی د زړونو نه لرې یې. ﴿۳﴾ خو اے مالک خُدایه، تہ ما پېژنې، او تہ ما وینې او تہ په ما آزمېښت وکړه چې زہ ستا یم. دا بدعمله خلق داسې راکاږه لکه څنگه چې یو گډ د حلالولو دپاره رابښکلې شی، او د حلالولو پورې یې یوې خوا ته وساته. ﴿۴﴾ دا زمکه به تر کومې پورې ماتم کوی او په پټو کښې به یې گیاه او چپیری؟ څوک چې په دې مُلک کښې اوسپړی نو د هغوی د بدعملی په وجه مارغان او ځناور تباہ شوی دی، او هم په دې وجه خلق دا وائی چې، ”خُدای به هم حیران وی چې مونږ سره به څه کیری.“

یرمیاہ ته د مالک خُدای جواب

﴿۵﴾ مالک خُدای ورته وفرمائیل، ”اے یرمیاہ، که چرې تہ د انسانانو سره په منډه وهلو دومره سترې کبړې، نو تہ به د آسونو سره څه مقابله وکړې؟ که چرې تہ په یو هوار او محفوظه مېدان کښې تیندکونه خورې او راغورزېږې، نو تہ به د اُردن سره په گڼ ځنگل کښې څه کوې؟ ﴿۶﴾ تر دې چې ستا وروڼه، او ستا د خپل خاندان خلق ستا مخالفت کوی. هغوی ستا خلاف شکایتونه کوی. په هغوی باور مه کوه، که څه هم چې هغوی ستا ښه وائی.“

په خلقو د مالک خدای د خفگان څرگندونه

٧ مالک خدای فرمائی، ”ما خپل خلق پرېښودل، چې زما خاص میراث دے. ما ته پېر گران خلق مې د دشمنانو لاسونو ته حواله کړل. ٨ زما غوره شوې قوم لکه د ځنگل د زمري په شان ما ته وغرمېدو، نو په دې وجه زه د هغوی نه نفرت کوم. ٩ آیا دا ملک د گیدرانو غار دے چې ټیوسان پرې بره الوخی رالوخی. خو ځنگلی ځناور دې راشی چې د هغوی لاشونه وخورى. ١٠ پېرو حاکمانو زما د انگورو باغونه بریاد کړی دی، او هغوی ټول بوتی د پېسو لاندې کړی دی او بنائست یې ورله ختم او په بیابان بدل کړے دے. ١١ هغوی د دې نه تش بیابان جوړ کړے دے او ما د خپلو خلقو د ماتم ژړا اورېدلې ده، او زما د ټول ملک نه دشته بیابان جوړ شوے دے، او څوک یې هم پرواه نه کوی. ١٢ د بیابان په ټولو اوچتو او ځسکو غونډو د قتل و غارت فوج لیدلے کیږی، ځکه چې د مالک خدای توره به د یو سر نه تر بل سره پورې هغوی هلاک کړی. نو څوک به هم محفوظ نه وی. ١٣ زما خلقو غنم وکړل، خو تش ازغی یې وربېل، هغوی پېر محنت وکړو خو هیڅ فائده یې حاصله نه کړه. ځکه د مالک خدای د سختې غصې په وجه، هغوی صرف د رسوایۍ او شرم فصل وربېلو.“

د بنی اسرائیلو گاونډیانو ته د مالک خدای پېغام

١٤ مالک خدای فرمائی، ”زه به د بنی اسرائیلو نه هغه ټول شریره او بدکاره گاونډیان د جرړې نه راوکاږم څوک چې د هغوی په زمکه قبضه کول غواړی، او زه به یهوداه هم د بنی اسرائیلو د مینځ نه راوکاږم. ١٥ خو کله چې زه هغوی راوباسم، نو بیا به زه په هغوی باندې رحم وکړم، او زه به هغوی هر یو قوم خپل میراث او خپل ملک ته واپس راولم. ١٦ او بیا که چېرې دا قومونه په رښتیا سره زما د خلقو طریقې زده کړی، او که هغوی زما په نوم قسم خوړل زده کړی او وائی چې په یقین سره مالک خدای ژوندے دے، لکه څنگه چې هغوی یو وخت

زما قوم ته د بعل د بُت په نوم قسم خوړل ور زده کړی وُو، نو هغوی به بیا زما د قوم په مینځ کښې آباد شی. (۱۷) خو که چرې هر یو قوم زما خبرو ته غوږ ونه نیسی، نو بیا به زه هغه قوم په مکمل توګه د بېخ نه راوکارم او نیست و نابود به یې کړم. دا د مالک خدای وینا ده.

د لې د لنگ مثال

۱۳ (۱) مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”لار شه او د خپل ځان دپاره د کتان لنگ واخله او د ملا نه یې تاؤ کړه خو چې په اوبو کښې درنه لوند نه شی.“ (۲) نو د مالک خدای د هدایت په مطابق ما لنگ واخستو او د ملا نه مې تاؤ کړو. (۳) نو بیا په دویم ځل د مالک خدای کلام په ما نازل شو، (۴) ”کوم لنگ چې تا اخستې او تاؤ کړې دې اوس د فرات سیند ته لار شه او هلته د ګټ په سوری کښې یې پټ کړه.“ (۵) نو د مالک خدای د هدایت په مطابق زه لارم او لنگ مې هلته پټ کړو. (۶) څه موده وروستو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”د فرات سیند ته لار شه او هغه لنگ بیا راواخله کوم چې ما درته فرمائیلی وُو چې هلته یې پټ کړه.“ (۷) نو بیا زه لارم او هغه ځای نه مې راوویستو په کوم ځای کښې چې ما لنگ پټ کړې وو، خو ومې لیدو چې دا بلکل سخا شوې وو او د هیڅ کار نه وو. (۸) نو د مالک خدای کلام بیا په ما نازل شو چې، (۹) ”لکه څنګه چې دا لنگ سخا شوې دې دغه رنگ به زه د یهوداه او د یروشلم لوی غرور سخا کړم. (۱۰) دې بدکاره خلقو چا چې زما د کلام د اورېدو نه انکار وکړو، او د خپلو سرکشه زړونو یې ومنل او د نورو معبودانو عبادت او خدمت یې شروع کړو، نو د هغوی حالت به د دې سخا شوې لنگ په شان وی چې د هیڅ کار نه وی. (۱۱) لکه څنګه چې لنگ د انسان د ملا نه کلک تاو وی، نو دغه شان ما د اسرائیل او د یهوداه خلق خپل ځان سره وتړل چې دوی زما د نوم د شهرت، تعریف او عزت باعث وی. خو هغوی زما تابعداري ونه کړه.“ دا د مالک

خُدائ وينا ده.

د ميو د چاتي مثال

۱۲) نو هغوی ته ووايه چې، مالک خُدای د بنی اسرائیلو خُدای پاک فرمائی،
”ستا د ميو ټولې چاتي دې د ميو نه پکې شی. او بيا دوی جواب ور کړو چې،
بې شکه، هره يوه چاتي به د ميو نه پکه شی. ۱۳) نو بيا ته هغوی ته ووايه چې،
مالک خُدای فرمائی زه به د دې مُلک په ټولو خلقو او د داؤد په نسل، په
بادشاهانو، او امامانو، پېغمبرانو دومره مے وڅښم چې ښه نشه شی او په هر هغه
چا چې په يروشلم کښې اوسېږي. ۱۴) نو بيا به زه هغوی په خپلو کښې سره
وجنگومه تر دې چې مور پلار او بچي به په خپلو کښې يو بل زره زره کړي. او زه
به په هغوی هيڅ قسم رحم او ترس ونه کړم. او هيڅ څيز به ما د هغوی د تباہ
کولو نه منع نه کړي.“ دا د مالک خُدای وينا ده.

د غرور خلاف د یرمياہ خبردارۍ

۱۵) په غور او احتياط سره واورئ او مغروره کېږئ مه. ځکه چې مالک خُدای
دا فرمائيلى دى. ۱۶) د دې نه مخکښې چې پېر ناوخته شی مالک خُدای، خپل
خُدای پاک ته جلال ورکړئ. او هغه وپېژنئ د دې نه وړاندې چې هغه درباندي
تیاره راولي، او تاسو تيندک وخورئ او په تورو تيارو غرونو کښې راوغورزېږئ.
او د هغه نور چې تاسو يې په انتظار کښې يئ نو مالک خُدای به هغه په تورو تيارو
بدل کړي. ۱۷) که تاسو اوس هم غور ونه نيسي، نو زه به ستاسو د غرور په وجه
پټ پټ وژاړم. زما سترگې به ترخه ژړا وکړي او پکې به شی او اوبشکې به ترې
بهېږي. ځکه چې دشمن به د مالک خُدای قوم لکه د يوې رمې په شان راگېر کړي
او قېدولو له به يې بوځي. ۱۸) مالک خُدای ما ته وفرمائيل چې، ”بادشاه او د
هغه مور ته ووايه چې، د تخت نه راکوز شه او په خاورو کښې کښېنه، ځکه چې

ستا د شان او شوکت تاجونه به زر ستا د سر نه راوغورزېږي. (١٩) د نجب
بناونو دروازي به بند كړي شي او څوك به هم هغه نه شي كولاولي. د يهوداه
ټول خلق به جلاوطن كړي شي او يو به هم بچ نه شي.

(٢٠) خپلي سترگي اوچتي كړه او هغه فوج وگوره چې د شمال د خوا نه راروان
دې. ستا هغه بشكلي رمي اوس چرته دي چې ما تا ته سپارلي وې؟ ستا هغه گډان
چرته دي چې تا به پرې فخر كولو؟ (٢١) ته به په هغه ورځ څه وايي كله چې مالک
خدائ په تا هغه خلق حكمرانان مقرر كړي كوم خلق چې تا خپله ډله جوړه كړي
وه؟ لكه څنگه چې د بنخي د ماشوم د پيدا كېدو وخت وي نو ته به په دغه شان
تكليف كېښي شي. (٢٢) كه ته چېرې د خپل ځان نه تپوس وكړي چې دا هر څه ما
سره ولې كېږي؟ نو دا ستا د ډېرو گناهونو په وجه تا سره وشول. نو ځكه ستا نه
جامي وويستلې شوې او هغه حمله كوونكو فوجيانو تا سره په زور زنا وكړه.
(٢٣) ولې د ايتھوپيا يو سرې د خپلي څرمني رنگ بدلولي شي؟ يا يو پړانگ د
ځان نه خالونه لرې كولې شي څه؟ نه كله هم نه، هم دغه رنگ ته په بدو عملونو
دومره عادت شوي يې چې ته كله هم نېك كارونه نه شي كولې. (٢٤) زه به تاسو
لكه د بوسو په شان چې د صحرا هوا په مخه اخستي وي خواره واره كړم. (٢٥)
مالک خدائ فرمائي چې، دا ستا قسمت دې، هغه برخه چې ما ستا دپاره مقرر
كړې ده. ځكه چې تا زه هېر كړي يم او په دروغونو معبودانو دې يقين كړي
دې. (٢٦) اې قوم، زه به په خپله ستاسو نه جامي وكاږم چې تاسو لغړ كړم او
شرمگاه مو ښكاره كړم. (٢٧) ما ستاسو زناكاري او د نفس خواهشات، ما
ستاسو په بې شرمۍ سره د بتانو عبادت په لوړو او ژورو باندې وليدلو. په تاسو
دې افسوس وي، اې يروشلمه. ترڅو پورې به تاسو داسې حرام كاره او ناپاڪه
يې؟

په يهوداه باندې اوچ کالی

۱۴ (۱) د اوچ کالی په حقله په یرمیاہ د مالک خدای کلام نازل شو، (۲)

”يهوداه وير کوی، بنارونه یې لکه د اوچو شوو بوتو په شان غمژن دی، ټول خلق یې د غم په وجه په زمکه ناست دی او د یروشلم نه چغې او سورې راپورته کیږی. (۳)

مالداره خلق خپل نوکران د اوبو دپاره کوهیانو ته لېږی، خو ټولې چینې کوهیان اوچ شوی وی او د گوټ اوبو درک هم نه لگی. نوکران په پېرې مایوسی او خفگان د تشو منگو سره راواپس کیږی او خپل سرونه یې د پرېشانی په وجه پټ کړی وی. (۴)

زمکه د خوشکی او د باران نه ورېدلو په وجه چاودلې ده، زمیداران پرېشانه دی، او هغوی هم خپل مخونه پټ کړی دی. (۵)

په پټو کبني د خوراک دپاره د گیاه د نشتوالی په وجه هوسی هم خپل تازه پیدا شوی بچی هم داسې په پاگه پرېبني دی. (۶)

خنگلی خرونه هم د خوشکو غونډو په سرونو ودرېږی او د گیدرانو په شان چغې وهی او د خوراک د نشتوالی په وجه یې نظر کار پرېبني دے. (۷)

زما خلق ما ته فریاد کوی او وائی چې، زمونږ گناهونه زمونږ خلاف گواهی ورکوی، خو اے مالک خدایه، د خپل نوم د خاطره دې زمونږ مدد وکړه. مونږ ستا نه په څو ځله اوږدلی یو، او ستا خلاف مو گناه کړې ده. (۸)

اے مالک خدایه صرف تہ د بنی اسرائیلو امید یې، او د تکلیف په وخت کبني زمونږ خلاصونکے یې. نو بیا ولې تہ لکه د یو مسافر په شان یې چې زمونږ په ملک کبني صرف یوه شپه تېره کړی او بیا ځی؟ (۹)

تہ ولې د هغه چا په شان یې چې گنگس وی، او لکه د داسې فوجی په شان شوے یې چې څوک بچ کولے نه شی؟ اے مالک خدایه، تہ مونږ سره یې، او مونږ ستا نوم پورې تړلے شوی یو، نو اوس مونږ مه پرېږده. (۱۰)

نو مالک خدای د دې خلقو په حقله فرمائی، ”د دوی ډېر زیات دا خوبسېدل چې فضول وگرځی او زما نه واوړی او په خپل ځان یې قابو نه و. نو ځکه زه د دوی نه راضی نه یم. او د دوی گناهونه به راته یاد وی، او سزا به ورله ورکړم.“ (۱۱)

مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”نور د دې قوم د خیر دپاره ما ته سوال مه کوه. (۱۲)

تر دې که هغوی روژه هم ونیسی، نو زه به د

هغوی فریاد ته غور نه نیسم. او که چرې هغوی ما ته سوزېدونکې او د غلې نذرانې هم پیش کړې، نو زه به هغه نه قبلوم. بلکې هغوی به په جنگ، قحط او وبا باندې مړه کړم.” (۱۳) نو بیا ما ووئیل، ”اے قادر مطلق خدایه، د هغوی پېغمبران ورته وائی هر څه ټیک دی جنگ او قحط به نه راځی. مالک خدای به په حقیقت کبښې په تاسو امن راولېږی.” (۱۴) نو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”زما په نوم دا پېغمبران د دروغو نبوت کوی. د هغوی پېغام زما له طرف نه نه دے او نه ما هغوی ته حکم کړے دے چې تاسو دا پېغام خلقو له ورکړئ. هغوی دروغزني رویاگانې، او فضول فالونه او د خپلو دروغزنو خیالونو پېشگويانې کوی. (۱۵) نو ځکه مالک خدای فرمائی چې کوم پېغمبران چې زما په نوم د دروغو نبوت کوی او خلقو ته وائی چې نه به جنگ راځی او نه به قحط، چا ته چې ما پېغام نه دے ورکړے نو هم دوی به زه په جنگ او قحط باندې هلاک کړم. (۱۶) کومو خلقو ته چې هغوی دا پېشگويانې کوی نو د هغوی لاشونه به د یروشلم په لارو کوڅو کبښې د جنگ او قحط په وجه وغورزولے شی. څوک به نه وی چې هغوی او د هغوی بسڅې، زامن، لویه بسڅ کړی. او زه به په هغوی هغه افت نازل کړم د کوم چې لائق دی.” (۱۷) مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”یرمیا هغوی ته دا ووايه، زما د سترگو نه شپه او ورځ اوبښکې بهیږی، زما ژړا نه ودریږی، ځکه چې زما قوم چې په ما لکه د لور په شان گران دے سخت زخمی شوے دے او زیات ژوبل شوے دے. (۱۸) کله چې زه بهر مېدانونو ته لاړ شم، نو زه هغوی وینم څوک چې په جنگ کبښې په تورو مړه شوی دی، او که زه دننه د ښار کوڅو ته لاړ شم، نو زه هغه خلق گورم چې د قحط په وجه مړه شوی دی. پېغمبران او امامان دواړه خپل کارونه جاری ساتی، خو هغوی په دې نه پوهیږی چې څه کوی.”

مالک خدای ته د رحم دپاره د خلقو سوال زاری کول

(۱۹) اے مالک خدایه، تا یهوداه بلکل رد کړے دے څه؟ آیا ته د صیون د خلقو نه نفرت کوې څه؟ ولې تا مونږ دومره سخت زخمی کړی یو چې د رغېدو ټول

اُمیدونه مو ختم شو خه؟ مونږ د خیر اُمید لرلو خو مونږ ته خیر ملاو نه شو،
 مونږ د علاج په طمع وُو خو د شفا په خائ په مونږ یره راغله. (۶۰) اے مالک
 خُدايه، مونږ ستا خلاف بدکارونه کړی دی، مونږ د خپلو بدو کارونو او د خپل
 پلار نیکه د بدو کارونو اقرار کوو. (۶۱) د خپل نوم د خاطره دې مونږ مه پرېږده،
 او خپل جلالی تخت دې مه سپکوه. خپل لوظ دې راپه یاد کړه کوم چې تا مونږ
 سره کړی دے او هغه مه ماتوه. (۶۲) آیا د نورو قومونو د بتانو فضول معبودان
 باران کولے شی خه؟ آیا آسمان په خپله باران ورولے شی خه؟ نه، بلکې دا ته
 پي، اے مالک خُدايه، زمونږ پاکه خُدايه. نو د دې دپاره زمونږ توکل په تا دے،
 خُکه چې ته هغه ذات پي څوک چې دا هر خه کوی.

د يهوداه د خلقو خراب انجام

۱۵ (۱) بيا مالک خُداي ما ته وفرمائيل، ”که چرې موسى او سموئيل هم دلته
 ودرېدلی وے او ما ته پي د دې خلقو په حقله منت زاری کړے وے، نو زما زړه
 به دوئ ته مائل شوے نه وو. هغوی زما د حضور نه وشړه، او پرېږده چې ځي.
 (۲) او که چرې هغوی ستا نه تپوس وکړی چې مونږ چرته لار شو؟ هغوی ته
 ووايه، چې مالک خُداي داسې فرمائي، د کومو خلقو په نصيب کښې چې په ويا
 مړه کېدل دی هغوی دې په ويا مړه شی، د چا په نصيب کښې چې په جنگ کښې
 مړه کېدل دی هغوی دې په جنگ مړه شی، د چا په نصيب کښې چې په لوږه مړه
 کېدل دی هغوی دې په لوږه مړه شی، او د چا په نصيب کښې چې جلاوطني ده
 هغه دې جلاوطن کړے شی. (۳) مالک خُداي فرمائي چې، زه به څلور قسمه
 تباہ کوونکی ورولېرم. توره د هغوی د وژلو دپاره، سپی چې د هغوی لاشونه
 راکاږی، تپوسان چې هغوی تېر کړی او ځنگلی ځناور چې هغوی ختم کړی. (۴)
 د يهوداه بادشاه منسی د حزقياه د زوی په وجه چا چې بد کارونه په يروشلم
 کښې کړی وُو، زه به خپل خلق د دُنیا بادشاهانو دپاره د یرې يو مثال جوړ کړم.
 (۵) اے يروشلمه څوک به په تاسو رحم وکړی؟ او څوک به په تاسو وير وکړی؟

ستاسو داسې همدرد نشته چې ستاسو تپوس له راشی. ﴿٦﴾ مالک خدای فرمائی چې، تاسو زه رد کړې يم، او بار بار مو ما ته شا کړې ده. نو اوس به زه خپل لاس ستاسو د بربادۍ دپاره دراورېد کړم، نو په تاسو زه نور رحم نه شم کولې. ﴿٧﴾ زه به تاسو، ستاسو د بنارونو په دروازو کېنې داسې د يو بل نه جدا کړم لکه څنگه چې غنم او بوس جدا کولې شی. او تاسو نه به ستاسو بچي واخلم کوم چې په تاسو پېر گران دی. زه به خپل قوم تباہ کړم، ځکه چې هغوی د خپلو خرابو طريقو پرېښودو نه انکار کړې دې. ﴿٨﴾ ستاسو په ملک کېنې به کونډې د سمندر په غاړه د شگو نه هم پيرې وې. په نيمه ورځ به زه د ځوانانو په ميندو باندې تباہی راولم. او ناگهانه به په دوی پرېشانی او دهشت راولم. ﴿٩﴾ د اوو بچو مور د غم نه بې هوشه پرته ده او ساه نه شی اخستلې، د هغې د بچو د ژوند رڼا ختمه شوه. هغه رسوا او شرمنده شوې ده. په هغوی کېنې چې څوک پاتې دی هغه به زه د دشمنانو په توره مړه کړم. دا د مالک خدای وينا ده.

د یرمياہ مالک خدای ته شکایت کول

﴿١٠﴾ نو ما بيا ووئيل چې، کاش چې زه د مور نه پېدا شوې هم نه وې. زه چې چرته هم ځم نو هلته خلق زما مخالف دی او جنگ راسره کوی. نه مې چا ته قرض ورکړې دې او نه مې د چا نه قرض اخستې دې، خو بيا هم دوی ټول په ما لعنت وائی. ﴿١١﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”په يقين سره به زه ستا بڼه مقصد دپاره خیال وساتم، یرمياہ. او په يقين سره ستا دشمنان به ستا نه دا وغواړی چې ته د تکلیف او مصیبت په وخت کېنې د هغوی دپاره ما ته سوال زاری وکړې. ﴿١٢﴾ آیا څوک هغه د اوسپنې او د پیتلو نه جوړ شوې سيخ ماتولې شی کوم چې د شمال د خوا نه راځی؟ ﴿١٣﴾ زه به ستاسو مال دولت او خزانی مفتې دشمنانو ته د لوټ کولو دپاره حواله کړم، ځکه دا ستاسو د هغه گناهونو په وجه چې تاسو په ټول ملک کېنې کړې دی. ﴿١٤﴾ زه به تاسو د دشمنانو په لاس يو داسې ملک ته په غلامی ولېږم چې تاسو ته د هغې هيڅ پته نه وې. ځکه چې زما غصه د اور په

شان رابله شوې ده او دا به د تل دپاره بليږي. (۱۵) بيا ما ووئيل چې، ”اے مالک خدايه، تا ته د هر څه پته ده، څه چې ما سره کيږي. نو راشه او زما مدد وکړه. زما د دشمنانو نه بدل واخله او هغوی ته دومره صبر مه کوه چې زما د وژلو موقع ورته ملاو شي. گوره خو ما په خپل ځان دا ټوله بې عزتي ستا د خاطره تېره کړې ده. (۱۶) اے مالک، رب الافواجه خدايه، هرکله به چې ستا کلام په ما نازل شو، نو هغه ما وخورلو، هغه ما ته او زما زړه ته خوشحالی راکړه، ځکه چې ما پورې ستا نوم تړلې شوې دے. (۱۷) زه د هغه خلقو سره شامل نه شوم چې خدا او خوشحالی به يې کوله. زه ځان ته کښېناستم ځکه چې ستا لاس په ما وو. او د هغوی د گناهونو په وجه زما قهر راوچت شو. (۱۸) زما درد ولې نه ختميږي؟ او زما زخمونه ولې لا علاجه دي او نه رغیږي؟ ستا مدد زما دپاره داسې نا باوره شو لکه موسمی لختی، لکه د هغه چيني په شان چې اوچه شوې وی. (۱۹) نو مالک خدای په جواب کښې ما ته وفرمائيل، ”که ته واپس راشي، نو زه به تا له بيا خپل مقام درکړم چې ته زما خدمت وکړې. که ته د بې مطلبه خبرو په ځای زما قيمتي کلام بيان کړې، نو ته به زما پېغمبر يې. دا خلق دې ضرور تا له راشی بلکې ته د هغوی په شان مه جوړېږه. (۲۰) مالک خدای فرمائی چې، زه به تا د دې خلقو په وړاندې د پیتلو قوی دېوال جوړ کړم. هغوی به ستا خلاف جنگ کوی، خو هغوی به تا له شکست نه شی درکولې، ځکه چې زه تا سره يم چې تا وساتم او خلاصون درکړم. (۲۱) زه به تا د شريرانو د لاسونو نه وساتم، او د ظالمانو د زور او لاسونو نه به درله خلاصون درکړم.“

حضرت یرمياہ د واده کولو نه منع کړې شوې وو

۱۶ (۱) د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۲) ”دلته واده ونه کړې او نه زامن او لوڼه پيدا کړې. (۳) ځکه چې زه مالک خدای دا وایم چې، کوم ماشومان چې دلته پيدا کيږي او هم داسې د هغوی مور، پلار (۴) چې هغوی به د

سختو بيمارو نه مړه شی. او په هغوی به هیڅ څوک ژړا ونه کړی او نه به یې بنځ
 کړی، او د هغوی لاشونه به په زمکه لکه د سوتو په شان خواره واره پراته وی. او
 هغوی به په جنگ او قحط مړه شی، او د هغوی لاشونه به د تپوسانو، او د ځنگلی
 ځناورو خوراک شی. (۵) مالک خدای داسې فرمائی چې، هغه کور ته مه
 ورننوځه په کوم کبني چې د مړی ژړا وی، د هغوی سره ماتم او همدردی مه
 کوه، ځکه چې ما د هغه خلقو نه خپل برکت، مینه او رحم اخوا کړی دی، دا د
 مالک خدای وینا ده. (۶) مالداره او غریبانان به دواړه په دې ملک کبني مړه
 شی، هغوی به نه بنځ کړی شی او نه به ورباندې ماتم وشي، د هغوی دوستان به
 نه خپل ځانونه دردمند کړی او نه به د خفگان بنکاره کولو په وجه خپل سرونه د
 هغوی دپاره گنجی کړی. (۷) هیڅوک به هغوی ته د غمرازی روتی نه راوړی، تر
 دې چې د خپل مور او پلار دپاره به تعزیت نه کوی، او نه به ورته څوک د تسلی
 دپاره څښلو له څه ورکوی. (۸) او هغه کور ته هم مه ورننوځه په کوم کور کبني
 چې د خوراک څښاک پروگرام وی او د هغوی سره روتی ته مه کښېنه. (۹)
 ځکه چې دا مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای درته فرمائی، ستا په
 ژوند کبني او ستا د سترگو د وړاندې به زه په دې ملک کبني د خندا او د
 خوشحالی آوازونه ختم کړم. نور به په کبني د ناوې او زلمی د خوشحالی آوازونه
 نه اورېدلې کیری. (۱۰) کله چې ته هغوی ته دا هر څه ووايي نو هغوی به درنه
 تپوس وکړی چې، مالک خدای په مونږ دومره سخت افت ولې نازلوی؟ مونږ څه
 غلطی کړې ده؟ مونږ داسې کومه گناه د مالک خدای خلاف کړې ده؟ (۱۱) نو بیا
 هغوی ته ووايه چې، مالک خدای فرمائی چې، ستاسو پلار نیکه زه هېر کړی وم،
 هغوی زما په ځای د نورو معبودانو عبادت او خدمت وکړو. او هغوی زه
 پرېښودم او زما د کلام تابعداری یې ونه کړه. (۱۲) خو تاسو د خپل پلار نیکه نه
 هم زیات بد سلوک وکړو. گوره چې څنگه تاسو هر یو زما د پیروی په ځای د
 خپلو سرکشه او بدکاره زړونو خواهشاتو ته غوږ ونيولو. (۱۳) نو زه به تاسو د
 دې ملک نه داسې ملک ته وشرم چې نه یې تاسو ته څه پته شته او نه یې ستاسو

پلار نيڪه ته خه پته وه، نو هلته به تاسو شپه او ورخ د نورو معبودانو عبادت
كوي، حكه چې زه به په تاسو نور رحم نه كوم.

د جلاوطني نه راواپس كېدل

١٤ مالک خدای و فرمائیل چې، ”داسې وخت راروان دے چې خلق به داسې
قسم نه خوری چې، د ژوندی خدای پاک په نوم مې دې قسم وی چا چې بنی
اسرائیل د مصر نه راوویستل. ١٥ خو هغوی به داسې قسم خوری چې، د
ژوندی خدای پاک په نوم مې دې قسم وی چا چې بنی اسرائیل د شمال او د هغه
ټولو ملکونو نه راوویستل کومو ته چې هغه شړلی و. حكه چې زه به هغوی
دوباره هغه ملک ته واپس راولم كوم چې ما د هغوی پلار نيڪه له ورکړے وو.“

راتلونکی سزا

١٦ مالک خدای فرمائی چې، ”بلکې زه به اوس ډېر ماهیگر درولېرم چې هغوی
به دوی راوویسی. او د دې نه وروستو به زه ډېر بنکاریان درولېرم او دوی به
هغوی په هر یو غر، غونډی او د گټانو د غارونو نه بنکار کړی. ١٧ د هغوی ټول
عملونه زما د سترگو د وړاندې دی او زه یې وینم، هغه زما نه پټ نه دی، او تر
دې چې د هغوی گناهونه هم زما د سترگو نه پټ پناه نه دی. ١٨ زه به هغوی له
د خپلو گناهونو او حرامو کارونو بدله یو په دوه ورکړم، حكه چې هغوی د بې ساه
شکلونو او نفرت آمیزه بتانو په وجه زما موروثی ملک پلټ کړے دے.“

په مالک خدای د یرمیاه یقین او دعا

١٩ اے مالکه خدایه، ته زما طاقت او زما قلعه یې، د مصیبت په وخت کښې
زما پناه گاه یې. د دنیا د آخر سر نه به قومونه تا ته راشی او وائی به چې، ”زمونږ
پلار نيڪه سره هیڅ نه وو بلکې دروغزن معبودان، هغه بې کاره بتان چې دوی ته

هيڅ قسمه بښښگره نه شي ورکولې. ﴿٢٠﴾ خلق خو ځان له خپل خدایان په خپله جوړوی، خو په حقیقت کښې هغه صحیح خدایان نه وی. ﴿٢١﴾ ”نو په دې وجه به زه هغوی ته په دې وخت کښې د خپل زور او طاقت په حقله تعلیم ورکړم. نو بیا به هغوی په دې باندې پوهه شي چې زما نوم مالک خدای دے.“

د يهوداه گناه او د هغې سزا

١٧ ﴿١﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”د يهوداه د خلقو گناه د اوسپنې په قلم چې نوکه يې د هيرې ده، ستاسو د کاپو نه په سختو زړونو نقش شوې ده او ستاسو د قربان گاه په گوټونو ليکلې شوې ده. ﴿٢﴾ نه صرف تاسو بلکې ستاسو بچي هم خپلې قربان گاه او د اشيرې بُت شکلونه همپشه راياډوی کړه د شني ونې په خوا کښې وی او که په اوچته غونډۍ وی. ﴿٣﴾ نو زه به په دې مُلک کښې خپل مقدس غر سره ستاسو د ټول مال دولت او ستاسو علاقائی عبادتخاني نورو خلقو ته د غنيمت په توگه حواله کړم، دا ستاسو د گناهونو بدل دے کوم چې تاسو په خپل ټول مُلک کښې کړې دی. ﴿٤﴾ ستاسو د خپلې گناه په وجه به هغه مُلک ستاسو د لاس نه ووځي کوم چې ما تاسو ته په ميراث کښې درکړے دے. زه به تاسو په هغه مُلکونو کښې چې تاسو يې نه پېژنئ دشمنانو ته د غلام په شکل حواله کړم. ځکه چې تاسو زما د غصې اور بل کړے دے او هغه به تل بليږي.“

په مالک خدای توکل کول

﴿٥﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”لعنت دې په هغه چا وی چې د هغه زړه د مالک خدای نه اوږدېلے وی او په فانی انسان توکل او د هغه په زور بهروسه کوی. ﴿٦﴾ هغه د بيابان د هغه بوتی په شان دے، که څه هم چې خیر وی خو هغوی ته به ملاو نه شي. ځکه چې هغه به د بيابان په خشکه او مالگينه زمکه کښې شوے وی، چرته چې نور څه نه کيږي. ﴿٧﴾ خو بختور دی هغوی څوک چې په مالک

خُدائِ يقين لری، او په مالک خُدائِ یې توکل کړی وی. ﴿٨﴾ هغوی د هغه ونو په شان دی چې د لختی په غاړه کړلې شوې وی او جرړې یې اوبو ته رسېدلې وی. نو کله چې د گرمی موسم راشی نو یره یې نه وی، د هغوی پانې هر وخت شنې وی. او په خُشک سالی کښې یې خه پرېشانی نه وی، نو کله هم بې مېوې نه پاتې کیږی. ﴿٩﴾ د انسان زړه د هر خه نه زیات دوکه مار وی، او د شرارت نه پک وی. خوک پرې هم نه پوهیږی. ﴿١٠﴾ ”زه مالک خُدائِ د انسان د زړه لټون کوم او د هغه پت سوچونه آزمائیم، زه هر چا ته اجر د هغه د عمل په مطابق ورکوم.“ ﴿١١﴾ هغه خوک چې په ناجائزه طریقې سره مال دولت راجمع کړی هغه د هغه تیتر په شان وی چې پردی هگی وشاربی کومې چې هغې اچولې نه وی، نو وروستو به د هغه نه ټول مال دولت لار شی، کله چې د هغه عمر نیم تېر شی نو د هغه مال دولت به د هغه نه والوخی او په آخر کښې به دے خپل ځان کم عقل ثابت کړی. ﴿١٢﴾ خو هغه جلالی تخت چې د ازل نه اوچت دے، هغه زمونږ د خُدائِ پاک مقدس کور دے. ﴿١٣﴾ اے مالکه خُدایه، د بنی اسرائیلو امید، هر خوک چې تا نه مخ وړوی هغوی ټول به تیت سترگې او شرمنده شی. هغوی چا چې تا نه مخ اړولے دے په دوړو د لیکلو په شان دی، دوی به زر ختم شی ځکه چې هغوی د هغه مالک خُدائِ نه مخ اړولے دے خوک چې د ژوندون د اوبو چینه ده.

د مالک خُدائِ نه د یرمیاہ مدد غوښتل

﴿١٤﴾ اے مالکه خُدایه، که چېرې ته ما له شفا راکړې نو زه به بلکل روغ رمپ شم، که چېرې ته ما له خلاصون راکړې نو زه به بچ شم، ځکه چې زه صرف ستا ثناء صفت کوم. ﴿١٥﴾ هغوی ما ته بار بار دا وائی چې، د مالک خُدائِ هغه کارونه څه شول د چا د پوره کېدلو په حقله چې هغه پېشگوئی کړې وه؟ نو اوس دې هغه پوره کړی. ﴿١٦﴾ اے مالکه خُدایه، زه د هغه کار نه نه یم تښتېدلے د کوم دپاره چې تاسو زه د خپل قوم دپاره د شپونکی په حیثیت مقرر کړے یم. تاسو ته پته ده

چې ما په هغوی د افت د ورځې د راتلو خواهش نه دے کړے. زما د شونډو نه چې څه هم وتلی دی هغه ستا په وړاندې څرگند دی. (۱۷) مالک خدایه، ما مه یروه، د افت په ورځ صرف ته زما امید یې. (۱۸) زما دشمنان دې وشرمیري خو ما مه شرموه، په هغوی یوه راوله خو ما مه یروه. په هغوی د افت ورځې راوله، او هغوی په دوه چنده تباہ کړه.

د سبت ورځ مقدسه وساتئ

(۱۹) مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”یرمیاہ، لار شه او د عوامی دروازې په خوله کښې ودرېره په کومه چې د یهوداه بادشاهان ځی راځی او هم داسې د یروشلم په نورو دروازو کښې ودرېره. (۲۰) هغوی ته ووايه، د مالک خدای پېغام واورئ. اے د یهوداه بادشاهانو او د یهوداه ټولو خلقو او د یروشلم اوسېدونکو او هغوی ټولو ته چې په دې دروازې ځی راځی. (۲۱) مالک خدای فرمائی چې، خبردار چې د سبت په ورځ په خپل سر پنډ مه اوچتوئ او د یروشلم په دروازو پنډ سره مه ننوځئ. (۲۲) او تر دې چې په خپلو کورونو کښې هم د سبت په ورځ هیڅ قسمه کار مه کوئ او مه څه بار اوچتوئ. خو د سبت ورځ مقدسه وساتئ لکه څنگه چې ما ستاسو پلار نیکه ته حکم کړے وو. (۲۳) خو هغوی ما ته غوږ ونه نیولو او نه یې ما ته توجه راکړه او نه یې زما پیروی وکړه. خو هغوی سرکشه وو او اصلاح کولو ته یې جواب ورنه کړو. (۲۴) خو مالک خدای فرمائی، که چېرې تاسو زما خبره ومنئ او د سبت په ورځ په دې دروازو د تجارت دپاره څه داخل نه کړئ او نه څه کار وکړئ، او هغه مقدسه وساتئ، (۲۵) نو بیا به هغه بادشاهان څوک چې د داؤد په تخت ناست دی نو هغوی به د خپلو آفسرانو سره د دې ښار په دروازو ځی راځی. او هغوی او د هغوی آفسران به په آسونو او گاډو سواره راشی، او د یهوداه خلق به ورسره وی او هغوی څوک چې په یروشلم کښې اوسیري، او دا ښار به د تل دپاره آباد وی. (۲۶) د یهوداه د ښارونو او د یروشلم د گېرچاپېره کلو نه به خلق راشی، هغوی به د بنیامین د علاقې، د مغربی غونډو د

لمنو نه، او د نجب او د غریزې علاقې نه به د خپلو سوزېدونکو نذرانو او قربانو سره راشی. هغوی به د خپلو غلو دانو او خوشبوئی د شکرانې نذرانې سره د مالک خدای کور ته راشی. (۲۷) خو که تاسو زما خبره ونه منی او د سبت ورځ مقدسه ونه ساتی، او لکه د نورو ورځو په شان د سبت په ورځ د سودا پندونه د یروشلم دروازو ته راوړی، نو بیا به زه په دې دروازو اور بل کړم. او دا اور به د یروشلم محلونه وسوزوی. او د دې اور لمبې به هیڅوک مړې کولې نه شی.

یرمیاه د کلال په کور کښې

۱۸ (۱) مالک خدای ما یرمیاه له پیغام راکړو، (۲) ”لاندې د کلال کور ته لاړ شه، نو هلته به زه تا له خپل پیغام درکړم.“ (۳) نو زه هلته د کلال کور ته لاړم او ما هغه ولیدو چې په خپله څرخه یې کار کولو. (۴) خو چې کوم لوبښی به هغه د ختې نه جوړولو نو هغه به په لاس کښې هغه شان نه راتلو کوم به چې د هغه امید وو نو بیا به یې هغه خراب کړو او بل څیز به یې ترې نه جوړول شروع کړل کوم به چې هغه ته ښکارېدو. (۵) بیا مالک خدای ما له دا پیغام راکړو چې، (۶) ”اے بنی اسرائیلو، نو زه دا نه شم کولې چې تاسو سره هغه کار وکړم کوم به چې کلال د ختې سره کولو؛ لکه څنگه چې ختې د کلال په لاس کښې وه، داسې تاسو زما په لاس کښې یئ. دا د مالک خدای فرمان دی. (۷) هرکله که چېرې زه وغواړم چې یو قوم یا بادشاهت د ببخ نه ختم کړم، یا هغه راوغورزوم او تباہ یې کړم، (۸) او که چېرې هغه قوم کوم ته چې ما خبردارې ورکړې وی، د خپلو بدو عملونو نه راوگرځی، نو بیا به زه نرمی نه کار واخلم او د خپلې ارادې نه به واپس شم او په هغوی به هغه افت نه راوړم. (۹) او که بل وخت کښې زه چېرې دا ووايم چې زه به دا قوم یا یو بادشاهت آباد او قائم کړم، (۱۰) خو که بیا هغه ملک زما په وړاندې شرارت کوی او زما تابعداری ونه کړی نو زه به د هغه ښه کولو اراده پرېږدم د کوم چې ما د هغوی دپاره اراده کړې وه. (۱۱) نو اوس زما د

طرفه د يهوداه او يروشلم خلقو ته ووايه چې مالک خدائ فرمائی چې گورئ، زه په تاسو د افت راوستلو تيارے کوم او ستاسو خلاف منصوبه جوړوم. نو هر يو دې د خپلو بدو طريقو نه راواوري، او هغه خه دې کوی کوم چې بنه وی. (۱۲) خو هغوی په جواب کبني ووييل چې، خپله خوله دې په مونږ مه خرابوه، مونږ چې په کومو طريقو اوسېدل غواړو هغه شان به اوسيرو، په سرکشی سره به د خپل زړه بد خواهشونه پوره کوو.

د بنی اسرائیلو د مالک خدائ نه اورېدل

(۱۳) ”نو په دې وجه مالک خدائ فرمائی چې، د نورو قومونو د خلقو نه دا تپوس وکړه چې کله هم هغوی د داسې کار په حقله اورېدلی دی. بنی اسرائیل دې د پاکې پېغلې په شان وی، خو هغې پېر بد کار وکړو. (۱۴) آیا د لبنان د غرونو د څوکو نه کله هم واوره ويلي شوې او ختمه شوې ده خه؟ آیا د هغوی د غریزه او لرې چينو یخي اوبه بهېدل کله ختم شوی دی خه؟ (۱۵) بلکې زما خلقو زه هېر کړے یم، او هغوی بې کاره بتانو ته خوشبویي وسوزولې، بتان کوم چې د هغوی د تیندک باعث شو او دوی یې د پخوانو بنو لویو لارو نه جدا کړل او په کچه لارو باندې روان شول. (۱۶) نو په دې وجه به د هغوی ملک په بیابان بدل کړے شی او نورو ته به د خندا ذریعه وگرځی. څوک هم چې په دې لاره تېرېږی نو هغوی به حق حیران شی او د يهوداه په حالت به یې د یرې نه وېسته نیغ ودرېږی. (۱۷) نو زه به لکه د نمرخاته د باد په شان هغوی د دشمنانو په وړاندې خواره واره کړم. او د هغوی د مصیبت په ورځ به زه خپل مخ د هغوی نه واپروم او د هغوی فریادونه به نه اورم.“

د یرمیاه خلاف سازش

(۱۸) نو بیا خلقو ووييل، ”راځئ چې د یرمیاه خلاف منصوبه جوړه کړو. ځکه

چې مونږ سره ډېر امامان، هوبنياران او نبيان شته دے. مونږ ته د هغه د شريعت د تعليم، نصيحت او پېشگويي ورکولو ضرورت نشته دے. راځئ چې په خوله د هغه په حقله افواگاني خورې کړو او په هغه الزام ولگوو او دوى چې څه هم وائى نور ورته غوږ ونه نيسو.“ (۱۹) نو بيا ما ووئيل چې، ”اے مالکۀ خدايه، ما ته غوږ ونيسه او زما دشمنان چې زما خلاف څه وائى په هغې غوږ وکړه. (۲۰) ولې هغوئ د بنو بدله په بدو سره ورکوى څه؟ اوس خو هغوئ زما د وژلو دپاره کنده کنستلې ده. هغه وخت رايا د کړه چې زه به ستا په حضور کښې ودرېدم او د هغوئ سفارش به مې تاسو ته کولو چې په هغوئ باندې خپل قهر او غضب مه نازلوه. (۲۱) خو اے مالکۀ خدايه، اوس پرېږده چې د هغوئ بچى د لوږې نه مړه شى، پرېږده چې هغوئ په توره قتل کړي شى. د هغوئ ښځې دې بورې او کونډې شى، پرېږده چې د هغوئ بوډاگان سړى په ويا مړه شى، پرېږده چې د هغوئ ځوانان په جنگ مړه شى. (۲۲) پرېږده چې ناگهان په هغوئ جنگي سپاهيان ورننوځي، او د هغوئ د کورونو نه دې چغې او سورې واورېدلې شى. ځکه چې هغوئ زما دپاره کنده کنستلې ده او پټ دام يې راته خور کړې دے. (۲۳) خو اے مالکۀ خدايه، ته د هغوئ په ټولو منصوبو باندې پوهه يې چې زما د وژلو دپاره يې تيارې کړې دى. ته د هغوئ جرم مه معاف کوه او مه د هغوئ گناه د خپلو سترگو نه اخوا کوه. پرېږده چې هغوئ ستا په وړاندې راوغورزېږي، او په خپل قهر او غضب کښې هغوئ له سزا ورکړه.“

د مات منگى مثال

۱۹ (۱) مالک خدائى ما ته وفرمائيل چې، ”لاږ شه او د کلال نه يو د خټو منگى په بيعه واخله. او ځان سره د خلقو يو څو مشران او لوى امامان بوځه. (۲) او د بنى هنوم وادى ته لاږ شه، او د کلالانو د ماتو لوبښو دروازې ته مخامخ هلته هغه پېغام خلقو ته بيان کړه کوم چې زه تا له درکوم. (۳) مالک خدائى ما ته وفرمائيل چې هغوئ ته داسې ووايه، اے د يهوداه بادشاهانو او د يروشلم

خلقو، مالک خُدای، ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خُدای پاک فرمائی چې زه به په
 دې خُای دومره سخت افت راولم، او چې څوک یې هم واورى نو د هغه غوږونه
 به وبوگنیرى. (۴) ځکه چې زه هغوی پرېښی یم او دا خُای یې غېرو معبودانو ته
 حواله کړو، او په دې خُای کښې هغوی هغه معبودانو ته داسې قربانۍ پېش کړې
 چې هغه نه دوی په خپله او نه د دوی پلار نیکه او نه د یهوداه بادشاهانو پخوا
 کړې وى. هغوی دا زمکه د بېگناه خلقو په وینو توپولو سره پکه او رنگ کړه.
 (۵) او هغوی د بعل بُت دپاره علاقائی عبادتخانی جوړې کړې دی چې خپل بچی
 هلته په کښې د سوزېدونکې قربانۍ په توگه بعل بُت ته پېش کړى. د داسې کار ما
 نه هغوی ته حکم ورکړى دى او نه مې په خیال خاطر کښې راغلی دی، (۶) نو
 مالک خُدای فرمائی چې خبردار، هغه وخت راروان دى چې خلق به نور دې
 خُای ته د ”توفت“ یا بنی هنوم وادی ونه وائی، بلکې دا به ”د قتل و غارت د وادی“
 په نوم مشهوره شی. (۷) په دې خُای کښې به زه د یهوداه او د یروشلم د خلقو
 ټولې منصوبې تباہ کړم. زه به هغوی د هغه دشمن په لاس ووژنم، څوک چې د
 دوی وینو ته تېرى ناست دی، او زه به د دوی لاشونه د هوا د مارغانو او د ځنگلی
 ځناورو خوراک کړم. (۸) زه به یروشلم تباہ کړم، او د خلقو د خندا به یې کړم.
 څوک هم چې په دې لار تېرېږى نو د هغوی په تباہۍ به حق حېران شی. (۹) زه
 به د هغوی دشمنان څوک چې د هغوی د وینو تېرى دی راپاخوم چې د دوی ښار
 نه گېره واچوی او دوی ته غټ تکلیف ورسوی. او دا گېره به دومره سخته وى
 چې دوی به د خپلو ماشومانو او گاونډیانو په خوړلو شروع وکړى. (۱۰) بیا مالک
 خُدای ما ته وفرمائیل چې هغه کسان چې تا خپل ځان سره بوتلی دی د هغوی په
 وړاندې دا منگې چې تا سره دى مات کړه. (۱۱) او هغوی ته ووايه چې مالک
 خُدای ربُّ الافواج فرمائیلی دی، زه به د دې منگې په شان دا قوم او دا ښار ټوټې
 ټوټې کړم چې د بیا جوړېدو امکان به یې نه وى. په هغه وخت کښې به هغوی
 خپل مړى په توفت کښې ښخوی، تر هغې پورې چې د ښخولو نور خُای پاتې نه
 شی. (۱۲) مالک خُدای فرمائی چې، زه به دې ښار او د دې د اوسېدونکو سره هم

دغه رنگ وکړم. او د دوی سره به د توفت په شان پليت سلوک وکړم. ﴿١٣﴾ زه به د يروشلم ټول کورونه، د يهوداه د بادشاهانو شاهي محلونه لکه د توفت په شان پليت وگرځوم، چا چې د خپلو کورونو په چتونو ستورو ته قرباني پېش کړې دي، او د څښلو نذرانې يې نورو بتانو ته پېش کړې دي. ﴿١٤﴾ نو بيا يرميا هغه د توفت نه راواپس شو، کوم ځای ته چې مالک خدای هغه د پېغام ورکولو دپاره لېږلې وو. نو بيا هغه د مالک خدای د کور په دربار کېنې ودرېدو او ټولو خلقو ته يې وفرمائيل چې، ﴿١٥﴾ ”مالک خدای رب الافواج، د بني اسرائيلو خدای پاک فرمائي چې زه به په دې ښار او د دې نه گېرچاپېره ښارونو هغه ټول افتونه راولم چې د کومو ما وړاندې ذکر کړې دي، ځکه چې تاسو په سرکشي سره زما خبرو اورېدلو ته تيار نه يئ.“

د فشحور امام سره د حضرت يرميا هغه لانه

٢٠ ﴿١٦﴾ کله چې فشحور د امير زوی څوک چې د مالک خدای په کور کېنې مشر امام وو، هغه څه واورېدل د څه چې يرميا هغه پېشگوټي کوله، ﴿١٧﴾ نو هغه يرميا هغه څه واورېدل او په کور يې ووهلو او بيا يې هغه پاس د مالک خدای په کور کېنې د بنيامين په دروازه کېنې د لرگي په گنده کېنې بند کړلو. ﴿١٨﴾ په بله ورځ کله چې فشحور هغه د گندې نه آزاد کړو، يرميا هغه ته وفرمائيل چې، ”مالک خدای ستا نومې نوم اېښې دې او د نن نه پس به ستا نوم فشحور نه وي بلکې په هر اړخ باندې دهشت. ﴿١٩﴾ ځکه مالک خدای په خپله دا فرمائي چې، زه به په تا او ستا په دوستانو باندې دهشت راولم، او ته به په خپلو سترگو سره د هغوی وژل د دشمنانو د لاسه ووينې. زه به د يهوداه ټول خلق د بابل بادشاه ته حواله کړم، څوک چې به د هغوی نه ځينې بابل ته قېديان بوځي او ځينې به په توره قتل کړي. ﴿٢٠﴾ زه به د دې ښار ټول مال دولت او د هغوی ټول قيمتي سامانونه او د يهوداه بادشاه خزاني د هغوی دشمنانو ته حواله کړم. هغوی به دا

لوټ کړی او بابل ته به یې یوسی. ﴿٦﴾ ترڅو چې ستا خبره ده فشوره، ته او ستا مکمل خاندان به هم ونیولې شی او بابل ته به بوتلې شی. هلته به تاسو او ستا هغه ټول دوستان مړه او بنځ شی چا ته به چې تا په دروغو پېشگوئی کوله چې هیڅ پرواه مه کوئ خیر به شی.“

مالک خدای ته د یرمیاہ شکایت کول

﴿٧﴾ اے مالک خدایه، تا زه دوکه کړم، او زه دوکه شوم. تاسو زورور یئ او زه دې مغلوب کړم. زه اوس ټوله ورځ د مسخرو شوم، او هر څوک ما پورې ټوټې او خندا کوی. ﴿٨﴾ کله چې هم زه خپله خوله خلاصوم، نو بیا ضرور زه د ظلم او تباہی په حقله چغې سورې وهم. ځکه چې زه د مالک خدای د کلام په وجه ټوله ورځ کنځل او بدې ردې تېروم او سپکولې شم. ﴿٩﴾ خو چې کله زه ووايم چې، ”زه به د مالک خدای په حقله خبرې نه کوم او نه به نور د هغه پېغام چا ته رسوم،“ نو بیا د هغه کلام زما په زړه کښې لکه د اور په شان بلېږی او هغه اور زما هډوکو ته رسېږی. زه په ځان کښې د هغه د ایسارولو د کوشش په وجه ډېر سترې شوې يم او زه هغه نه شم ایسارولې. ﴿١٠﴾ ما د خپل ځان په حقله د ډېرو خلقو گونگوسی اورېدلی دی. هغوی وائی چې، ”هرې خوا ته دهشت دے بس دهشت. راځئ چې د هغه اطلاع ورکړو. راځئ چې د هغه په حقله اطلاع ورکړو.“ زما نزدې دوستان هم زما د غورزېدلو په انتظار دی، او هغوی وائی چې، ”شاید چې هغه دوکه شی، نو بیا به یې راگېر کړو او د هغه نه به خپله بدله واخلو.“ ﴿١١﴾ بلکې مالک خدای د یو طاقتور جنگیالی په شان ما سره دے، نو بیا څوک هم چې زما د ژوند ختمولو پسې دی هغوی به هیڅکله هم کامیاب نه شی، او په خپله به تیندکونه وخورې. هغوی به ناکامیابه شی او په شرمونو به وشرمېږی، د هغوی دا بې عزتی به هیڅکله د هېرېدلو نه وی. ﴿١٢﴾ خو اے مالک خدایه، رب الافواجه، تاسو په خپله صادق سرې وینئ، او تاسو په خپله د انسان د زړه او دماغ ژور سوچونه او رازونه آزمایئ. ما خپل خواست تا ته پیش کړې دے نو په دې وجه

تاسو زما بدله اخستل ما ته وښايئ. ﴿١٤﴾ د مالک خدائى حمد ووايئ. د مالک خدائى ثناء صفت ادا کړئ. هغه غريبانان د شريرانو د لاس نه بچ کوي. ﴿١٤﴾ په هغه ورځ دې لعنت وي په کومه چې زه پيدا شوې وم. او هغه ورځ دې مبارکه نه وي په کومه ورځ چې زه د مور نه پيدا شوم. ﴿١٥﴾ په هغه کس دې لعنت وي چې زما د پلار د خوشحالولو دپاره دا زېرې راوړې وو چې، ”ستا زوى پيدا شوې دى.“ ﴿١٦﴾ هغه سرې دې د هغه ښارونو په شان شي کوم چې مالک خدائى په بېرحمۍ سره تباہ کړى ؤو. هغه دې په سحر کښې د يرې چغې واورى او په غرمه کښې دې د جنگ شور واورى، ﴿١٧﴾ ځکه چې زه هغه د پيدا کېدو نه وړاندې د مور په گېډه کښې مړ نه کړم، ترڅو چې د هغې گېډه زما قبر جوړ شوې وي. ﴿١٨﴾ زه د مور د خېټې نه ولې دنيا ته راغلم؟ د دې دپاره پيدا شوم چې په دنيا کښې تکليفونه او کړاونه وگورم، او چې زما ژوند په بې عزتۍ کښې ختم شي؟

د يروشلم د شکست پېشگوټي

٢١ ﴿١﴾ هغه پېغام چې د مالک خدائى له خوا نه يرمياہ ته ورکړې شو کله چې د يهوداه بادشاه صدقياہ د ملکياہ زوى فشحور او د معسياہ زوى صفنياہ امام يرمياہ ته د دې عرض سره وروپېرل چې، ﴿٢﴾ ”زمونږ دپاره د مالک خدائى نه تپوس وکړه ځکه چې د بابل بادشاه نبوکدنضر او د هغه لښکر په مونږ حمله کوي، نو کېدې شي چې مالک خدائى زمونږ دپاره د وړاندې په شان معجزه وکړي او نبوکدنضر د دې ځائ نه په وتو مجبور کړي.“ ﴿٣﴾ بيا يرمياہ جواب ورکړو، ”تاسو صدقياہ بادشاه ته واپس لاړ شئ او ورته ووايئ چې، ﴿٤﴾ مالک خدائى، د بنى اسرائيلو خدائى پاک دا فرمائى چې، زه به ستاسو د جنگ وسله کومه چې ستاسو په لاس کښې ده بې کاره کړم او ستاسو خلاف به يې استعمال کړم، کومه چې تاسو د جنگ دپاره د بابل د بادشاه او د بابل د خلقو خلاف به

استعمالوئ ڇوڪ چي د دېوال نه اخوا دي او په تاسو حمله كوي. نو په حقيقت كښي به زه ستاسو دشمنان د دې ښار زړه ته راوالم. (٥) زه به په خپله خپل زورور لاس دراورد كړم او ستاسو خلاف به په غصې، قهر، او لوي غضب سره جنگ وكړم. (٦) زه به په دې ښار سخته ويا رانازله كړم، زه به انسانان او ځناور دواړه مړه كړم. (٧) مالِك خدائ فرمائي چي د دې نه وروستو به زه صدقيه بادشاه او د هغه ټول آفسران او د هغه نور خلق كوم چي دې ښار كښي اوسيري او د ويا، جنگ، او قحط نه ژوندي پاتي شوي وي زه به هغوي نيوكدنضر بادشاه ته او د هغوي دشمن ته حواله كړم څوك چي د هغوي ژوند ختمولو پسې گرځي. هغه به هغوي په توره په بې دردي سره مړه كړي، او په دوي باندې به هيڅ قسمه رحم، مينه او نه به پرې څه زړه سواندې ښكاره كړي. (٨) بيا مالِك خدائ ما ته وفرمائيل چي دې خلقو ته ووايه چي، ”زه، مالِك خدائ ستاسو په وړاندې دوه لارې پېش كوم چي يوه د ژوند او بله د مرگ لاره ده. (٩) هر څوك هم چي په دې ښار كښي پاتي شي نو هغه به په جنگ، قحط او يا د ويا په وجه مړه شي. خو هر څوك چي بهر ووځي او خپل ځان بابليانو ته حواله كړي چا چي ښار محاصره كړي دې هغوي به ژوندي پاتي شي، او هغوي ته به د ژوندون غنيمت وركړي شي. (١٠) مالِك خدائ فرمائي چي، ما دا فېصله كړې ده چي زه به دا ښار بچ نه كړم او افتونه به پرې نازل كړم، نه چي آبادي. دا به د بابل بادشاه ته حواله كړم او هغه به دا ښار په اور تباه كړي.“

د يهوداه د شاهي خاندان عدالت

(١١) ”د يهوداه شاهي خاندان ته ووايه، د مالِك خدائ پېغام واورئ، (١٢) اې د داؤد خاندانه، مالِك خدائ تاسو ته داسې فرمائي، هر سحر د خلقو انصاف كوئ د چا نه چي غلا شوې وي او هغوي ته د ظالمانو د لاس نه خلاصون وركوئ، گني زما غضب به رانازل شي او هر څه به لكه د اور په شان وسوزوي او دا به ستاسو د هغه شرارت په وجه داسې بليږي چي هيڅ څوك به يې نه شي مړ

کولے. (۱۳) مالک خُدائ فرمائی، اے یروشلمه، زه به په ذاتی توگه ستاسو خلاف جنگ کوم، تاسو څوک چې په دې وادی بره اوسېږئ او په اوچت گټ پراته یئ، تاسو څوک چې په پېر فخر سره وایئ، دلته څوک زمونږ خلاف راتلے شی څه؟ او زمونږ پناه گاه ته څوک رانوتلے شی څه؟ (۱۴) مالک خُدائ فرمائی چې، زه به ستاسو د عمل په مطابق چې د څومره سزا قابل یئ هومره درکړم. زه به ستا د قلعه گانو د لرگو په ستنو اور بل کړم او د هغې نه گېرچاپېره چې هر څه وی هغه به وسوزوم.“

د بدکاره بادشاهانو انجام

۲۲ (۱) مالک خُدائ ما ته وفرمائیل چې، ”ته د یهوداه د بادشاه محل ته بشکته لار شه او هلته دا پېغام بیان کړه، (۲) اے د یهوداه بادشاه، د مالک خُدائ پېغام واوره، تاسو څوک چې د داؤد په تخت ناست یئ، ته، او ستا آفسران او ستا قوم څوک چې په دې دروازه تگ راتگ کوئ. (۳) مالک خُدائ داسې فرمائی چې، انصاف او صداقت قائم کړئ. څوک چې لوټ شوے وی هغه د ظالم د لاس نه آزاد کړئ. په مسافرو، یتیمانو او کونډو ظلم او زیاتے مه کوئ او بې گناه وینه په دې ځای کښې مه توییوئ. (۴) که چرې تاسو په احتیاط سره زما په حکمونو عمل وکړئ، نو بیا هغه بادشاه څوک چې په یروشلم کښې د داؤد د اولاد نه د داؤد په تخت ناست دے د هغه بادشاهی او د هغه اولاد به قائم وی او هغه به د خپلو آفسرانو او د هغه خلقو سره چې په گاپو او آسونو باندې سواره دی د دې محل په دروازو راداخل شی. (۵) مالک خُدائ فرمائی چې، که چرې تاسو په دې حکمونو عمل ونه کړئ، قسم دې زما په خپل ذات وی چې دا محل به د خاورو پېرے کړم. (۶) نو بیا مالک خُدائ د یهوداه د بادشاه د محل په حقله داسې فرمائی، که څه هم چې د یهوداه محل زما دپاره د جلعاد په شان مېوه لرونکے او د لبنان د غرونو په شان شین او بشکلے دے، خو زه به په یقین سره دا په دشته

بدل کړم لکه د هغه ښارونو په شان چې څوک په کښې نه اوسېږي. (۷) زه به ستا د بربادۍ دپاره وسله بند جنگی لښکر درولېږم او هغوی به ستا ستنې چې د ديار د ښائسته ونو نه تيارې شوې دي راوباسي او په اور کښې به يې وغورزوي. (۸) نو کله چې د ډېرو قومونو خلق په دې ښار باندې تېرېږي نو بيا به د يو بل نه دا تپوس کوي چې، مالک خدای ولې د دې لوی ښار سره داسې سلوک وکړو؟ (۹) نو هغوی ته به جواب ورکړې شي چې، د دې ښار سره داسې سلوک ځکه وشو چې هغوی د خپل خدای پاک سره لوظ مات کړو او د نورو معبودانو عبادت او خدمت يې وکړو. (۱۰) اے د يهوداه خلقو، د مړ شوی بادشاه يوسياه په حقله ژړا مه کوئ، او د هغه په مرگ ماتم مه کوئ. خو د دې په ځای ډېره سخته ژړا د هغه د زوی سلوم بادشاه په حقله وکړئ، څوک چې د ملک نه شړلې شوی دے ځکه چې هغه به بيا کله هم واپس رانه شي، او نه به خپل ذاتی ملک دوباره وگوري. (۱۱) نو بيا مالک خدای د يوسياه د زوی سلوم په حقله فرمائي، څوک چې د پلار نه پس د يهوداه بادشاه جوړ شوی وو، ”هغه د دې ځای نه لاړو او هغه به هيڅکله نه راواپس کيږي. (۱۲) هغه به په هغه ځای کښې مړ شي چرته چې هغوی قېدی بوتلې دے او هغه به دا ملک بيا دوباره هيڅکله ونه گوري.“ (۱۳) ”افسوس دے په يهويعقيم څوک چې په ناجائزه او په زور سره په مزدورانو باندې خپل محل جوړوي، څوک چې په بې انصافي سره د هغې دېوالونه خپږوي، ځکه چې هغه په خپلو خلقو بغير پېسو کار کوي. هغه هغوی ته مزدوری هم نه ورکوي. (۱۴) هغه وائی چې، زه به د خپل ځان دپاره يو لوی محل جوړ کړم چې په کښې ېره لویې کوټې او پيرې اوچتې کړکي وي او د لرگي کار به يې په خوشبودار ديار سره وکړم او تک سور رنگ به ورکړم. (۱۵) خو د ديار نه د ښائسته محلونو جوړول څوک لوی بادشاه نه جوړوي. بې شکه ستا پلار، يوسياه، سره خو د خوړلو او څښلو دپاره هر څه ډېر تېر وو، خو سره د دې هغه په خپله هره معامله کښې صادق او انصاف کوونکې وو، نو ځکه مالک خدای ورله برکت ورکړو. (۱۶) هغه به غريبانانو او محتاجو له امداد او انصاف ورکولو، د دې په بدل کښې ورته برکت ملاو شو. نو د دې ښکاره مطلب دا دے،

ڇوڪ ڇي داسي ڪوي نو هغه ما پڙني، مالڪ خدائ داسي فرمائي. (۱۷) خو ستاسو سترگي او زره صرف د ناروا پيسو گتلو طرف ته متوجه شوي دي، د بي گناه خلقو وينه توئيوي او دلته په هغوي باندي ظلم او زيائتي ڪوي. (۱۸) نو مالڪ خدائ د يهوداه بادشاه، د يوسياه د زوي يهويقيم په حقله فرمائي، ”خلق به ستا په مرگ ماتم نه ڪوي تر دي ڇي ستا په ڪور ڪبني به هيڅ ڇوڪ هم د غم او افسوس اظهار نه ڪوي او نه به ڇوڪ ووائي ڇي افسوس دے، اے مالڪه. افسوس ستا شان شوڪت لارو ختم شو. (۱۹) هغه به داسي بنڄ ڪري شي لکه څنگه ڇي يو خر بنڄولي شي، هغه به رابنڪلي شي او د يروشلم د دروازو نه به بهر وغورزولي شي.“ (۲۰) ”اے د يروشلم خلقو، بره لبنان ته لار شي او چڱي وهئي، ستاسو د ڙا آواز دي په بسن ڪبني واوردي شي، او د عباريم نه ڙا وڪري، ڇڪه ڇي ستاسو ٽول ملگري تباہ شوي دي. (۲۱) ما په هغه وخت ڪبني تاسو ته خبرداري درڪرو ڪله ڇي تاسو بنهه په آرام وي، خو تاسو ووئي، مونږ مه تنگوه. د خواني نه ستاسو هم دا عادت وو، تاسو زما تابعداري نه ده ڪري. (۲۲) زما د غضب طوفان به ستاسو ٽول شيونڪي جارو ڪري، او ستاسو ٽول دوستان به جلاوطن ڪري او هلته به غلامان شي او تاسو به د خپلو بدو عملونو په وجه سپڪ او شرمندہ شي. (۲۳) تاسو ڇوڪ ڇي په لبنان ڪبني اوسپري، او خان ته مو د ديار نه جاله جوږه ڪري ده، تاسو به د دردونو په وجه داسي زيرگي ڪوي لکه ڇي يوه بنهه يي د ماشوم د پيدا ڪيدو په وخت ڪبني ڪوي.“ (۲۴) مالڪ خدائ يهوياکين ته ڇي، د يهويقيم زوي او د يهوداه بادشاه دے وفرمائيل، ”زما دي په خپل ذات قسم وي، ڪه چري ته زما د بني لاس گوتمه هم وٺي نه وي نو ته به بيا هم ما ايستلي او اخوا غورزولي وي. (۲۵) زه به تاسو هغه چا ته حواله ڪرم ڇوڪ ڇي ستا ژوند ختمول غواري او د چا نه ڇي ته ڀرپري. زه به تا د بابل بادشاه نبوڪدنصر او د هغه خلقو ته حواله ڪرم. (۲۶) زه به تا او ستا مور د دي ملڪ نه جلاوطن ڪرم، او تاسو به په پردي ملڪ ڪبني مڙه شي، په هغه ملڪ ڪبني چرته ڇي تاسو پيدا شوي نه يي. (۲۷) تاسو به دي ملڪ ته بيا هيڅڪله هم

واپس رانه شئ کوم چې تاسو غوښتل چې هغه بيا ووينئ.“ (۲۸) خلقو ووئيل چې،
 ”ولې دا سره يهوياکين بادشاه د هغه مات منگي په شان دے څه، کوم چې
 غورزولے شوے وی او د هيچا په کار نه وی؟ هغه او د هغه بچي ولي په يو داسې
 ملک کښې جلاوطن کړے شوی دی چې هغوی ته هيڅ پته هم نه وی؟“ (۲۹) اے
 زما وطنه، زما وطنه، زما وطنه. د مالک خدای دې پېغام ته غور ونيسه، (۳۰)
 مالک خدای دا فرمائی چې، ”دا کس په بې اولادو کښې حساب کړه، دا کس به په
 خپل ټول ژوند کښې نه خوشحاله او نه آباد شی. د هغه د اولاد نه به څوک هم آباد
 نه شی، او يو به هم نه د داؤد په تخت کښېنی، او نه به په يهوداه کښې حکومت
 وکړی.“

د راتلونکي وخت اُمید

۲۳ (۱) مالک خدای فرمائی چې، ”افسوس دے د قوم په شپونکو باندې
 څوک چې زما د څرن د ځای گډې تباہ کوی او خوروی.“ (۲) نو ځکه مالک
 خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک، دې شپونکو ته فرمائی چې، ”تاسو زما رمې
 خورې ورې کړې او د خپل ځان نه مو لرې شړلې دی او د هغوی مو ښه خیال
 نه دے ساتلے، زه به تاسو له د دې بد کار سزا درکړم، مالک خدای فرمائی. (۳)
 زه به په خپله د خپلې رمې باقی پاتې شوی خلق د هغه ټولو ملکونو نه راغونډ کړم
 کومو ته چې ما شړلی ؤو او خپل وطن ته به یې واپس راوړم. چرته چې به هغوی
 مېوه ونيسی او د هغوی شمېر به پېر شی. (۴) زه به په هغوی شپونکی مقرر کړم
 چې د هغوی خیال وساتي، او هغوی به نور د چا نه نه یرېری او نه به پرېشانه
 شی. او نه به يو ورک شی. ما مالک خدای دا وفرمائیل.“ (۵) مالک خدای
 فرمائی چې، ”هغه ورځې راتلونکې دی چې، زه به د داؤد په نسل کښې يوه صادق
 خانگه راپورته کړم او بادشاه به یې کړم، او هغه به په هوبنيارتيا سره حکومت
 کوی. او هغه به په ملک کښې صداقت او انصاف قائم کړی. (۶) په هغه ورځو

کښې به يهوداه بچ کړې شی او اسرائیل به د سلامتۍ سره ژوند کوی. او دا هغه نوم دې چې په کوم سره به هغه یادېږي، مالک خدای زمونږ خلاصونکې دې. “
 ۷) مالک خدای فرمائی چې، ”نو هغه ورځې راتلونکې دی چې خلق به نور داسې قسم نه خوری چې په هغه ژوندی خدای مو دې قسم وی چا چې بنی اسرائیل د مصر نه رابهر کړل، ۸) خو هغوی به داسې وائی چې، قسم دې په هغه ژوندی مالک خدای باندې چا چې د بنی اسرائیل نسل د شمال او د نورو ملکونو نه واپس راغونډ کړو کله چې هغه هغوی تس نس کړی وو. نو بیا به هغوی په خپل ملک کښې اوسېږي.“

دروغژن نبیان

۹) زما زړه د دروغژنو نبیانو په وجه مات شوې دې، او ټول هډوکي مې په لړزان دی. زه لکه د هغه نشائی په شان شوې یم څوک چې په شرابو زیات نشه شوې وی، نو دغه شان زه د مالک خدای او د مقدس کلام په وجه نشه یم. ۱۰) دا ملک د زناکارانو نه پک دې، نو په دې وجه مالک خدای ورباندې لعنت نازل کړې دې نو زمکه اوچه شوې ده او په للمه کښې شینکې اوچ شوې دې. نبیان په بدو لارو روان شوی دی او خپل طاقت په غلطه طریقه استعمالوی. ۱۱) مالک خدای فرمائی چې، ”نبیان او امامان دواړه بې خدایه کارونه کوی، تر دې چې ما په خپل کور کښې هم د دوی بدعملی پیدا کړی دی. ۱۲) نو په دې وجه چې هغوی چرته هم ځی د هغوی پښې به بشوئېږي، او د تیارو خوا ته به بوتلې شی او هلته به هغوی راوغورزېږي. زه به په هغوی باندې د هغوی د سزا په مقرر شوی وخت کښې افت نازل کړم.“ مالک خدای داسې فرمائی. ۱۳) ”ما د سامریه د نبیانو دا خراب کارونه ولیدل چې کوم هغوی د بعل په نوم پېشگوئی خلقو ته کوله او زما قوم بنی اسرائیل یې بې لارې کړو. ۱۴) خو ما د یروشلم په پېغمبرانو کښې د دې نه زیات خراب کار ولیدلو، هغوی زنا کوی او بې ایمانی کوی، او د بدعملو خلقو حوصله افزائی کوی، نو بیا یو هم د خپلو بد عملونو نه

نہ منع کیری. هغوی ټول زما دپاره د سدوم د خلقو په شان خراب دی، او د یروشلم خلق ما ته د عموره د خلقو په شان بد دی.“ (۱۵) نو ځکه مالک خدای رب الافواج د یروشلم د نبیانو په حقله داسې فرمائی، ”زه به هغوی ته د خورلو دپاره تر یخ خوراک او د څښلو دپاره به ورله د زهرو اویه ورکړم، ځکه چې د یروشلم د نبیانو په وجه، په ټول ملک کښې بې دینی خوره شوې ده.“ (۱۶) مالک خدای رب الافواج خپلو خلقو ته فرمائی چې، ”دا نبیان چې تاسو ته کومه پېشگوئی کوی د هغوی خبرو ته غوږ مه نیسئ، هغوی تاسو د دروغو په امیدونو سره پکوی. هغوی تاسو ته د مالک خدای پېغام نه درکوی خو صرف د خپل سوچ او زړه نه تاسو ته رویا پېش کوی.“ (۱۷) هغوی هغه خلقو ته مسلسل خبرې کوی څوک چې ما سپک گڼی، چې مالک خدای فرمائی چې تاسو به په خیر خیریت یئ. او هغوی ټولو ته څوک چې د خپل سرکشه زړه تابعداری کوی هغوی وائی تاسو ته به هیڅ قسمه نقصان ونه رسیږی.“ (۱۸) خو په هغوی کښې کوم یو د مالک خدای په حضور کښې ولاړ وو چې هغه څه یې لیدلی یا اورېدلی وی کوم چې هغه فرمائیلی دی؟ یو هم نه. چا هغه ته غوږ نیولې او چا د هغه آواز اورېدلی دے؟ (۱۹) گورئ د مالک خدای غضب لکه د طوفان په شان راروان دے، او د هغه غضب به د پېر تېز طوفان په شان د بدعملو په سرونو باندې راتاو شی. (۲۰) او د مالک خدای دا غضب به تر هغې پورې سوږ نه شی ترڅو پورې چې د هغه د زړه مقصد پوره شوی نه وی. په راتلونکو ورځو کښې به تاسو په دې ټولو باندې پوره پوهه شی. (۲۱) ”ما دا نبیان نه دی لېږلی، خو هغوی د خپل ځان نه د پېغام ورکولو دپاره په منډه شوی دی، ما د هغوی سره خبرې نه دی کړې، خو هغوی پېشگوئی وکړی.“ (۲۲) که چېرې هغوی زما په حضور کښې ما سره ولاړ وې، نو هغوی به بیا زما کلام خلقو ته اورولو او هغوی به یې د خپلو شرارتونو او بدعملونو نه را اړول.“ (۲۳) مالک خدای فرمائی چې، ”زه هغه خدای پاک یم چې هر چرته حاضر ناظر یم نه چې په یو ځای کښې. (۲۴) ولې داسې څوک شته چې زما نه خپل ځان چرته پټ کړی او زه هغه ونه وینم؟“ مالک

خُدائِ فرمائی. ”ولِي زَهْ په هر خَائِ زمکه او آسمان کبني نَهْ يَم خَهْ؟“ مالِک خُدائِ فرمائی. (۲۵) ”ما هغه هر خَهْ واورپدل خَهْ چې دې پېغمبرانو خلقو ته وفرمائيل څوک چې زما په نوم دروغ وائی او خلقو ته وائی چې، ما خوب وليدو. په خوب کبني په ما الهام وشو. (۲۶) دا خبرې به ترڅو پورې د دې دروغزنو پېغمبرانو په زړونو کبني راځي، څوک چې د خپلو سوچونو پېغامونه خلقو ته بيانوي. (۲۷) د هغوی خيال دا دے چې کوم خوبونه چې دوی په خپلو کبني يو بل ته بيانوي نو د دې په وجه به زما خلق زما نوم هېر کړي، لکه څنگه چې پخوا د دوی پلار نيکه زما نوم هېر کړے وو او د بعل بُت عبادت يې وکړو.“ (۲۸) مالِک خُدائِ فرمائی چې، ”کوم پېغمبر چې خوب ليدلے دے هغه دې بې شکه خپل خوب بيان کړي، خو چې په چا زما کلام نازل شوے دے هغه دې په وفاداري سره کلام خلقو ته واوروي. تش بوس د غنمو برابر دی خَهْ؟“ (۲۹) مالِک خُدائِ فرمائی چې، ”آيا زما پېغام د اور په شان نَهْ دے خَهْ، او زما پېغام د څټک په شان نَهْ دے خَهْ چې گټ ټوټه ټوټه کوي؟ (۳۰) نو ځکه زَهْ د هغه پېغمبرانو خلاف يم څوک چې د يو بل نه خبرې نقل کوي او بيا خلقو ته وائی چې دا کلام زما د طرفه دے.“ (۳۱) مالِک خُدائِ فرمائی چې، ”زَهْ د هغه پېغمبرانو خلاف هم يم چا چې خپله خوله پرانستی وی او د خپل ځان نه لگيا وی خبرې کوي او بيا وائی چې مالِک خُدائِ داسې فرمائی. (۳۲) په حقيقت کبني زَهْ د هغوی خلاف يم،“ مالِک خُدائِ دا بيان کوي، ”څوک چې د دروغو خوبونه جوړوي او زما خلقو ته هغه بيانوي، او هغوی په خپلو بې حسابو دروغو سره زما خلق بې لارې کوي، حال دا چې نَهْ ما هغوی لېرلی دی او نَهْ مې مقرر کړی دی. او هغوی د خلقو د فائدي هيڅ خبرې نَهْ کوي.“ مالِک خُدائِ دا بيان کوي.

د مالِک خُدائِ پېغام

(۳۳) ”يرميا، کله چې د دې خلقو نه عام کس يا پېغمبر يا امام ستا نه تپوس وکړی چې، تا سره د مالِک خُدائِ نه کوم دروند پيټے شته خَهْ؟ نو تَهْ په جواب

کښې ورته ووايه، نو هغه دروند پيټې هم ته يې، مالک خدائ فرمائي، زه به تا وغورزوم. (۳۴) که چېرې يو پېغمبر، يا امام يا بل څوک دا دعوي وکړي چې، ”دا د مالک خدائ دروند پيټې دے،“ زه به ده له او د ده خاندان له سزا ورکړم. (۳۵) نو بيا دې دا هر يو کس په تاسو کښې د يو بل نه او د خپلو دوستانو او خپلوانو نه تپوس کوي چې، ”مالک خدائ په جواب کښې څه فرمائيلي دي؟“ او يا دا چې، ”مالک خدائ کومه خبره کړې ده؟“ (۳۶) خو نور به ته بيا کله هم دا ونه وائي چې، ”د مالک خدائ پېغام يو دروند پيټې دے،“ ځکه چې د هر سړي خپله خبره د هغه پېغام وگرځېدو نو تاسو بيا دغه شان د ژوندی مالک خدائ، رب الافواج خدائ زمونږ د خدائ پاک پېغام ته تعبير ورکوي. (۳۷) تاسو پېغمبرانو ته داسې ووايي چې، ”مالک خدائ تاسو له څه جواب درکړو؟ مالک خدائ څه فرمائيلي دي؟“ (۳۸) او که بيا هم تاسو دا دعوي کوئ چې، ”دا د مالک خدائ نه دروند پيټې دے،“ نو مالک خدائ بيا داسې فرمائي چې، ”تاسو خبرې خو کوئ چې دا د مالک خدائ نه دروند پيټې دے، اگر چې ما درته فرمائيلي وو چې داسې خبرې مه کوئ چې دا د مالک خدائ د طرف نه دروند پيټې دے،“ (۳۹) نو په دې وجه به زه تاسو په يقين سره هېر کړم او سره د هغه بناړه کوم چې ما تاسو او ستاسو پلار نيکه له ورکړو د خپل حضور نه لرې وشړم. (۴۰) زه به په تاسو باندې نه ختمېدونکې لعنت او ابدی شرم نازل کړم چې هيڅکله به هېرولې نه شي.“

د اينخرو دوه ټوکړی

۲۴ (۱) وروستو د دې نه چې د بابل بادشاه نبوکدنصر د يهوياکين د يهوېقيم زوی د يهوداه بادشاه بابل ته سره د آفسرانو، کارېگرانو او لوهارانو قېديان بوتلل نو بيا مالک خدائ ما ته په رويا کښې د اينخرو دوه ټوکړی راوښودلې چې د مالک خدائ د کور مخې ته پرته وې. (۲) په يوه ټوکړی کښې اول موسمی او

پاخه اینخر وُو، او په بله ټوکری کښې خراب اینخر وُو، دومره پېر خراب چې د خوړلو نه وُو. (۳) نو بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل، ”یرمیاہ تا ته څه ښکاری؟“ ما ورته په جواب کښې ووئیل، ”اینخر. ښه اینخر پېر ښه دی خو خراب اینخر پېر خراب دی، دومره خراب دی چې د خوړلو قابل هم نه دی.“ (۴) نو بیا د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې، (۵) ”مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی چې، دا ښه اینخر د یهوداه د هغه خلقو په شان دی چې ما د بابل ملک ته د دې ځای نه جلاوطن کړی دی او زه هغوی ته هم دغه شان ښه گورم. (۶) زه به هغوی ته په ښه سترگه گورم، او زه به هغوی دې ملک ته واپس راولم. زه به هغوی آباد کړم او زه به هغوی ونه غورزوم، زه به هغوی وکړم او د ببخ نه به یې نه راوباسم. (۷) زه به هغوی له دا خواهش ورکړم چې هغوی ما وپېژنی چې زه مالک خدای یم. هغوی به زما مخلوق وی، او زه به د هغوی خدای پاک یم، ځکه چې هغوی به په پوره زړه سره ما ته رجوع وکړی. (۸) مالک خدای وفرمائیل، هغه خراب اینخر چې دومره پېر خراب دی چې د خوړلو قابل هم نه دی، نو دغه شان به زه د صدقیاه د یهوداه بادشاه، او د هغه د آفسرانو سره څوک چې د یروشلم نه ژوندی پاتې شوی دی که هغه دلته اوسپړی او یا که په مصر کښې دی دغه شان سلوک وکړم. (۹) زه به هغوی په زمکه د هر یو ملک دپاره د دهشت مثال او د افت زده گانو نمونه وگرځوم. زه چې هغوی چرته هم خواره کړم نو هغوی به د عبرت یو مثال جوړ شی او خلق به د هغوی نوم د بې عزتی دپاره استعمالوی او د هغوی بې عزتی به کوی او لعنت به پرې وائی. (۱۰) زه به په هغوی جنگ راولم، لوړه او وبا به پرې راولم، تر هغې پورې چې هغوی به په هغه ملک کښې ختم کړم کوم چې ما دوی او د دوی پلار نیکه له ورکړی وو.“

په بابل کښې د اويا کلونو د قېد پېشگوټي

۲۵ (۱۱) یرمیاہ ته د یهوداه بادشاه د یوسیاہ د زوی یهوئیم د بادشاهی په

څلورم کال، د يهوداه د ټولو خلقو په حقله د مالک خدائ د طرف نه پېغام ورکړې شو. په هم دغه کال باندې نبوکدنصر د بابل په تخت کښېناستو. (۲) نو بيا یرمياہ نبی د یروشلم ټولو اوسېدونکو او د يهوداه ټول قوم ته بیان وکړو او ورته یې وفرمائیل، (۳) ”د يهوداه بادشاه د امون د زوی یوسياہ د بادشاهي د دیارلسم کال نه واخله، تر اوسه پورې مالک خدائ د درويشتو کالو دپاره ما ته پېغام راکړو او ما هغه تاسو ته څو ځله در رسولې دے، خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو. (۴) سره د دې چې مالک خدائ بيا بيا خپل خدمتگاران پېغمبران رالېږلی دی، تاسو هغوی ته نه غوږ نیولو او نه مو هغوی ته توجو ورکوله. (۵) هغوی به تاسو ته فرمائیل چې، تاسو هر یو خپلې خرابې طریقې او هغه بد کارونه پرېږدئ کوم چې تاسو کوئ، نو بيا تاسو په هغه ملک کښې تر تله پورې اوسېدلې شئ کوم چې ما تاسو او ستاسو پلار نيکه له ورکړې دے. (۶) هغوی به تاسو ته فرمائیل چې د نورو معبودانو عبادت او خدمت مه کوئ، تاسو چې په خپلو لاسونو کوم بُتان جوړ کړی دی هغوی ته په عبادت کولو زما قهر مه راپاروئ. نو بيا به زه تاسو ته نقصان نه درکوم. (۷) مالک خدائ وفرمائیل چې، خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو، او تاسو چې څه جوړ کړی ؤو د هغې په وجه تاسو زه په قهر او غصه کړم، او تاسو په خپله خپل ځان ته نقصان ورسولو. (۸) نو په دې وجه مالک خدائ رب الافواج داسې فرمائی چې، ځکه چې تاسو زما پېغام ته غوږ ونه نیولو، (۹) زه به د شمال ټول خلق او خپل خدمتگار د بابل بادشاه نبوکدنصر د دې ملک او په دې کښې د اوسېدونکو خلقو او د خواوشا ټولو قومونو په خلاف د جنگ دپاره راولېږم. زه به هغوی بلکل تباه کړم او هغوی به د خلقو دپاره د یرې دهشت، ټوقو، او مسخرو یو مثال وگرځوم، او په ابدی کنډرو به یې بدل کړم. مالک خدائ دا فرمائی. (۱۰) زه به د هغوی د خندا او د خوشحالی چغې د دې ځای نه خاموش کړم او زه به د هغوی د واده د ناوې او د زلمی د خوشحالی آوازونه خاموش کړم. د هغوی د مېچونو آوازونه به خاموش کړم او د هغوی ډیوې به مړې کړم. (۱۱) دا ټول ملک به په شپږو او خرابو باندې بدل شی، او دا

قومونه به د اویا کالونو دپاره د بابل د بادشاه خدمت کوی. (۱۲) خو چې کله اویا کالونه پوره شی، نو بیا به زه د بابل بادشاه او د هغه قوم، او د هغه ملک له سزا ورکړم، د هغوی د هغه گناهونو په وجه کوم چې هغوی کړی دی، مالک خدای دا فرمائی، او د تل دپاره به د بابل ملک په دشته او خرابه بدل کړم. (۱۳) زه به په دې ملک هغه ټول افتونه راولم کوم چې ما د ده خلاف بیان کړی دی، او په دې کتاب کبني لیکلې شوی دی او کوم چې د یرمیاه نبی په ذریعه د ټولو قومونو خلاف پېشگوئی شوې ده. (۱۴) نور پېر قومونه او غټ بادشاهان به هغوی غلامان جوړ کړی، او زه به هغوی ته هم هغه شان سزا ورکړم کومه سزا چې هغوی نورو ته ورکړې وه.

د خدای پاک د غضب پیالی

(۱۵) مالک خدای چې د بنی اسرائیلو خدای پاک دے ما ته یې وفرمائیل، ”زما د لاس نه دا پیالی واخله چې زما د غضب د شرابو نه پکه ده او ټولو قومونو ته چې زه تا استوم په هغوی یې وخبسوه. (۱۶) کله چې هغوی دا وخبسی، نو هغوی ټول به زنگیری او تیندکونه به خوری او کوم جنگ چې زه په دوی باندې راولم د هغې په وجه به لیونی شی.“ (۱۷) نو بیا ما د مالک خدای د لاس نه پیالی واخستله او په هغه ټولو قومونو مې وخبسله چې زه چا ته هغه ورلېږلے وم. (۱۸) زه یروشلم او د یهوداه ټولو ښارونو او د هغوی بادشاهانو او مشرانو له لارم او هغوی ټولو د غضب د پیالی نه وخبسله. د هغه وخت نه تر اوسه پورې، دا ملک تباہ شو، او د هغوی دپاره د یرې او دهشت، ټوقو مسخرو شو او خلقو د هغوی په نومونو لعنت وئیلو. (۱۹) ما دا پیالی فرعون د مصر بادشاه او د هغه نوکرانو او آفسرانو له او ټولو مصریانو له ورکړه، (۲۰) او نورو ټولو هغه پردو خلقو ته څوک چې په دې ملک کبني اوسېدل، او د عوض ټولو بادشاهانو ته، د فلسطیه د ټولو ښارونو بادشاهانو ته لکه اسقلون، غزه، عقرون، او کوم خلق چې په اشدود کبني پاتې و او ورکړه، (۲۱) د ادوم، موآب او عمون قومونه ته، (۲۲) د صور او صیدا ټولو

بادشاهانو ته، او د سمندر د ساحلی علاقو بادشاهانو ته، (۲۳) د ددان، تیما او بوز
 بنارونو او هغه ټولو خلقو ته څوک چې لرې اوسېدل، (۲۴) د عربو ټولو بادشاهانو
 ته او د ټولو هغه اجنبیانو بادشاهانو ته چې هلته په ریگستان کېني اوسېدل، (۲۵)
 د زمري، عیلام او د مادی ټولو بادشاهانو ته، (۲۶) او ما د شمال ټولو نزدې لرې
 بادشاهانو ته، او پرله پسې د زمکې په مخ ټولو بادشاهانو ته ورکړه. او د دې هر
 څه نه وروستو د بابل بادشاه به یې هم وڅېښي. (۲۷) بیا مالک خدای ما ته
 وفرمائیل، ”اوس هغوی ته ووايه چې، مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو
 خدای پاک فرمائی، تاسو وڅېښي چې نشه شی او اولتی وکړی، او چې
 راوغورزېږی چې بیا هیڅکله راپورته نه شی ځکه چې زه به په تاسو جنگ راولم.
 (۲۸) خو که هغوی ستا د لاس د پیالی اخستلو او څښلو نه انکار وکړی، هغوی ته
 ووايه، مالک خدای رب الافواج فرمائی چې، دا پیالی به ضرور څښي. (۲۹) گوری
 چې ما د تباهی کار په یروشلم کېني شروع کړلو کوم بناړ چې زما په نوم یادېږی.
 نو ولې تاسو به د سزا نه خلاص شی څه؟ تاسو به بې سزا پاتې نه شی، ځکه چې
 زه په ټوله زمکه کېني او د هغوی په ټولو اوسېدونکو باندې جنگ راولم، مالک
 خدای رب الافواج دا فرمائی. (۳۰) نو اوس دا ټولې خبرې د هغوی خلاف بیان
 کړه او هغوی ته ووايه چې، مالک خدای به د آسمان د اوچتو او مقدسو ځایونو
 نه لکه د ازمری په شان وغرمبیری او هغه به د خپل وطن خلاف زورور آوازونه
 وکړی. او هغه به داسې په تېزه آوازونه وکړی لکه څنگه چې د انګورو نچوپونکی
 په هغه وخت کېني شور کوی. او هغه به د هغوی ټولو خلاف په زوره چغې ووهی
 څوک چې په دنیا کېني اوسېږی. (۳۱) او د هغه د عدالت آواز به د دنیا د یو سر
 نه تر بل سره پورې ورسېږی. ځکه چې مالک خدای د قومونو خلاف عدالت
 کوی. او هغه به د ټولو انسانانو فېصله واوروی او بدکاران به جنگونو ته حواله
 کړی. مالک خدای دا فرمائی. (۳۲) رب الافواج داسې فرمائی چې، وگوری، افت
 د یو ملک نه بل ملک ته پیوسته خورېږی او یو لوی طوفان د دنیا د بل سر نه
 راروان دی. (۳۳) په هغه ورځ به چې کوم خلق مالک خدای وژلی وی د هغوی

لاشونه به هر چرته د دُنیا د یو سر نه تر بل سره پورې پراته وی. په هغوی باندې به نه څوک ماتم کوی او نه به یې څوک رایوځای کولې شی او نه به بنځولې شی خو په زمکه به لکه د پیران د پیری په شان پراته وی. (۳۴) اے د قوم شپونکو تاسو په خپل ځان باندې ژړا او ماتم وکړئ، او اے د قومونو مشرانو تاسو په خاورو ایرو کښې ورغږېږئ. ځکه ستاسو د حلالېدلو او خورېدلو وخت رارسېدلې دے. تاسو به د خټو د نازک لوبښی په شان راوغورزېږئ او ټوکړې ټوکړې به شی. (۳۵) د شپونکو سره به د تېښتې دپاره یو ځای هم نه وی، او د قوم د مشرانو سره به د منډې دپاره یو ځای هم نه وی. (۳۶) د شپونکو ژړا انگولا واورئ، او د قوم د مشرانو ژړا او فریاد واورئ، ځکه چې مالک خدای د هغوی مُلک تباہ کوی. (۳۷) د مالک خدای د یروونکی قهر په وجه به د آرام ځایونه خراب شی. (۳۸) مالک خدای لکه د یو طاقتور ازمری په شان کله چې د خپل غار نه راوځی او په خلقو حمله وکړی نو دغه شان به د ظالم تیره توره او د مالک خدای سخت قهر به د هغوی مُلک تباہ کړی.

د حضرت یرمیاہ د مرگ نه بچ کېدل

۲۶ (۱) دلته یرمیاہ ته د مالک خدای پېغام د یهو یقیم د یوسیاہ د زوی د یهوداہ بادشاہ د حکومت په وړومبني سر کښې ورکړے شو. (۲) مالک خدای هغه ته داسې وفرمائیل چې، ”لاړ شه او د مالک خدای د کور په دربار کښې ودرېږه، او هغه خلقو ته اعلان وکړه څوک چې د یهوداہ د خوا او شا ښارونو نه د عبادت دپاره راغلی دی. هغوی ته زما کلام پوره پوره واوروه او یو لفظ هم ترې نه کم نه کړې. (۳) کېدے شی چې هغوی تا ته غوږ ونیسی او هر یو د خپلو بدو لارو نه راواوړی. کومه منصوبه چې ما د هغوی خلاف جوړه کړې وه، نو بیا به زه خپل سوچ بدل کړم او هغه افت به پرې نه راوړم. (۴) هغوی ته ووايه، مالک خدای فرمائی، که چرې تاسو ما ته غوږ ونه نیسی او کوم شریعت چې ما تاسو

ته پېش كړې دې د هغې پيروي ونه كړئ، ﴿٥﴾ او كه چرې تاسو زما د خدمت كوونكو پېغمبرانو كلام ته غوږ ونه نيسي كوم چې ما تاسو ته بار بار درلېږلي دي خو تاسو هغوئ ته غوږ ونه نيولو، ﴿٦﴾ نو زه به د دې كور سره هم هغه شان كار وكړم لكه څنگه مې چې د سيلا سره كړې وو، او د زمكې په مخ به د دنيا ټول قومونه د دې ښار نوم په لعنت كولو سره اخلي. ﴿٧﴾ كله چې يرميا ه د مالِك خدائ په كور كښې دا كلام واورولو نو امامانو، پېغمبرانو او ټولو خلقو د هغه كلام واورېدو، ﴿٨﴾ نو چې څنگه يرميا هغه كلام خلقو ته اورول ختم كړو كوم چې ورته مالِك خدائ حكم كړې وو چې دې خلقو ته يې واوروي نو سمدستي امامانو، نبیانو او ټولو خلقو هغه ونيولو او چغې يې كړې، ”دا ضروري ده چې ته د دې په وجه مړ شي. ﴿٩﴾ ته ولې د مالِك خدائ په كور كښې د هغه په نوم پېغام وركوې چې دا كور به لكه د سيلا په شان شي او دا ښار به په صحرا او كنډرو بدل شي؟“ نو د مالِك خدائ په كور كښې ټول خلق د يرميا ه نه راتاو شول. ﴿١٠﴾ كله چې د يهوداه آفسرانو د دې خبرو په حقله واورېدل، هغوئ د شاهي محل نه د مالِك خدائ د كور طرف ته لاړل او هلته د نوې دروازې په نوم دروازه كښې په داخلېدو سره په خپلو ځايونو باندې كښېناستل. ﴿١١﴾ نو بيا امامانو او پېغمبرانو، ټولو آفسرانو او نورو خلقو ته وفرمائيل چې، ”دې سړي ته دې د مرگ سزا وركړې شي ځكه چې هغه د دې ښار خلاف پېشگوئې وكړه او تاسو په خپلو غوږونو واورېده. ﴿١٢﴾ نو بيا يرميا ه ټولو آفسرانو او ټولو خلقو ته وفرمائيل، ”زه مالِك خدائ رالېږلې يم چې د دې كور او د دې ښار خلاف هغه ټولې پېشگوياڼې وكړم كومې چې تاسو واورېدلې. ﴿١٣﴾ تاسو اوس د خپلو طريقو او اعمالو اصلاح وكړئ او د مالِك خدائ ستاسو د خدائ پاك تابعداري وكړئ. نو بيا به مالِك خدائ خپل سوچ بدل كړي او د كوم افت د نازلېدو منصوبه يې چې جوړه كړې ده هغه به نه نازلوي. ﴿١٤﴾ ترڅو پورې چې زما خبره ده، زه خو ستاسو په قبضه كښې يم، څه چې تاسو ته ښه او صحيح ښكاري هم هغه ما سره وكړئ. ﴿١٥﴾ خو تاسو په دې يقين وساتئ، كه چرې تاسو ما مړ كړئ، نو تاسو او د دې

بنار خلق څوک چې په کبني اوسپری د یو بې گناه کس خون به په خپله غاړه واخلي ځکه چې په حقیقت کبني زه مالک خدای تاسو ته رالېږلې يم، چې دا ټولې خبرې ستاسو غوږونو ته درورسوم.“ (١٦) نو آفسرانو او خلقو چې دا واورېدل، نو امامانو او پېغمبرانو ته یې ووئیل، ”دې سړی ته دې د مرگ سزا ورنه کړې شی، ځکه چې هغه مونږ ته د مالک خدای زمونږ د خدای پاک په نوم خبرې وکړې.“ (١٧) نو بیا د قوم یو څو مشران راپاڅېدل او ټولو حاضر و خلقو ته یې ووئیل چې، ”د مورشیت میکاه نبی چې د حزقیاه د بادشاهت په ورځو کبني د یهوداه بادشاه وو، پېشگوڼې وکړه. هغه د یهوداه ټولو خلقو ته وفرمائیل، دا هغه څه دی چې مالک خدای رب الافواج یې فرمائی، صیون به لکه د پتې په شان په یوې وارولې شی، د یروشلم نه به د خاورو ډېرې جوړې شی، او په اوچتو غونډو چرته چې د خدای کور دې په هغې کبني به جارې بوتی راشنه شی.“ (١٩) ولې حزقیاه چې د یهوداه بادشاه وو هغه په مرگ محکوم کړو څه؟ آیا حزقیاه د مالک خدای نه ونه یرېدو چې د هغه رحم ولټوی؟ آیا مالک خدای خپله فېصله بدله نه کړه د کوم افت د رانازلېدو چې هغه د دوی خلاف منصوبه جوړه کړې وه؟ مونږ په خپله په خپل ځان د سخت افت راوستو په حالت کبني یو.“

د اوریاہ نبی قتل

(٢٠) په هغه ورځو کبني یو بل نبی د اوریاہ په نوم چې د قریت یعربم اوسېدونکې وو او د سمعیاه زوی وو د یرمیاہ نبی په شان د مالک خدای په نوم نبوت کولو. هغه هم د دې بنار او د دې خلقو خلاف لکه څنگه چې یرمیاہ خبرې کړې وې یو شان خبرې وکړې. (٢١) کله چې یهو یقیم بادشاه، او د هغه ټولو فوجیانو او آفسرانو د اوریاہ خبرې واورېدلې، نو بادشاه د هغه د قتلولو کوشش وکړو. خو کله چې اوریاہ واورېدل نو د یرې نه مصر ته وتښتېدلو. (٢٢) نو بیا یهو یقیم بادشاه النانن د عکبور زوی مصر ته سره د نورو کسانو ولېږلو. (٢٣) نو هغوی اوریاہ په مصر کبني ونيولو او یهو یقیم بادشاه له یې راوستلو، او هغه یې په توره

قتل کړو او د هغه لاش یې د عامو خلقو په قبرستان کښې ښخ کړو. (۲۴) خو
اخیقام د سافن زوی د یرمیاہ مدد کولو، نو ځکه هغه د مرگ دپاره خلقو ته
حواله نه کړی شو.

یرمیاہ جغ په غاړه کړو

۲۷ (۱) د صدقیاه د یوسیاہ د زوی د یهوداہ د بادشاهی په تازه ورځو کښې دا
پیغام یرمیاہ ته د مالک خدای له طرفه ورکړی شو. (۲) مالک خدای ما ته
وفرمائیل چې، ”د خپل ځان دپاره جغ جوړ کړه او د څرمنې په تسمو سره یې په
خپله غاړه کښې واچوه.“ (۳) بیا مالک خدای ما ته وفرمائیل چې، ”د ادوم،
موآب، عمون، صور او د صیدا بادشاهانو ته د هغوی د هغه سفیرانو په ذریعه
پیغام ورواستوه څوک چې یروشلم ته د یهوداہ د بادشاه صدقیاه لیدلو له راغلی
ؤو. (۴) هغوی له دا پیغام د هغوی د مالکانو دپاره ورکړه چې دا هغه څه دی
چې رب الافواج د بنی اسرائیلو مالک خدای یې فرمائی، (۵) ما په خپل لوی
طاقت او زورور لاس سره زمکه او په کښې ټول انسانان او ځناور پیدا کړل، او
هر چا ته چې زما خوښه وی نو بیا دا هغوی له ورکوم. (۶) خو زه به اوس
ستاسو ټول ملکونه خپل خدمت کوونکی نبوکدنضر د بابل بادشاه ته حواله کړم،
تر دې چې زه به ځنگلی ځناور هم د ده تابعدار کړم. (۷) ټول قومونه به د هغه
خدمت وکړی، او د هغه د زوی او د نمسی به تر هغې پورې خدمت کوی ترڅو
چې د هغه د ملک د ختمېدو دپاره مقرر شوی وخت نه وی راغلی. نو بیا به نور
پېر قومونه او لوی بادشاهان راشی او بابلیان به خپل غلامان جوړ کړی. (۸)
مالک خدای داسې فرمائی چې، که چېرې یو قوم یا بادشاهت د نبوکدنضر یعنی د
بابل د بادشاه د خدمت نه انکار وکړی او یا خپل څپت د هغه د جغ لاندې نه
کړی، نو زه به بیا په هغه قوم جنگ، قحط او وبا را نازله کړم، ترڅو چې بابلیانو
هغه قبضه کړی نه وی. (۹) نو بیا خپلو دروغزنو نبیانو، فالگرو، د خوب تعبیر

کونکو، خپل قسمت معلومونکو او جادوگرو ته غور مۀ نیسئ، څوک چې تاسو ته وائی چې تاسو به د بابل د بادشاه خدمت نه کوی. (۱۰) هغوی تاسو ته د دروغو نبوت کوی او په دې خبرو به تاسو د خپل ملک نه لرې وشړلئ شی، زۀ به تاسو خواره واره کړم او تاسو به تباہ شی. (۱۱) خو که کوم یو قوم هم خپل څپت د بابل بادشاه د جغ لاندې بنکته کړی او د هغه خدمت وکړی، نو زۀ به دا قوم په خپله زمکه باندې پرېږدم چې هغه وگری او هلته اوسېږی. “ دا د مالک خدای وینا ده. (۱۲) ما هم دا پیغام د یهوداه بادشاه صدقیاه ته ورکړو. ما ورته وویل، ” خپل څپونه د بابل بادشاه جغ ته بنکته کړئ، د هغه او د هغه د خلقو خدمت وکړئ، نو تاسو به ژوندی پاتې شی. (۱۳) نو بیا ولې ته او ستا عوام دې په هغه جنگ، قحط یا وبا مړه شی په کومو چې مالک خدای هر هغه قوم یروی څوک چې د بابل د بادشاه د خدمت نه انکار کوی؟ (۱۴) د دروغونو نبیانو خبرو ته غور مۀ نیسئ څوک چې تاسو ته وائی چې د بابل د بادشاه خدمت به نه کوی، ځکه چې هغوی تاسو ته دروغ وائی. (۱۵) مالک خدای په خپله فرمائیلی دی چې، هغوی ما نه دی درلېږلی. هغوی زما په نوم د دروغو نبوت کوی. نو ځکه زۀ به تاسو د خپل ملک نه وشړم، نو تاسو او هغه نبیان دواړه به هلاک شی. “ (۱۶) نو بیا ما امامانو ته وویل چې، ” دا هغه څۀ دی چې مالک خدای فرمائیلی دی، هغه نبیانو ته غور مۀ نیسئ چې څوک داسې وائی چې د خدای پاک د کور مقدس څیزونه به ډېر زر د بابل نه راواپس شی. هغوی تاسو ته د دروغو پېشگویانې کوی. (۱۷) هغوی ته غور مۀ نیسئ، د بابل د بادشاه خدمت کوی، نو تاسو به ژوندی پاتې شی. نو بیا دې ولې دا ښار تباہ او په کنډرو بدل شی څۀ؟ (۱۸) که چېرې هغوی په رښتیا سره پېغمبران وی او د مالک خدای د خوا نه ورته کلام ورکړی شوی وی نو بیا دې هغوی ما ته چې مالک خدای رب الافواج یم سوال او منت وکړی چې زۀ هغه پاتې شوی مقدس څیزونه بابل ته پرې نه ږدم چې هغوی یوسی. او چې هغه په یروشلم کښې د مالک خدای په کور او د یهوداه بادشاه په محل کښې پاتې شی. (۱۹) نو مالک خدای، رب الافواج د هغه څیزونو په حقله

و فرمائیل کوم چې په یروشلم کښې پاتې ؤو لکه د زېږو ستنې او د زېږو ډیگې، او د اوبو راوړلو گاډۍ او نور سامانونه. (۲۰) دا هم هغه پاتې شوی څیزونه دی کله چې نبوکدنصر بادشاه د یهوداه بادشاه، د یهوئیم زوی یهوئاکین او د یهوداه او یروشلم مشران سپین رویی ټول بابل ته بوتلل. (۲۱) مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی هغه څیزونو په حقله کوم چې د مالک خدای په کور کښې پاتې دی او د یهوداه او په یروشلم او د بادشاه په محل کښې پاتې دی، (۲۲) دا سامانونه به بابل ته یورې شی او دا به زما د راتلو د ورځې پورې هلته وی، مالک خدای داسې فرمائی چې، نو بیا به زه دا ټول سامان واپس راوړم او په دې ځای کښې به یې ولگوم.

حضرت یرمیاہ او حنیاہ نبی

۲۸ (۱) د یهوداه د بادشاه د صدقیاه د بادشاهی په تازه ورځو کښې په هم هغه کال په پینځمه میاشت په څلورم کال د جبعون د ښار یو پېغمبر د عزور زوی حنیاہ د مالک خدای په کور کښې د امامانو او د خلقو په وړاندې ما ته خبرې وکړې او راته یې و فرمائیل چې، (۲) مالک خدای رب الافواج، د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، ”زه به د بابل د بادشاه جغ مات کړم چې بوج یې په خلقو باندې دے. (۳) زه به په دوو کالو کښې دننه دننه د مالک خدای د کور هغه ټول مقدس څیزونه واپس دې ځای ته راوړم کوم چې نبوکدنصر بادشاه بابل ته وړلی ؤو. (۴) زه به هم د یهوداه بادشاه د یهوئیم زوی یهوئاکین سره د یهوداه د هغه ټولو خلقو واپس دې ځای ته راوړم کوم چې په بابل کښې جلاوطن دی. بې شکه چې زه به د بابل د بادشاه جغ مات کړم. مالک خدای دا فرمائی. (۵) بیا یرمیاہ پېغمبر د امامانو او د هغه ټولو خلقو په مخکښې کوم چې د مالک خدای په کور کښې ولاړ ؤو حنیاہ نبی ته داسې جواب ورکړو، (۶) هغه و فرمائیل چې، ”آمین. مالک خدای دې هم داسې وکړی. هغه دې ستا پېشکوئې

پوره او رښتیا کړی چې هغه به دوباره ټول د مالک خدای د کور سامان سره د هغه کسانو چې بابل ته قیدیان بوتلې شوی دی دلته واپس راوړی. (۷) خو اوس ته هم هغه خبرو ته کومې چې زه تا ته د ټولو خلقو په وړاندې کوم غوږ ونیسه.

(۸) زما او ستا نه ډېر وړاندې پخوانو نبیانو دا پېشگوڼې کړې ده چې په ډېرو ملکونو او لویو بادشاهتونو به جنگ، قحط او وبا راځي. (۹) خو کوم یو پېغمبر چې د خیر او سلامتۍ پېشگوڼې کوی نو هغه به په رښتیا سره په دې وپېژندلې شی چې د مالک خدای له طرفه رالېږلې شوې دې کله چې د هغه پېشگوڼې رښتیا شی. (۱۰) نو بیا حننیاه د یرمیاه نبی د غاړې نه جغ لري کړو او ټوټه ټوټه یې کړو، (۱۱) او حننیاه ټولو خلقو ته وفرمائیل چې، ”مالک خدای فرمائی، زه به په دوو کالونو کښې دننه هم دغه شان د نبوکدنضر بادشاه جغ چې کوم هغه د ټولو قومونو په غاړه کښې اچولې دې لري کړم.“ په دې خبره یرمیاه د هغه خدای نه لارو. (۱۲) نو بیا څه موده وروستو کله چې حننیاه پېغمبر د یرمیاه پېغمبر د خټ نه جغ مات کړو، نو بیا د مالک خدای کلام په یرمیاه پېغمبر نازل شو چې، (۱۳) ”لار شه او حننیاه ته ووايه چې، مالک خدای فرمائی، تا خو د لرگی جغ مات کړو، خو د دې په خدای به مالک خدای د خلقو په غاړه کښې د اوسپنې جغ واچوی. (۱۴) مالک خدای، رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، زه به د دې ټولو قومونو په غاړه کښې د اوسپنې جغ واچوم ترڅو چې هغوی د بابل د بادشاه نبوکدنضر خدمت وکړي. مالک خدای فرمائیلی دی، تر دې چې زه به د ځنگل په ځناورو باندې هم نبوکدنضر ته اختیار ورکړم چې د هغه خدمت وکړي.“ (۱۵) بیا یرمیاه نبی حننیاه نبی ته وفرمائیل چې، ”حننیاه ما ته غوږ شه. مالک خدای ته نه یې رالېږلې، ته دې قوم ته د دروغو نبوت کوې او هغوی ستاسو په دروغو باندې باور کوی. (۱۶) نو ځکه بیا مالک خدای په خپله فرمائی چې، زه اوس تا د زمکې د مخ نه اخوا کوم. په هم دې کال کښې به ته مړ شي، ځکه چې تا د مالک خدای خلاف د سرکشی تعلیم ورکړې دې.“ (۱۷) نو د هم هغه کال په اوومه میاشت حننیاه پېغمبر مړ شو.

په بابل کښې جلاوطنو ته د حضرت یرمیاہ نبي خط

۲۹ ﴿۱﴾ دا د هغه خط متن دے کوم چې یرمیاہ پېغمبر د یروشلم نه بابل ته هغه مشرانو او امامانو، پېغمبرانو، او نورو ټولو خلقو ته څوک چې نبوکدنضر بادشاه د یروشلم نه بابل ته جلاوطن کړی ؤو، ﴿۲﴾ هغه دا د هغه وخت نه وروستو ولیکلو کله چې یهوياکين بادشاه، د هغه مور ملکه، د دربار خصيان آفسران، د يهوداه او یروشلم مشران، ماهر کسان او کاریگران د یروشلم نه شړلی ؤو. ﴿۳﴾ هغه هغه خط د العاسه د سافن زوی او گمرباه د خلیقاه زوی په لاس ولېرلو، کوم چې د يهوداه بادشاه صدقیاه د بابل نبوکدنضر له ولېرلو. په هغې کښې دا لیکلے شوی ؤو، ﴿۴﴾ ”مالک خدای رب الافواج، د بنی اسرائیلو خدای پاک هغه ټولو خلقو ته فرمائی کوم چې ما مالک خدای هغوی د یروشلم نه بابل ته قېدیان بوتلل، ﴿۵﴾ خپل ځان له په بابل کښې کورونه جوړ کړی او په هغې کښې اوسېږی. باغونه وکړی او د هغې نه خوراک کوئی. ﴿۶﴾ تاسو ودونه وکړی چې زامن او لوڼه مو پیدا شی. نو دغه شان بیا خپل زامن او لوڼه هم واده کړی چې د هغوی هم بچی پیدا شی. تاسو په شمېر کښې زیات شی نه چې کم شی. ﴿۷﴾ کوم ښار ته چې ما تاسو جلاوطن کړی یی د دغه ښار خیر غواړی. او مالک خدای ته د هغې دپاره دعا کوئی، ځکه که چرې په هغې کښې خیر وی، نو تاسو به هم په خیر یی. ﴿۸﴾ مالک خدای، رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک تاسو ته فرمائی چې، خبردار، ستاسو په مینخ کښې چې کوم نبیان او فالبین اوسېږی چې هغوی تاسو دوکه نه کړی. د هغوی خوښوونو ته توجو مه ورکوئی. ﴿۹﴾ ځکه هغوی تاسو ته زما په نوم د دروغو پېشگوئی کوی. هغوی ما تاسو ته نه دی درلېرلی. مالک خدای داسې فرمائی. ﴿۱۰﴾ مالک خدای فرمائی چې، کله چې په بابل کښې ستاسو او یا کاله تېر شی، نو زه به ستاسو خوا ته راشم او خپله هغه د رحم وعده به پوره کړم چې تاسو بیا واپس خپل ملک ته راوړم. ﴿۱۱﴾ مالک خدای فرمائی چې، ما ته د هغه منصوبو پته ده زه چې کومې ستاسو دپاره لرم، هغه منصوبه

چې تاسو آبادوی او خوشحالی، نه چې تاسو ته نقصان رسوی، هغه منصوبه چې تاسو ته مستقبل او امید درکړی. (۱۲) بیا به په هغه وخت تاسو ما ته منت زاری وکړئ، ما ته به رجوع وکړئ او ما نه به دُعا وغواړئ، او زه به ستاسو دُعا واورم. (۱۳) تاسو به زما لټون کوئ او که چرې په پوره زړه سره زما لټون وکړئ نو تاسو به مې پیدا کړئ. (۱۴) مالک خدای فرمائی چې، زه به تاسو ته اجازت درکړم چې ما پیدا کړئ. زه به ستاسو ملک دوباره تاسو له درکړم. د هغه ټولو مُلکونو او خایونو نه به تاسو واپس راولم په کومو کښې چې ما خواره کړی وئ، او زه به تاسو هغه ملک ته واپس راولم د کوم نه چې ما تاسو جلاوطن کړی وئ، مالک خدای فرمائی. (۱۵) تاسو ووايي چې، مونږ دپاره مالک خدای په بابل کښې هم پېغمبران راپیدا کړی دی، (۱۶) خو مالک خدای ته غوږ ونیسئ چې هغه د هغه بادشاه په حقله فرمائی څوک چې د داؤد په تخت ناست دے او د هغه خلقو په حقله څوک چې په دې ښار کښې پاتې شوی دی، او ستاسو د ملک خلقو په حقله څوک چې تاسو سره جلاوطن شوی نه ؤو. (۱۷) مالک خدای ربُ الافواج فرمائی چې، زه به په هغوی باندې جنگ، قحط او وبا راولم او هغوی به د هغه خرابو اینځرو په شان کړم چې د خوړلو قابل نه وی. (۱۸) زه به په هغوی جنگ، قحط او وبا نازله کړم او د هغوی پسې به یم، او د دنیا ټول نور قومونه چې هغوی ته گوری نو ورته به د یرې او دهشت مثال وی او چې چرته هم هغوی خواره کړم نو ټولو خلقو ته به یې د نفرت او سپکاوی باعث وگرځوم. (۱۹) مالک خدای فرمائی چې، ځکه چې هغوی زما کلام ته غوږ نه نیولو، هغه پېغام چې ما بار بار د خپلو خادمینو نبیانو په ذریعه هغوی ته ورکړی وو. او تاسو جلاوطنو هم زما پېغام ته غوږ ونه نیولو، مالک خدای فرمائی. (۲۰) نو اوس تاسو ټولو اے جلاوطن شوو څوک چې ما د یروشلم نه بابل ته لېږلی د مالک خدای کلام واورئ. (۲۱) مالک خدای ربُ الافواج، د بنی اسرائیلو خدای پاک د اخیاب د قولایاه د زوی او د صدقیاه د معسیاه د زوی په حقله فرمائی چې، هغوی تاسو ته زما په نوم د دروغو پېشگویانې وکړی، زه به هغوی نیوکدنضر د بابل بادشاه ته حواله کړم، او

هغه به هغوی ستا د سترگو د وړاندې مره کړی. (۲۲) ځکه چې د هغوی په وجه به، د یهوداه نه ټول جلاوطن شوی خلق څوک چې په بابل کښې قیدیان دی هغوی به داسې بشپړې کوی، مالک خدای دې تاسو سره د صدقیاه او اخیاب په شان کار وکړی څوک چې د بابل بادشاه په اور کښې سوزولی و. (۲۳) ځکه چې هغوی په بنی اسرائیلو کښې شرمناک گناهونه کړی دی، هغوی د خپلو گاونډیانو د بشخو سره د زنا باوجود، زما په نامه د دروغو پیغام خلقو ته وړاندې کړی دے د کوم چې ما هغوی ته حکم نه دے ورکړی. خو ما ته د هغوی په حقله علم دے او په هغوی باندې زه گواه یم. مالک خدای داسې فرمائی.

د سمعیاه خط

(۲۴) مالک خدای په بابل کښې دا پیغام سمعیاه نحلامی ته راولپړلو، (۲۵) ”مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی چې، تا په خپل اختیار سره یو خط صفنیاه د معسیاه زوی، امام ته، او تا د دې نقل نورو امامانو او د یروشلم خلقو ته ولپړلو، چې په کښې تا ولیکلو چې، (۲۶) ته مالک خدای د یهویدع په ځای امام جوړ کړی او هغه ته د خپل کور مشر جوړ کړی. نو تا ته په کار دی چې هر یو لیونے کس چې په دروغو سره نبوت کوی د لرگی په کنده کښې بند کړی او په غاړه کښې ورته د اوسپنې زنځیر واچوی. (۲۷) نو بیا تاسو د عننتوت یرمیاہ ته زورنه ولې نه ده ورکړی، چا چې ستاسو په مینځ کښې د پیغمبری دعوی کوله او خلقو ته یې د پیغمبری خبرې کولې؟ (۲۸) ځکه چې مونږ ته په بابل کښې هغه پیغام راولپړلو، او پېشگوئی یې وکړه چې زمونږ په جلاوطنی کښې به ډېر وخت لگیری. نو هغه ووئیل، تاسو په دې وجه کورونه جوړ کړی او هلته په کښې اوسپړی، باغونه وکړی او د هغې مېوې خوری. (۲۹) صفنیاه امام دا خط یرمیاہ نبي ته ولوستلو، (۳۰) او بیا د مالک خدای کلام په یرمیاہ نازل شو چې، (۳۱) ”ټولو جلاوطنو ته خط ورولپړه او ورته ولیکه چې، مالک خدای د سمعیاه نحلامی په حقله فرمائی چې، هغه د خپل ځان نه تاسو ته پېشگوئی کړی

ده، او كه څه هم چې هغه ما تاسو ته نه دې درلېرلې. او هغه تاسو داسې تيار كړئ چې د هغه په دروغو باندې باور وكړئ. (۳۲) نو بيا په دې وجه مالک خدائ داسې فرمائي چې، زه به سمعياہ نحلامی او د ده اولاد ته په يقين سره سزا ورکړم. د هغه د خاندان نه به څوک هم ژوندی پاتې نه شي، او نه به هغوی هغه احسانونه او نعمتونه وگوري کوم چې زه د خپل غوره شوی قوم سره کوم، ځکه چې هغه زما خلاف خلقو ته د سرکشی کولو لمسون وکړو، مالک خدائ فرمائي.

د مالک خدائ د خپلو خلقو سره د خلاصون لوظ

۳۰ (۱) د مالک خدائ پېغام یرمياہ ته ورکړې شو، (۲) ”دا هغه څه دی چې مالک خدائ د بنی اسرائیلو خدائ پاک یې فرمائي چې، ټولې هغه خبرې چې ما تا سره وکړې هغه په یو کتاب کښې وليکه. (۳) مالک خدائ فرمائي چې، گوره، نو هغه وخت راروان دې چې زه به خپل خلق اسرائیل او يهوداه د جلاوطنۍ نه بحال کړم او هغه ملک او ځای ته به یې واپس راولم کوم چې ما د هغوی پلار نيکه له په ميراث کښې ورکړې وو او دا به بيا د هغوی ملکیت وی، دا مالک خدائ فرمائي.“ (۴) دا هغه خبرې دی چې مالک خدائ د اسرائیل او يهوداه د خلقو په حقله فرمائي دی، (۵) ”مالک خدائ فرمائي چې، زه د یرې ژړا اورم، هلته دهشت دې او امن نشته. (۶) نو زه به ستاسو نه دا یو تپوس وکړم چې ولې سړی بچي راوړی څه؟ نو دا ولې زه چې هر یو تکړه سړی ته گورم نو لکه د یوې بيمارې بڼې په شان چې د ماشوم د پیدا کېدو وخت یې رانزدې شوې وی هغسې یې لاسونه په خپله گڼېده باندې اېښی وی او هر یو لکه د مړی په شان تک زېر شوی وی؟ (۷) افسوس چې هغه ورغ به څومره سخته وی. د هغې ورځې په شان به بله کومه ورغ هم نه وی. دا به د یعقوب دپاره سخته ورغ وی، خو په آخر کښې به هغه ترې بچ شي. (۸) مالک خدائ رب الافواج فرمائي چې، په هغه ورغ

به د هغوی د غاړې نه هغه جغ مات کړم او د زخځیرونو نه به یې خلاص کړم او هغوی به نور د پردو خلقو غلامان نه وی. (۹) خو هغوی به د خپل مالک خدای او د داؤد د نسل نه د هغه بادشاه خدمت وکړی، څوک چې به زه په هغوی باندې مقرروم. (۱۰) بلکې مالک خدای فرمائی چې، اے زما خدمت کوونکیه یعقوبه، مه یربره. او اے اسرائیله ته مه پرېشانه کېره. زه به په یقین سره تا او ستا اولاد په هغه لرې ملک کښې د جلاوطنۍ نه آزاد کړم. او ته به راوایس شې او خیر خیریت سره به ژوند کوې. او څوک به تا نه شی یروله. (۱۱) نو مالک خدای فرمائی چې، زه ستا مل یم او زه به تا بچ کړم. او زه به هغه ټول قومونه مکمل تباہ کړم چرته چې ما تاسو خواره واره کړی وی، خو زه به تاسو په مکمل توگه نه تباہ کوم. زه به تاسو په انصاف سره تنبیه کړم، او زه به تاسو هم داسې بې سزا نه پرېردم. (۱۲) مالک خدای داسې فرمائی چې، ستاسو زخمونه خطرناک دی، او ستاسو زخمونه لاعلاج دی. (۱۳) داسې څوک نشته چې ستا خیال وساتی، ستا د زخمونو دپاره دارو نشته، ستا دپاره علاج نشته دی. (۱۴) ستا ټولو ملگرو ته هېر کړې یې، هغوی ستا پرواه نه کوی. ما په تا باندې داسې حمله وکړه لکه څنگه چې په دشمن کوم، او د یو ظالم په شان مې سزا درکړه، ځکه چې ستا شرارتونه پېر غټ دی، او ستا گناهونه پېر زیات دی. (۱۵) نو بیا ولې تاسو په خپلو زخمونو او درد ژړا فریاد کوئ، او تاسو وایئ چې د دې خو هیڅ علاج نشته؟ خو دا ما ستاسو د لویو شرارتونو او پېرو گناهونو په وجه درسره وکړل. (۱۶) خو هر هغه څوک چې تاسو روغ تېروی هغوی به روغ تېر کړې شی، او ستاسو ټول دشمنان به جلاوطن کړې شی. هر هغه څوک چې تاسو لوټ کوی هغوی به لوټ کړې شی، او څوک چې په تاسو باندې حمله کوی په هغوی باندې به حمله وکړې شی. (۱۷) مالک خدای فرمائی چې، زه به ستاسو صحت دوباره ښه کړم، او ستاسو زخمونو ته به شفا ورکړم. زه به دا کار وکړم ځکه چې ما اورېدلی دی چې خلق تا ته ”جلاوطن شوې“ وائی، ”صیون د چا چې څوک هم خیال نه ساتی.“ (۱۸) مالک خدای فرمائی چې، زه به د یعقوب اولاد د غلامۍ نه

واپس راو لم او په هغوی به رحم وکړم، د یروشلم تباہ شوې ښار به هم هغه ځای کښې دوباره آباد کړم، او زور محل به یې په خپل اصلی ځای کښې ودروم. (۱۹) نو په هغه وخت کښې به د هغه خلقو نه د شکر گزارۍ حمدونه او د خوشحالی آوازونه واورېدلې شی. زه به د هغوی شمېر زیات کړم، او هغوی به کمولې نه شی. زه به خلق مجبور کړم چې د هغوی عزت وکړی، او هغوی به سپک نه شمېرلې کړی. (۲۰) د هغوی ماشومان به لکه د پخوا په شان ژوند کوی، او د هغوی جماعت به زما په مخکښې قائم شی، او زه به هغه ټولو خلقو له سزا ورکړم څوک چې په دوی باندې ظلم کوی. (۲۱) د هغوی مشر به د هغوی د خپل قوم نه وی، او د هغوی مشر به د هغوی د خپلو خلقو نه وی. زه به هغه خپل ځان ته نزدې کړم او هغه به ما له راشی، ځکه چې څوک دا جرأت کولې شی چې نابالغ راشی؟ دا د مالک خدای فرمان دی. (۲۲) نو هغه وخت به تاسو زما خلق یئ او زه به ستاسو خدای پاک یم. (۲۳) گورئ د مالک خدای غصه لکه د طوفان په شان رانازلېږی، او د تېزو هواگانو په شان د بدعمله خلقو په سر په غضب سره لگېږی. (۲۴) او د مالک خدای سخت قهر او غضب به تر هغې پورې وی او واپس به نه شی ترڅو چې د هغه مقصد پوره شوې نه وی. په راتلونکو ورځو کښې به تاسو په دې هر څه باندې پوهه شی.

د بنی اسرائیلو خپلو کورونو ته راواپس کېدل

۳۱ (۱) مالک خدای فرمائی چې، ”په هغه وخت کښې به زه د بنی اسرائیلو د ټولو قبیلو خدای یم، او هغوی به زما خلق وی.“ (۲) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”د بنی اسرائیلو کوم خلق چې د مرگ نه بچ پاتې شوی و او ما په هغوی په بیابان کښې فضل وکړو، کله چې هغوی د آرام په تلاش کښې روان و او ما د هغوی ساتنه وکړه. (۳) ډېر پخوا مالک خدای بنی اسرائیلو ته راڅرگند شو، او ورته یې وفرمائیل چې، ما تاسو سره نه ختمېدونکې مینه کړې ده، ما تاسو په

خپله مینه او رحم سره خپل ځان ته رانزدې کړی. ﴿٤﴾ زه به تا بیا آباد کړم، او ته به بیا آباد شي، اے پېغلې اسرائیله. ته به بیا تمبل راواخلي او بهر به د گډا دپاره په خوشحالی سره راووخې. ﴿٥﴾ تاسو به دوباره د سامریه په غونډو باندې د انګورو باغونه وگرې، او څوک چې دا باغونه کړی هغوی به یې په مېوه خوشحاله شی. ﴿٦﴾ نو هغه ورغ راروانه ده چې د افرایم د غونډو نه به چوکیداران آوازونه وکړی او وائی به چې، راځئ چې صیون ته د عبادت دپاره او مالک خدای خپل خدای پاک ته لار شو. ﴿٧﴾ مالک خدای فرمائی چې، ”د یعقوب دپاره د خوشحالی سندرې ووائی او چغې ووهی چې بنی اسرائیل د ټولو نه لوی قوم دے. مالک خدای ته د حمد و ثناء چغې ووهی او ووائی چې، اے مالک خدایه، په بنی اسرائیلو کښې پاتې شوے خپل قوم دې بچ کړه. ﴿٨﴾ نو زه به هغوی د شمالي ملک نه واپس راولم او د زمکې د لرو ځایونو نه به یې راغونډ کړم. تر دې چې رانده، گوډیان، امیدوارې ښځې او د ماشوم د پیدا کېدو په حالت کښې ښځې، نو هغوی ټول به د لوی قبیلې په شکل کښې دلته بیا راواپس شی. ﴿٩﴾ کله چې هغوی واپس راشی نو د پښېمانۍ نه به اوبسکې د هغوی په مخ روانې وی او زه به هغوی په ډېره مینه خپلو کورونو ته واپس بوځم، نو زه به هغوی د روانو اوبو په خوا کښې او په هواره لاره بوځم هسې نه چې چرته تیندک وخورى، ځکه چې زه د بنی اسرائیلو پلار یم، او افرایم زما مشر زوی دے. ﴿١٠﴾ مالک خدای فرمائی، ”اے قومونو، د مالک خدای کلام واورئ، او هغه لرې ساحلی وطنونو ته یې بیان کړئ. هغه چا چې بنی اسرائیل خواره کړی دی هم هغه به یې راغونډ کړی. لکه څنگه چې شپونکے د خپلې رمې ساتنه کوی هم داسې به هغه د هغوی خیال ساتی. ﴿١١﴾ مالک خدای به د بنی اسرائیلو فدیو ورکړی او هغوی به د هغه کسانو نه آزاد کړی چې د دوی نه زورور دی. ﴿١٢﴾ هغوی به راشی او پاس د صیون په غره به د خوشحالی چغې ووهی، او هغوی به د مالک خدای په برکتونو لکه غله دانه، مے، تېل، او د رمو په زیاتولو خوشحاله شی. د هغوی ژوند به لکه د سیرابه باغ په شان وی، او هغوی به نور غمژن نه شی. ﴿١٣﴾ نو پېغلې به د خوشحالی نه

گڍپږي، ځوانان او بوډاگان به هم خوشحالي کوي. زه به د هغوي غم په خوشحالي باندې بدل کړم، او زه به هغوي له تسلي ورکړم، او زه به د هغوي خفگان په خوشحالي بدل کړم. (۱۴) زه به د هغوي امامان په غوږو زېږو خوراکونو ماږه کړم، او زما خلق به زما په نعمتونو باندې ماږه پټ شي. مالک خدای دا فرمائي.

په بنی اسرائیلو د مالک خدای رحم

(۱۵) مالک خدای فرمائي چې، ”په راما کښې د چغو آواز واورېدلې شو، د ماتم او لوی ژړا آواز. راحیل په خپلو بچو باندې ژړا کوي، هیڅ قسم تسلي نه قبلوي ځکه چې د هغې ماشومان غېب کړې شوي دي.“ (۱۶) خو مالک خدای فرمائي چې، ”ژړا او اوبښکې توپدل بس کړئ، تاسو ته به د خپلو کارونو اجر ملو شي.“ مالک خدای داسې فرمائي چې، ”ستاسو ماشومان به د دشمن د ملک نه راوایس شي.“ (۱۷) مالک خدای داسې فرمائي چې، ”ستا د راتلونکي ژوند دپاره امید شته دے، ستاسو ماشومان به خپل ملک ته بیا وایس راشي.“ (۱۸) د افرایم ژړا او فریاد ما ته رارسېدلې دے، تا ما ته تربیت راکړو چې په لاره شم، لکه د ناجوته سخی په شان دې تربیت راکړو او زه اوس په لاره شوې یم. ما دې خپل حضور ته وایس راوله، نو زه به وایس راشم، ځکه چې ته زما مالک خدای او خدای پاک یې. (۱۹) ستا نه د اورېدو نه پس مونږ تویه وکړه، د پوهېدو نه وروستو مونږ خپله سینه ووهله. مونږ چې کوم کم عقل کارونه په ځوانۍ کښې کړي و او د هغې په وجه سپک او شرمنده شو.“ (۲۰) مالک خدای فرمائي چې، ”ولې اسرائیل تر اوسه زما محبوب زوی نه دے ځه په چا کښې چې زه خوشحالیږم؟ که ځه هم چې زه د ده خلاف بار بار خبرې کوم، نو بیا هم هغه یادوم. نو په دې وجه زما زړه ورپسې زهیرپږي، زما په زړه کښې د ده دپاره پېر رحم دے.“ (۲۱) اے زما قومه، تاسو د تلو په وخت په خپله لار داسې نښې ودریو چې د هغې نه په واپسۍ کښې خلقو ته د صحیح لارې پته ولگی. اے پېغلې اسرائیله راوگرځه، خپلو

بنارونو ته راوگرځه. (۲۲) اے زما بي وفا لورې، ته به ترڅو پورې سرگردانه
گرځې؟ مالک خدائى به يو نوے کار وکړې او هغه دا دے چې بنى اسرائيل به
خپل مالک خدائى ته غاړه ورکړې.

د مالک خدائى د خلقو بيا آبادېدل

(۲۳) مالک خدائى رب الافواج، د بنى اسرائيلو خدائى پاک فرمائى، ”کله چې زه
هغوى د غلامۍ نه واپس راولم، په يهوداه او د هغې په بنارونو کښې به هغوى بيا
داسې ووائى چې، اے د صداقت ځايه، اے مقدس غره، مالک خدائى دې تا له
برکت درکړې. (۲۴) بناريان او زمينداران او شپونکى به د خپلو رمو سره په
شريکه د يهوداه په ملک کښې اوسېږي. (۲۵) زه به سترو ستومانو ته طاقت
ورکړم او مړاوى شوى به تازه کړم. (۲۶) نو کله چې زه راپاڅېدم او خپلې
سترگې مې پرانستلې، نو زه پوهه شوم چې په خوږ خوب اوده وم. (۲۷) مالک
خدائى فرمائى چې، ”هغه ورځ راروانه ده چې زه به د اسرائيل او يهوداه او د
هغوى د ځناورو نسلونه زيات کړم. (۲۸) او لکه څنگه چې ما هغوى د ببخ نه
راويستل، او ټوکړې ټوکړې مې کړل، او راومې غورزول، او تباه مې کړل او
افتونه مې پرې نازل کړل، نو دغه شان به زه هغوى دوباره آباد او قائم کړم. (۲۹)
په هغه ورځو کښې به نور خلق داسې نه وائى چې، تراوه انگور يې پلارانو وخورل،
او غابښونه يې د بچو وېرېښېدل. (۳۰) خو هر سرې به د خپلې گناه په وجه مړ
کيږي، هر څوک چې تراوه انگور وخورى هم د هغه غابښونه به برېښيږي. (۳۱)
مالک خدائى فرمائى چې، ”هغه وخت راروان دے چې کله زه د اسرائيل او د
يهوداه د خلقو سره يو نوے لوظ وکړم. (۳۲) دا به د هغه لوظ په شان نه وي کوم
چې ما د هغوى د پلار نيکه سره کړے وو کله چې ما هغوى د لاس نه ونيول او د
مصر نه مې بهر وويستل، ځکه چې هغوى ما سره کړے لوظ مات کړو، که څه
هم چې زما مثال هغوى ته د وفادار خاوند په شان وو. مالک خدائى داسې
فرمائى. (۳۳) خو دا هغه نوے لوظ دے کوم به چې زه پس د دې نه د بنى

إسرائیلو د قبیلې سره وکړم، زه به خپل شریعت د هغوی په مازغو کښې واچوم او د هغوی په زړونو به یې ولیکم. زه به د هغوی خدای پاک یم او هغوی به زما بنده گان وی. (۳۴) نور به د هغوی نه یو کس هم خپل گاونډی ته، او یا خپل ورور ته دا تعلیم نه ورکوی چې مالک خدای وپېژنه، ځکه چې د وړو نه واخله تر لویو پورې به هغوی ټول ما پېژنی، مالک خدای داسې فرمائی. زه به د هغوی شرارتونه معاف کړم او د هغوی گناهونه به نور نه یادوم. (۳۵) مالک خدای داسې فرمائی، هغه څوک چې نمر په دې مقررو چې د ورځې وځلیری، او هغه چا چې سپوږمۍ او ستوری مقرر کړل چې د شپې وځلیری، څوک چې سمندر راپاڅوی چې د هغې چې شور وکړی نو د هغه نوم مالک خدای رب الافواج دے. (۳۶) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”ترڅو پورې د کائنات دا نظام موجود وی، نو تر هغه وخته پورې به د بنی اسرائیلو قوم زما د وړاندې قائم وی.“ (۳۷) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”لکه څنگه چې د آسمان د ناپ تول اندازه نه شی لگولې او د زمکې د بنیاد اندازه نه شی معلومولې نو زه به هم د اسرائیل د گناهونو په وجه د هغوی نه انکار ونه کړم.“ دا د مالک خدای فرمان دے. (۳۸) ”هغه ورځ راتلونکی ده،“ مالک خدای فرمائی چې، ”کله چې دا ښار د حنایل د برج نه واخله تر د گوټ د دروازې پورې به دوباره زما دپاره آباد شی. (۳۹) او د هغه ځای نه به سیدها د ښار حدود جارې غونډۍ پورې ورسیری او بیا به د جوعه طرف ته راتاو شی. (۴۰) نو بیا به ټوله دره چرته چې د مرو لاشونه او ایرې غورزولې شی او هغه ټوله زمکه د کومې مېدانونه چې د قدرون د درې د نمرخاتۍ پورې پراته دی، او د آسونو د دروازې پورې، ټوله به مالک خدای ته مقدسه وی. دا ښار به هیڅکله بیا د بېخ نه راونه ویستلې شی او نه به تباہ شی.“

د یرمیاہ زمکه اخستل

۳۲ د یهوداه د ملک د صدقیاه بادشاه د بادشاهی په لسم کال کوم چې

اتلسم کال د نبوکدنضر د بادشاهی وو، د مالک خدای کلام یرمیاہ ته ورکړے شو. (۲) په هغه وخت کبني چې د بابل د بادشاه لبشکرو د يروشلم نه گېره اچولې وه نو یرمیاہ په دې ورځو کبني د يهوداه د شاهي محل دننه په فوجي چاوني کبني بند وو. (۳) نو صدقياہ بادشاه هغه هلته قېد کړو او ورته يې ووييل چې، ”تہ ولي دا پېشگوئي کوي؟ چې مالک خدای فرمائي چې زه دا ښار د بابل بادشاه ته حواله کوم نو بيا به هغه په دې ښار قبضه وکړي. (۴) صدقياہ بادشاه به د بابليانو د لاس نه ونه تښتي، او هغه به په يقين سره د بابل بادشاه ته حواله کړے شي، او هغه به ده سره مخامخ خبرې وکړي او دے به يې په خپلو سترگو سره وگوري. (۵) هغه به صدقياہ بابل ته بوځي او هغه به تر هغې پورې هلته پاتې وي چې ترڅو مې ورسره خپل عمل نه وي کړے، مالک خدای فرمائي. که چېرې تہ د بابليانو خلاف جنگ وکړې، نو تہ به کامياب نه شي.“ (۶) یرمياہ وفرمائيل چې، ”نو په دغه وخت کبني د مالک خدای کلام په ما نازل شو چې (۷) ستا د تره زوي حنم ايل د سلوم زوي به تا له راشي او درته به وائي چې په عنوت کبني زما زمکه واخله، ځکه چې تہ زما نزدي خپلوان يې نو اول د اخستو حق ستا دے او دا ستا فرض هم جوړېږي چې تہ يې واخلي. (۸) نو بيا لکه څنگه چې مالک خدای فرمائيلي وو، زما د تره زوي حنم ايل فوجي چاوني ته راغلو او هغه ووييل چې په عنوت کبني زما زمکه واخله کومه چې د بنيامين په علاقه کبني ده. ځکه چې دا ستا حق دے چې تہ يې خلاصه کړې او د خپل ځان دپاره يې واخلي. نو زه په دې پوهه شوم چې مالک خدای ما سره په هم دې حقله خبره کړې وه. (۹) نو بيا ما هغه زمکه د تره زوي حنم ايل نه د اوولسو سپينو زرو سيکو په بيهه واخسته. (۱۰) ما د گواهانو په وړاندې د هغه زمکې انتقال نامه وليکله او په هغې مې دستخط وکړو او مهر مې پرې ولگولو او هغه سپين زر مې په تله کبني وتلل. (۱۱) بيا ما د مهر شوې انتقال نامې چې د خرڅولو ټول اصول او شرائط په کبني درج شوي وو او هم يوه غېر مهر شوې کاپي راواخسته. (۱۲) او دواړه مې باروک د نيرياہ زوي او د محسياہ نمسي ته د حنم ايل او د هغه گواهانو چا چې په انتقال

دستخط کړې وو او د هغه ټولو خلقو په موجودگی کښې چې په فوجی چا وښی کښې ناست ؤو حواله کړل. (۱۳) د هغه ټولو کسانو په مخکښې ما باروک ته هدایت ورکړو چې، (۱۴) مالک خُدای ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خُدای پاک فرمائی چې، د سودا دا دواړه کاغذونه واخله چې په یو باندې مهر شته او په بل نشته او دواړه په خاورین منگی کښې واچوه ترڅو چې د ډېر وخت دپاره محفوظ پاتې شی. (۱۵) نو مالک خُدای ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خُدای پاک فرمائی چې، په دې مُلک کښې به بیا کورونه، پتی او د انگورو باغونه اخستل کیږی.

د یرمیاہ دُعا

(۱۶) ”د هغې نه وروستو کله چې ما د زمکې کاغذونه باروک د یرمیاہ زوی له ورکړل نو بیا ما دُعا وکړه، (۱۷) اے مالکۀ قادر مطلق خُدایه، تا په خپل لوی طاققت او قُدرت سره او په خپل زورور لاس سره آسمان او زمکه جوړ کړل. ستا دپاره یو کار هم ناممکن نه دے. (۱۸) تۀ زرگونو خلقو سره مینه کوې، خو د مور پلار د گناهونو په وجه تۀ د هغوی بچو له سزا ورکوې. اے عظیم او طاقتور خُدایه، د چا نوم چې مالک خُدای ربُّ الافواج دے، (۱۹) ستا مقصد عظیم او ستا کارونه زورور دی. ستا سترگی د انسان ټولې لارې وینی، او تۀ هر یو ته د خپل چال چلن او عمل په مطابق اجر ورکوې. (۲۰) تا په مصر کښې معجزې او حیرانونکی کارونه کړی دی، او ستا دا سلسله په بنی اسرائیلو او په ټولو انسانانو کښې تر ننه پورې راروانه ده، او تر نن ورځ پورې تا خپل نوم ته جلال ورکړو. (۲۱) تا په خپل زورور لاس، لوی دہشت، عجیبه کارونو او معجزو سره خپل خلق بنی اسرائیل د مصر نه راوویستل. (۲۲) تا هغوی ته هغه زرخیزه زمکه ورکړه د کومې دې چې د هغوی د پلار نیکۀ سره وړاندې وعده کړې وه. (۲۳) خو چې کله زمونږ پلار نیکۀ په دې مُلک کښې داخل شول او په دې یې قبضه وکړه نو هغوی نه ستا واورېدل او نه یې ستا د شریعت پیروی وکړه. او هغوی په هغه څۀ باندې عمل ونه کړو د کوم چې ورله تا حکم کړے وو. نو بیا ځکه تا دا ټول

افتونه په هغوی رانازل کړل. (۲۴) وگورئ چې بابلیانو د ښار د نیولو دپاره گېرچاپېره څنگه د خاورو پېری جوړ کړل. د جنگ، قحط او وبا په وجه به دا ښار بابلیانو ته څوک چې پرې حمله کوی حواله شی. تا چې څه وئیلی وؤ نو هغه کارونه وشول، اوس یې په خپله وگوره. (۲۵) خو اے مالکه خدایه زما ربه ته هغه ذات یې چې ما ته دې حکم راکړو چې د گواهانو په مخکښې هغه زمکه واخله، سره د دې چې د ښار حالت داسې خراب وو چې بابلیانو نیولو. (۲۶) نو بیا د مالک خدای له طرفه دا پیغام یرمیاه ته راغلو چې، (۲۷) ”زه مالک قادر مطلق خدای یم، او د ټولو مخلوقاتو رب العالمین یم. آیا داسې کار شته چې د هغې کول زما دپاره ناممکن وی؟ (۲۸) نو ځکه زه دا ښار د بابل بادشاه نبوکدنضر او د هغه لښکر ته حواله کوم، نو هغوی به دا قبضه کړی (۲۹) او د دېوال نه اخوا بابلیان به راشی او په دې ښار به اور بل کړی. هغوی به ټول کورونه وسوزوی، چرته چې خلقو زه په دې غصه کړم چې د کوټو په چتونو یې بعل ته خوشبویی وسوزولې او نورو معبودانو ته یې د څښلو نذرانې پېش کړې. (۳۰) نو د اسرائیل او د یهوداه خلقو د ځوانی نه واخله تر اوسه پورې د شرارت نه بغېر بل کوم کار نه دے کړے او هر وخت یې زه په خپل کردار سره غصه کړے یم. (۳۱) د کومې ورځې نه چې دا ښار جوړ شوے دے نو د هغې ورځې نه تر ننه پورې زه دې خلقو غصه کړے او په قهر کړے یم. نو ځکه زه دا ښار د خپل مخ نه اخوا کوم. (۳۲) د اسرائیل او د یهوداه خلقو زه په هغه ټولو شرارتونو کوم چې دوی وکړل غصه کړم که هغه بادشاهانو، آفسرانو، مشرانو، امامانو او که نبیانو هم کړی وی. (۳۳) زما خلقو ما ته شا کړې ده، او ما ته د کتلو نه یې انکار کړے دے، سره د دې چې ما بار بار په نرمی سره هغوی ته تعلیم ورکړے دے، خو هغوی زما خبرو ته غور نه دے نیولے او نه یې زما اصلاح قبوله کړې ده. (۳۴) هغوی خپل حرام بُتان زما په کور کښې اېښی دی، کوم کور چې زما د عبادت دپاره جوړ شوے وو او هغوی په دې زما کور پلټ کړے دے. (۳۵) هغوی د هنوم په وادی کښې بعل ته علاقائی عبادتخانی د دې دپاره جوړې کړې چې مولک بُت ته خپل زامن

او لويه قرباني كړي. نه خو ما هغوى له د داسې كولو حكم وركړو او نه زما ذهن ته داسې خرابه خبره راغلې ده چې هغوى به داسې په بد او پليت كار كولو سره يهوداه گناه گار كړي.“

د اُميد وعده

﴿٣٦﴾ ”تاسو وايئ چې، دا ښار به د جنگ، قحط، او ويا په وجه د بابل بادشاه قبضه كړي، خو مالک خدائ د بنی اسرائیلو خدائ پاک د دې ښار په حقله فرمائی چې، ﴿٣٧﴾ زه به په يقين سره خپل غوره شوی خلق د ټولو ملكونو نه واپس دې خائ ته راولم كوم چې ما د خپلې غصې او لوى غضب په وخت كښې خواره واره كړى وو. او هغوى به واپس راولم او په دې خائ كښې به نور په امن او سکون سره اوسېږي. ﴿٣٨﴾ بيا به هغوى زما خلق وى او زه به د هغوى خدائ پاک يم. ﴿٣٩﴾ زه به هغوى ته د زړه او د سوچ يووالې وركړم چې د خپل ځان د خوشحالى او د خپل نسل د آبادۍ او سکون دپاره به زما نه همېشه يرېږي. ﴿٤٠﴾ زه به د هغوى سره ابدى لوظ وکړم، چې زه به د هغوى سره ښېگړه كول هيڅکله نه پرېږدم. او زه به خپله يره د هغوى په زړونو كښې واچوم، ترڅو چې نور هغوى ما نه لرې لار نه شي. ﴿٤١﴾ هغوى ته په برکت وركولو سره ما ته خوشحالى ملاوېږي، او زه به په وفادارى او پوره زړه سره هغوى په دې ملك كښې دوباره آباد كړم. ﴿٤٢﴾ لكه څنگه چې ما په دې خلقو دا لوى افت راوستو، نو دغه شان به زه دوى ته هغه ټولې سوکالې هم وركړم د كومې چې ما هغوى سره وعده كړې ده. ﴿٤٣﴾ نو يو ځل به بيا په دې ملك كښې زمكې واخستلې شي، د كوم چې تاسو وايئ چې دا خو صحرا او بې كاره زمكه ده، بغير د انسانانو او ځناورو، ځكه چې دا خو بابليانو ته په قبضه كښې وركړې شوې وه. ﴿٤٤﴾ او، د بنيامين په علاقه، د يروشلم په خوا او شا، د يهوداه په ښارونو، غريزه علاقه، د غرونو په كلو، مغربى صحراگانو او په نجب كښې به زمكې د سپينو زرو سيكو باندې اخستلې كېږي او مهر شوى انتقالونه او گواهان به په كښې نيولې كېږي، ځكه

چې زه به دا قوم د غلامۍ نه واپس راولم. دا د مالک خدای فرمان دی.

د آبادۍ او سکون وعده

۳۳ ﴿۱﴾ یرمیاہ چې لا د فوجیانو په چاونی کښې بند وو نو د مالک خدای پېغام په دویم ځل هغه ته راغلو، ﴿۲﴾ ”مالک خدای چا چې، زمکه جوړه کړه، او هغې ته یې شکل ورکړو او قائمه یې کړه او د چا نوم چې مالک خدای دی هغه فرمائی، ﴿۳﴾ د مدد دپاره ما ته ووايه او زه به جواب درکړم او زه به تا ته هغه لوی او پټ رازونه او خبرې څرگندې کړم چې ته پرې نه پوهېږې. ﴿۴﴾ نو مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی چې، تاسو د ښار کورونه او تر دې چې شاهي محل هم راوغورزولو د دې دپاره چې د دشمن د محاصرې او حملې په وخت کښې تاسو د هغې په ملې خپل د خاورو دپرو دپوالونه مضبوط کړئ. ﴿۵﴾ د بابلیانو سره په جنگ کولو کښې به دا ښار او د دې کورونه د خلقو د مرو د لاشونو نه ډک کړم. زه به دوی په خپل قهر او غضب کښې تباہ کړم. زه به د دې ښار نه د دوی د گناهونو په وجه خپل مخ پټ کړم. ﴿۶﴾ خو باوجود د دې به هغه وخت راشی چې زه به د یروشلم زخمونو ته شفا ورکړم او هغې ته به حقیقی امن او سکون ورکړم. ﴿۷﴾ زه به یهوداه او اسرائیل د غلامۍ نه واپس راولم او هغوی به بیا هغه شان آباد کړم لکه څنگه چې هغوی وړاندې وو. ﴿۸﴾ زه به هغوی د هغه ټولو گناهونو نه پاک کړم کوم چې هغوی زما خلاف کړی دی، او زه به د هغوی هغه سرکشی معاف کړم کومه چې هغوی زما خلاف کړې ده. ﴿۹﴾ نو بیا به دا ښار ما ته د ټولې دنیا د خلقو په وړاندې خوشحالی، شهرت، او عزت راکړی، کله چې دوی د هغه ټولو څیزونو په حقله واورى کوم چې زه د یروشلم سره کوم. او خلق به د دې ټول امن او آبادۍ نه متاثره شی او د یرې نه به په لږزان شی. ﴿۱۰﴾ مالک خدای فرمائی چې، تاسو د دې ځای په حقله وایئ چې، دا ځای خو د صحرا په شان دی چې په کښې نه انسان او نه ځناور شته.

خو د يهوداه بشارونه او د يروشلم کوڅې خالی دی کومې چې په ميرو بدلي شوې چې نۀ په کبني انسان او نۀ په کبني ځناور شته، نو يو ځل بيا به هلته، (۱۱) د خوشحالی او د خدا آوازونه واورېدلې شي او په کبني به د ناوې او د زلمي آوازونه واورېدلې شي، او د هغوی آوازونه چې د مالک خدای په کور کبني د شکرانې نذرانې پېش کوي، واورېدلې شي. او هغوی به داسې وائی چې، د مالک خدای ربُ الافواج شکر گزاري وکړي، ځکه چې هغه بنه دے، د هغه مينه نۀ ختمېدونکې ده. مالک خدای دا فرمائي چې، زۀ به دا ملک د غلامی نه واپس راولم لکه څنگه چې وړاندې وو. (۱۲) مالک خدای ربُ الافواج فرمائي، که څۀ هم چې دا ملک اوس د صحرا په شان دے او د انسانانو او ځناورو نه خالی دے خو په دې کبني به بيا د څرن زمکه راپېدا شي چې شپونکي به ورته خپلې رمې څرولو دپاره راولي. (۱۳) مالک خدای فرمائي چې، د غريزه ملک په بشارونو، او د غونډو په شا او خوا، او د نجب په صحرا، د بنيامين په علاقه کبني، د يروشلم په شا او خوا، او د يهوداه په بشارونو کبني به شپونکي يو ځل بيا خپل گپوري وشماری. (۱۴) مالک خدای فرمائي چې، هغه وخت راتلونکے دے چې زۀ به خپله هغه مهربانه وعده پوره کړم چې کومه ما د يهوداه او د اسرائيل سره کړې وه. (۱۵) په هغه وخت کبني به زۀ د داؤد د اولاد نه يوه صادقۀ څانگه راوتوکوم، هغه به په ټول ملک کبني هغه کارونه کوي کوم چې د انصاف او صداقت وي. (۱۶) په هغه ورځو کبني به يهوداه بچ کړے شي او يروشلم به د سلامتۍ سره ژوند کوي. او دا هغه نوم دے چې په کوم سره به هغه يادېږي، مالک خدای زمونږ خلاصونکے دے. (۱۷) مالک خدای داسې فرمائي چې، د داؤد په اولاد کبني به همپشه يو کس د بني اسرائيلو په تخت ناست وي. (۱۸) او هم داسې به امامان همپشه د ليوي قبيلې نه وي څوک به چې تل زما خدمت کوي او ما ته به سوزېدونکې نذرانې، او د غلو نذرانې او قربانۍ پېش کوي. (۱۹) نو بيا د مالک خدای پېغام یرمياہ ته راغلو چې، (۲۰) ”مالک خدای فرمائي چې، که چرې تاسو زما لوظ د ورځې او د شپې د مقرر شوي نظام په حقله ماتولے شي، چې شپه او

ورخ په خپل مقرر شوی وخت رانه شی (۲۱) نو بیا به هغه وخت زما لوظ زما د خدمتگار داؤد سره او زما لوظ د لیویانو سره چې زما امامان دی او زما په حضور کښې خدمت کوی به هم ماتېدې شی، نو بیا به د داؤد اولاد کښې نور څوک نه وی چې د هغه په تخت بادشاهی وکړی. (۲۲) زه به د خپل خدمتگار داؤد نسل او لیویان کوم چې زما امامان دی او زما په وړاندې خدمت کوی د آسمان د ستورو او د سمندر د شگو په شان بې شمېره زیات کړم. (۲۳) مالک خدای بل پیغام یرمیاه ته ورکړو، (۲۴) ”آیا تا د خلقو خبرو ته غوږ نه دے نیولے چې هغوئ وائی، مالک خدای اوس هغه دوه قومونه رد کړی دی کوم چې اول هغه غوره کړی وؤ؟ نو هغوئ زما د قوم سپکوالے کوی او د یو قوم په حیثیت پې نه منی. (۲۵) خو مالک خدای داسې فرمائی چې، که چرې ما د ورځې او د شپې سره لوظ نه وو کړے او د زمکې او آسمان نظام مې نه وو جوړ کړے، (۲۶) نو بیا به زه د یعقوب او د خپل خدمتگار داؤد اولاد نامنظور کړم، او نه به د یعقوب او د داؤد د اولاد نه څوک خوښ کړم چې د ابراهیم، اسحاق او یعقوب په اولاد حکومت وکړی. ځکه چې زه به هغوئ د غلامی نه واپس راوړم او په هغوئ به رحم وکړم.“

د صدقیاه د مرگ پیغام

۳۴ (۱) کله چې د بابل بادشاه نبوکدنضر او د هغه ټولو لښکرو او د هغه د بادشاهت د لاندې ټولو ملکونو چې په یروشلم او د هغه په خوا او شا ښارونو باندې حمله کوله نو د مالک خدای پیغام یرمیاه ته ورکړے شو. (۲) مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک یرمیاه ته وفرمائیل چې، ”لار شه او د یهوداه بادشاه صدقیاه ته ووايه چې، مالک خدای فرمائی چې زه دا ښار د بابل بادشاه ته حواله کړم، او هغه به اوس دې ښار ته اور واچوی. (۳) ته به د هغه د گرفتاری نه ونه تښتې بلکې په یقین سره به ته گرفتار شې او هغه ته به حواله

کړې شې. تۀ به د بابل بادشاه په خپلو سترگو ووينې، او هغه به تا سره مخامخ خبرې وکړي. او هغه به تا بابل ته جلاوطن کړي. (٤) نو بيا اے صدقيا د يهوداه بادشاه، ما ته غور شه. مالک خدائ ستا په حقله فرمائي چې، تۀ به په جنگ کبني قتل نه شې، (٥) بلکې تۀ به په خپل عام مرگ باندې مړ شې. څنگه چې خلقو ستا د پلار نيکه د جنازې د عزت دپاره خوشبو سوزوله څوک چې ستا نه وړاندې بادشاهان ؤو، نو دغه شان به خلق ستا د جنازې د عزت دپاره خوشبو وسوزوي. او هغوي به ماتم کوي او وائي به چې، افسوس، اے زمونږه بادشاه، تۀ مړ شوې. دا د مالک خدائ فرمان دے. (٦) نو بيا يرميا په پېغمبر دا پېغام د يهوداه بادشاه صدقيا ته په يروشلم کبني ورکړو. (٧) په هغه وخت کبني د بابل بادشاه لبشکرو د يروشلم او د يهوداه د نورو ښارونو په خلاف جنگ کولو کوم چې لکيس او عزيزه ؤو. صرف دا مضبوط ښارونه ؤو چې د قبضي نه پاتې شوي ؤو.

د نوکرانو دپاره آزادي

(٨) د مالک خدائ دا پېغام يرميا ته ورکړې شو پس د دې نه چې صدقيا بادشاه او د يروشلم ټولو خلقو د غلامانو د آزادولو دپاره لوظ وکړو (٩) او ټولو په دې اتفاق وکړو چې هر څوک به خپل عبراني غلامان او وينځي آزادي، او هيڅ څوک به خپل د ملک سرې يا ښځه بند نه ساتي. (١٠) ټولو مشرانو او خلقو چا چې هم دا لوظ کړې وو هغوي دا خبره ومنله چې هغوي به خپل غلامان او وينځي آزادي او نور به هغوي په خپله قبضه کبني نه ساتي او هغوي يې آزاد کړل. (١١) خو وروستو هغوي خپله فېصله بدله کړه، هغوي آزاد شوي غلامان واپس راوستل او هغوي يې بيا په زور سره دوباره خپل غلامان او وينځي جوړ کړل. (١٢) نو بيا د مالک خدائ کلام په يرميا نازل شو، (١٣) ”ما ستاسو د پلار نيکه سره لوظ وکړو کله چې ما هغوي د مصر نه د غلامۍ د ملک نه رابهر او آزاد کړل. نو ما وفرمائيل چې، (١٤) په هر يو اووم کال تاسو هر هغه عبراني چې

خپل ځان يې په تاسو خرڅ کړې دے آزاد کړئ. د شپږ کاله د خدمت کولو نه وروستو، نو په کار دے چې تاسو هغه آزاد کړئ او رخصت يې کړئ. خو ستاسو پلار نيکه زما خبرو ته نه غوږ ونيولو او نه يې ورته توجو ورکړه. (۱۵) خو اوس تاسو پېښمانه شوي او توبه مو وويستله او خپله فېصله مو بدله کړه او هغه کار مو وکړو چې څه زما په نظر کښې صحيح وو، او تاسو هر يو د خپلو غلامانو د آزادولو اعلان وکړو. او دا چې تاسو زما په کور کښې چې زما د نوم مهر پرې لگولې شوي دے ما سره لوظ وکړو. (۱۶) خو تاسو بيا خپله فېصله بدله کړه او زما د نوم بې حرمتي مو وکړه، او تاسو بيا هر يو سرې غلام او ښځه مو واپس وينځه کړه څوک چې تاسو آزاد کړي وو. نو بيا تاسو هغوي په زور سره دوباره غلامان او وينځي کړل. (۱۷) نو ځکه مالک خدای فرمائي چې، تاسو زما پيروي ونه کړه، تاسو د خپل ملک خلقو ته د آزادي اعلان ونه کړو. نو زه اوس بيا تاسو ته دغه شان د آزادي اعلان کوم. مالک خدای فرمائي چې ستاسو آزادي به داسې وي چې زه به تاسو په توري، ويا او قحط باندې مړه کړم. زه به تاسو ټولې دنيا ته د عبرت او د يرې سبب وگرځوم. (۱۸) ځکه چې تاسو ما سره د لوظ شرائط مات کړل نو زه به تاسو هم دوه ځايه کړم لکه څنگه چې تاسو سخی دوه ځايه کړي وو او د هغې په مينځ کښې تېر شوي. (۱۹) او، زه به تاسو په مينځ وشلوم، هغه که تاسو د يهوداه او يروشلم افسران، د دربار خصيان افسران، امامان او يا عام خلق هم يې، ځکه چې تاسو ما سره خپل لوظ مات کړو. (۲۰) نو زه به مو خپلو دشمنانو ته حواله کړم څوک چې ستاسو مرگ پسې گرځي. ستاسو د مړو لاشونه به د هوا د مارغانو او د گيډرانو خوراک کړم. (۲۱) زه به د يهوداه بادشاه صدقيه او د هغه افسران هم د هغوي دشمنانو ته حواله کړم څوک چې د هغوي مرگ پسې گرځي. که څه هم چې د بابليانو د بادشاه لښکرو خپلې حملې ستاسو خلاف بندې کړي دي، (۲۲) مالک خدای فرمائي چې، زه به هغوي ته حکم ورکړم او بيا به زه هغوي واپس دې ښار ته راولم. هغوي به ستاسو خلاف جنگ وکړي او هغوي به دا ښار قبضه کړي او وبه يې سوزوي. او زه به د يهوداه ښارونه

وران او تباہ کرم نو بیا به څوک هم هلته نه اوسپری.

حضرت یرمیاہ او ریکابیان

۳۵ د مالک خدای پېغام یرمیاہ ته د یهو یقیم د یوسیاہ د زوی د حکومت په دوران کبني ورکړے شو او هغه ته یې وفرمائیل چې، ”د ریکاب خاندان ته لار شه او هغوی ته دعوت ورکړه چې د مالک خدای کور ته راشی نو بیا هغوی هلته یوې کوتې ته بوځه او د څښلو دپاره ورله مے ورکړه.“ د ریکاب خاندان یازنیاہ د یرمیاہ زوی او د حبصنیا نمسی ته او د هغه زامنو او وروڼو او د ریکاب مکمل خاندان ته ورغلم. ما هغوی ټول د مالک خدای کور ته او د یجدلیا د زوی حنان پېغمبر او د هغه د زامنو کوتې ته راوستل چې د خدای پاک خادم وو. دا کوته د آفسرانو د کوتې سره خوا کبني او د معسیاہ د سلوم زوی چې چوکیدار وو د هغه د کوتې د پاسه وه. نو بیا ما جامونه سره د پیالو راواخستل او د میو نه مې پک کړل او هغه مې د ریکاب خاندان ته پیش کړل او ورته مې ووئیل چې، ”راشی او مے وڅښی.“ خو هغوی راته په جواب کبني ووئیل چې، ”مونږ مے نه څښو، ځکه چې زمونږ نیکه یوندب د ریکاب زوی مونږ ته دا حکم راکړے دے چې تاسو او ستاسو اولاد دې کله هم مے نه څښی. او تاسو کورونه مے جوړوئ، او تخم مے کړئ، او مے د انګورو باغونه کړئ او تاسو چې هیڅکله دا کارونه ونه کړئ، او ضروری ده چې په خپلو خېمو کبني اوسپړئ. نو بیا به تاسو په هغه زمکه تر پېره وخته پورې ژوندی پاتې شی چرته چې تاسو د مسافرو په شان ژوند کوئ. مونږ د هغه هر څه تابع یو د څه چې مونږ ته زمونږ نیکه یوندب د ریکاب زوی تعلیم راکړے دے. نه خو مونږ او نه زمونږ بنځو او نه زمونږ زامنو لوڼو کله مے څښلی دی. او نه مونږ د اوسېدو دپاره کورونه جوړ کړی او نه مو د انګور باغ، پتی یا فصلونه کړی دی. مونږ په خېمو کبني اوسېدلو او په هر هغه څه مو پوره عمل کړے دے څه

چې مونږ ته زمونږ نيکه يوندب حکم کړې وو. (۱۱) خو کله چې نبوکدنضر بادشاه په دې ملک باندې قبضه وکړه، مونږ ووئيل، راځئ چې، مونږ يروشلم ته د بابليانو او د شام د لښکرو نه وتبستو. نو بيا ځکه مونږ په يروشلم کښې پاتې شو. (۱۲) نو بيا د مالک خدائ کلام په يرمياه نازل شو، او وې فرمائيل چې، (۱۳) ”دا هغه کلام دې چې مالک خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې، لاړ شه او د يهوداه سږو او د يروشلم خلقو ته ووايه چې، آيا تاسو د دې نه سبق نه زده کوئ او زما د کلام پيروي نه کوئ؟ (۱۴) يوندب د ريکاب زوی خپلو بچو ته حکم وکړو چې مې مې څښي نو هغوی د هغه دا حکم ومنلو. تر نن ورځ پورې چا هم په هغوی کښې مې ونه څښل، ځکه چې هغوی د خپل پلار نيکه د حکم پيروي کوي. خو ما تاسو سره په څو څو ځله خبرې وکړې خو تاسو زما د خبرو پيروي ونه کړه. (۱۵) ما تاسو ته بار بار خپل نبیان درولېږل. هغوی تاسو ته وفرمائيل چې، په تاسو کښې دې هر يو د خپلو بدو کارونو نه واورې او ښه کارونه دې کوي، او مې تاسو د نورو معبودانو پيروي کوئ او مې پي خدمت کوئ. نو بيا به تاسو په هغه زمکه کښې اوسېږئ کومه چې ما ستاسو پلار نيکه ته ورکړې ده. خو تاسو زما خبرو ته توجه ورنه کړه او نه مو غوږ ونيولو. (۱۶) يوندب چې د ريکاب زوی د هغه اولاد د خپل پلار حکم ومنلو او د هغې پيروي يې وکړه، خو تاسو خلقو زما خبره ونه منله. (۱۷) نو د دې په وجه مالک خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې، ما ته غوږ شي. زه اوس د يهوداه او د يروشلم په ټولو خلقو باندې هغه ټول افتونه راولم د کومو چې ما د هغوی خلاف اعلان کړې دې. ما هغوی ته ووئيل، خو هغوی غوږ ونه نيولو. ما هغوی ته آواز وکړو، خو هغوی ما ته جواب رانه کړو. (۱۸) نو يرمياه د ريکاب خاندان ته وفرمائيل، ”مالک خدائ، رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې، تاسو خو د خپل پلار نيکه يوندب حکم ومنلو او د هغه د ټولو هداياتو مو تابعداری وکړه او په هر هغه څه باندې مو عمل وکړو چې هغه درته وئيلي وو. (۱۹) نو په دې وجه مالک خدائ رب الافواج د بني اسرائيلو خدائ پاک فرمائي چې، د

یونډب د ریکاب د زوی په خاندان کښې به همپشه یو سرې داسې وی چې زما خدمت به کوی.“

د باروک د خدای پاک په کور کښې د حضرت یرمیاہ طومار لوستل

۳۶ (۱) په یهوداه کښې د یهوئیم د یوسیاہ د زوی د بادشاهی په څلورم کال، مالک خدای یرمیاہ ته پیغام ورکړو چې، (۲) ”یو طومار راواخله او په هغې زما ټول کلام کوم چې ما درته د یهوداه، د اسرائیل او د ټولو قومونو په خلاف د یوسیاہ د بادشاهی د وخت نه تر اوسه پورې نازل کړې دے ولیکه. (۳) شاید چې د یهوداه خلق د هغه ټولو افتونو په حقله واورې کوم چې زما په هغوی د راوستلو نیت دے، نو که هر یو د خپلې بدعملی نه راوگرځی نو بیا به زه د هغوی گناهونه او بدعملونه معاف کړم.“ (۴) نو بیا یرمیاہ باروک د نیریاہ زوی راوغوښتلو، او کله چې یرمیاہ هغه ته هغه هر څه وویل کوم چې مالک خدای هغه ته فرمائیلی و، نو باروک هغه په یو طومار کښې ولیکل. (۵) نو بیا یرمیاہ باروک ته وفرمائیل چې، ”زه دلته نظر بند یم نو د مالک خدای کور ته دننه تلے نه شم. (۶) نو بیا تاسو د مالک خدای کور ته کله چې روژه وی لاړ شی او خلقو ته هغه څه ولولئ کوم چې ما تاسو ته وفرمائیل او تاسو هغه په یو طومار کښې ولیکل. دا د یهوداه ټولو هغه خلقو ته ولوله کوم چې د خپلو ښارونو نه د عبادت دپاره دلته راغلی وی. (۷) شاید چې هغوی مالک خدای ته عرض او منت زاری وکړی او ټول د خپلو بدو لارو نه راوگرځی، ځکه چې د مالک خدای قهر او غضب پېر لوی دے کوم چې یې د دې خلقو خلاف اعلان کړې دے.“ (۸) باروک د نیریاہ زوی هم هغه شان وکړل څنگه چې ورته یرمیاہ نبی حکم کړې وو، نو د هغه طومار نه یې د مالک خدای کلام د مالک خدای په کور کښې ولوستلو. (۹) یهوئیم د یوسیاہ زوی د یهوداه بادشاه د بادشاهی د پینځم کال په نهمه میاشت د یروشلم ټولو خلقو ته او د هغوی دپاره څوک چې د یهوداه د

بنارونو نه راغلی ؤو، د روژې اعلان وکړو او هغوی د مالک خدای دپاره روژه ونيوله. (۱۰) د مالک خدای په کور کښې د گمرياه د سافن زوی منشی د کوتې نه، کومه چې د دربار په بره حصه کښې وه او د مالک خدای د کور د داخلېدو د نوې دروازې سره نژدې وه، باروک ټولو خلقو ته چې هلته موجود ؤو د یرمياہ کلام د طومار نه تلاوت کړو.

په شاهي محل کښې د طومار تلاوت

(۱۱) کله چې میکاياه د گمرياه زوی او د سافن نمسی د مالک خدای کلام د طومار نه واورېدو، (۱۲) نو هغه په شاهي محل کښې لاندې د منشی کوتې ته لاړو، چرته چې ټول آفسران ناست ؤو. الیسمع، د دربار منشی، د سمعياه زوی دلایاه، د عکبور زوی الناتن، د سافن زوی گمرياه، د حننياه زوی صدقياه او نور ټول آفسران هلته موجود ؤو. (۱۳) نو میکاياه هغوی ته هغه هر څه وویل څه چې باروک خلقو ته د طومار نه بیانول او هغه ترې اورېدلی ؤو. (۱۴) نو ټولو آفسرانو په مشورې سره يهودی د نتنياه زوی، د شلمياه نمسی او د کوشی کپوسے باروک ته ورولېږلو چې ورته دا ووائی، ”آفسران وائی چې راشه، او ځان سره هغه طومار هم راوړه کوم چې تا ټولو خلقو ته ولوستلو.“ نو باروک د نيرياه زوی د هغه طومار سره چې کوم يې په لاس کښې وو هغوی له ورغلو. (۱۵) نو هغوی هغه ته وویل چې، ”مهربانی وکړه دلته کښېنه او مونږ ته دا طومار ولوله.“ نو باروک ورته هغه طومار ولوستلو. (۱۶) نو کله چې هغوی دا کلام واورېدو، نو بیا هغوی یو بل ته یرې سره کتل او باروک ته يې وویل چې، ”مونږ به ضرور بادشاه د دې ټول کلام نه خبر کړو.“ (۱۷) نو بیا هغوی د باروک نه تپوس وکړو چې، ”ته مونږ ته دا ووايه چې دا هر څه تا څنگه وليکل؟ آیا یرمياہ نبی تا ته وفرمائیل او تا وليکل؟“ (۱۸) باروک ورته جواب ورکړو چې، ”آو، هغه دا هر څه ما ته وفرمائیل او ما هغه په دې طومار کښې په سیاہی باندې وليکل.“ (۱۹) نو آفسرانو باروک ته وویل چې، ”ته او یرمياہ لاړ شی او خپل ځان پټ کړی. او هیچا ته مه وایي چې

تاسو چرته یئ.

یهویقیم طومار سوزوی

٢٠ نو بیا آفسرانو هغه طومار د دربار د منشی ایسمع په کوټه کبښې کبښودو، نو بیا هغوی د بادشاه دربار ته لارل او د دې ټول کلام نه یې بادشاه خبر کړو. ٢١ نو بادشاه یهودی نومې سرې ورو لېږلو چې هغه طومار راوړی، نو یهودی هغه د ایسمع منشی د کوټې نه راوړو او بادشاه او هغه ټولو آفسرانو ته چې ورسره په خوا کبښې ولاړ و و لوستلو. ٢٢ نو د کال نهمه میاشت وه، د یخنی موسم وو نو بادشاه په شاهي محل کبښې د ژمی دپاره په جوړه شوې کوټه کبښې نغری ته ناست وو. ٢٣ هرکله چې یهودی درې څلور عنوانونه ولوستل، نو بادشاه دا طومار په چاقو وشلولو او هغه یې په نغری کبښې اور ته واچولو، تر دې چې هغه طومار ټول په اور کبښې وسوزېدو. ٢٤ بادشاه او د هغه ټولو خدمتگارانو چا چې دا کلام واورېدو هغوی ونه یرېدل او نه یې د غم نه جامې وشلولې. ٢٥ که څه هم چې النان، دلایاه او گمریاه بادشاه ته منټونه کول چې طومار مه سوزوه خو هغه د هغوی خبرې ته غور ونه نیولو. ٢٦ نو بیا د دې په ځای بادشاه یرحمئیل شهزاده او ورسره سراپاه د عزرائیل زوی او شلمیاه د عبدائیل زوی ته حکم وکړو چې باروک منشی او یرمیاہ نبی گرفتار کړی. خو مالک خدای هغوی پټ کړل.

د یرمیاہ یو بل طومار لیکل

٢٧ کله چې یهویقیم هغه طومار وسوزولو چې په کبښې هغه الفاظ و او کوم چې باروک ته یرمیاہ فرمائیلی و او هغه لیکلی و، نو د مالک خدای کلام په یرمیاہ نازل شو او ورته یې وفرمائیل چې، ٢٨ ”یو بل طومار راواخله او په هغې کبښې هغه هر څه ولیکه څه چې په اول طومار کبښې لیکلې شوی و او کوم چې یهویقیم

د يهوداه بادشاه وسوزولو. (٢٩) نو همدارنگه يهويقيم د يهوداه بادشاه ته ووايه، مالک خدائ داسې فرمائى چې، تا دا طومار وسوزولو او يرمياه ته دې وئيل چې، تا ولې په دې کبني دا ليکلى دى چې په يقين سره به د بابل بادشاه راشي او په حقيقت کبني به دا ملک تباہ کړي او انسان او خناور داوپه به په کبني جارو کړي؟ (٣٠) نو په دې وجه مالک خدائ د يهويقيم د يهوداه بادشاه په حقله فرمائى چې، د هغه په اولاد کبني به خوک هم د داؤد په تخت بادشاهى ونه کړي، او د هغه لاش به په خوشى مېدان وغورزولې شى چرته چې په ورځ کبني به نمر او په شپه کبني به سختې يخنى او پرځې ته پروت وي. (٣١) زه به هغه ته او د هغه اولاد او د هغه نوکرانو ته د هغوى د غلطو کارونو په وجه سزا ورکړم، زه به په دوى او په هغه چا باندې چې په يروشلم کبني اوسپړي او د يهوداه په ټولو خلقو به هغه افتونه راوړم کوم چې ما د هغوى خلاف اعلان کړى دى، ځکه چې هغوى ما ته غوږ ونه نيولو. (٣٢) بيا يرمياه يو بل تش طومار راواخستلو او باروک ليکوال د نيرياه زوى له يې ورکړو، نو څنگه به چې يرمياه فرمائيل نو هغه ټول الفاظ يې په کبني دوباره وليکل کوم چې په هغه طومار کبني ليکلې شوى ؤو چې يهويقيم د يهوداه بادشاه په اور کبني اچولې او وسوزولې وو. او د هغې نه علاوه يې نوره هم په دې موضوع رڼا واچوله.

د صدقياه حضرت يرمياه ته درخواست کول

٣٧ (١) د يهوداه بادشاه يهوياکين د يهويقيم زوى د تخت نه د راکوزولو نه وروستو د بابل بادشاه نبوکدنصر د هغه په ځاى صدقياه د يوسياه زوى د يهوداه بادشاه مقرر کړو. (٢) نه خو صدقياه او نه د هغه خدمتگارانو او نه په يهوداه کبني پاتې شوى خلقو د مالک خدائ په کلام عمل کولو کوم چې د يرمياه په وسيله اورولې شوې وو. (٣) خو بيا هم صدقياه بادشاه يهوکل د شلمياه زوى او صفنياه امام د معسياه زوى يوه ورځ دواړه يرمياه نبي ته وروپېرل او د هغه ته

یې خواست وکړو چې، ”مونږ ته زمونږ د مالک خدای نه دُعا وغواړه.“ (۴) تر اوسه یرمیا په قېدخانه کېنې نه وو اچولې شوي او هر چرته چې یې زړه غوښتل هلته په خلقو کېنې آزاد گرځېدلو. (۵) په هم هغه وخت کېنې د فرعون فوجیانو مصر پرېښودو او د یهوداه خوا ته روان شول، نو کله چې د بابلیانو فوجیانو چا چې یروشلیم محاصره کړې وو د هغوی د راتلو په حقله واورېدل نو هغوی د یروشلیم نه وروستو شول. (۶) نو بیا په هغه وخت کېنې مالک خدای یرمیا نبي ته پېغام ورکړو (۷) او وې فرمائیل چې، ”صدقیاه د یهوداه بادشاه چا چې ته رالېږلې یې چې زما نه تپوس وکړی هغه ته ووايه، د مصر فوجیان کوم چې په دې تکل راروان وُو چې ستاسو مدد وکړی هغوی به زر خپل ملک مصر ته واپس لاړ شي. (۸) نو بابلیان به واپس راوگرځي او په دې ښار باندې به حمله وکړي، هغوی به دا ښار قبضه کړي او اور به ورته واچوي. (۹) مالک خدای داسې فرمائي چې، خپل ځان ته دا دوکه مه ورکوي چې گني د بابلیانو فوج ستاسو نه لاړو او بیا به نه راځي، ځکه چې هغوی به بیا واپس راځي. (۱۰) تر دې چې که تاسو د بابلیانو ټولو لښکرو ته په جنگ کېنې شکست هم ورکړئ او د هغوی په خپمو کېنې صرف هغه زخمیان سړي وُو چې د جنگ نه ژوندی پاتې شوي وُو، نو هغوی به راپاڅي او دا ښار به ټول وسوزوي.“

د حضرت یرمیا هگرفتارول

(۱۱) کله چې د بابلیانو فوجیان د مصریانو د فوجیانو د رارسېدو په وجه د یروشلیم د محاصرې نه راواپس او په شا شو، (۱۲) نو یرمیا د دې دپاره د یروشلیم د ښار نه د بنیامین قبائیلی علاقې ته په سفر روان شو ترڅو چې هلته کېنې د خپلو خپلوانو نه زمکه کېنې خپله برخه جائیداد جدا کړي. (۱۳) خو کله چې هغه د بنیامین دروازې ته ورسېدو، نو هلته د چوکیدارانو آفسر د اریاه په نوم چې د شلمیاه زوی او د حننیه نمسې وو هغه ونيولو. او ورته یې وویل، ”ته بگوره شوي یې او د بابلیانو سره ملگرې کېږې.“ (۱۴) خو یرمیا ورته وفرمائیل

چې، ”دا رښتيا نه دی. زه بگوره نه يم او بابليانو سره نه ملگرې کېږم.“ خو ارياه هغه ته غوږ ونه نيولو، او یرمياہ يې ونيولو او آفسرانو ته يې پېش کړو. (١٥) هغوی یرمياہ ته سخت غصه شول او وې وهلو او د يونتن منشي په کور کېنې يې بند کړو، د کوم نه چې هغوی جيل جوړ کړې وو. (١٦) یرمياہ يې په يوه تاخانه کېنې بند کړو او تر ډېره وخته پورې هلته په کېنې وو. (١٧) نو څه موده پس صدقياہ بادشاہ څوک ورولېږلو او یرمياہ يې خپل محل ته راوغوښتلو، او هغه نه يې په راز کېنې تپوس وکړو چې، ”د مالک خدای د طرف نه څه پېغام شته څه؟“ یرمياہ جواب ورکړو چې، ”آو، ته به د بابل بادشاہ ته په حواله کړې شې.“ (١٨) نو بيا یرمياہ د صدقياہ بادشاہ ته وفرمائيل چې، ”ما ستا يا ستا د آفسرانو او يا د دې خلقو خلاف څه داسې بد کړی دی چې د هغې په وجه تاسو زه په دې قېد کېنې اچولې يم؟“ (١٩) ستاسو په هغه نبیانو باندې څه چل وشو چې تاسو ته به يې وئيل چې، د بابل بادشاہ به نه په تاسو او نه په دې ملک باندې حمله وکړي؟“ (٢٠) نو اوس، بادشاہ سلامت، زه تا ته سوال او منت کوم چې زما خبره واوره. ما د يونتن منشي کور ته واپس مه لېږه، گنې زه به هلته مړ شم.“ (٢١) نو صدقياہ بادشاہ حکم وکړو چې یرمياہ د يونتن منشي کور ته مه استوی بلکې د هغې په ځای يې د فوجيانو په چاوڼي کېنې بند کړی. او بيا بادشاہ دا حکم هم وکړو چې هر ورځ ورته د تنور يوه روټي تر هغه وخته پورې ورکوي ترڅو چې په ټول ښار کېنې يوه روټي هم وي. نو یرمياہ بيا د فوجيانو چاوڼي کېنې بند کړې شو.

د حضرت یرمياہ د اوبو په ډيگي کېنې بندول

٣٨ (١) سفتياہ د متان زوی، جدلياہ د فشحور زوی، يهوکل د شلمياہ زوی او فشحور د ملکياہ زوی هغه څه واورېدل چې یرمياہ ټولو خلقو ته وفرمائيل چې، (٢) ”مالک خدای فرمائی چې، هر څوک چې په دې ښار کېنې ايسار شي نو هغوی به په جنگ، قحط او د وبا په وجه مړه شي. خو هر څوک چې خپل

ځان بابليانو ته حواله کړی، نو هغوی به ژوندی پاتې شی. ﴿٣﴾ مالک خدای
 داسې هم فرمائی چې، دا ښار به په یقین سره د بابل د بادشاه فوجیانو ته حواله
 کړې شی او هغوی به یې قبضه کړي. ﴿٤﴾ نو بیا آفسران بادشاه له ورغلل او
 ورته یې وویل چې، ”دا سره دې خامخا قتل کړې شی، ځکه چې هغه په ښار
 کښې زمونږ خلق او په جنگ کښې بچ شوی فوجیان په خپلو دې خبرو باندې
 بې زړه کوی. هغه د خلقو بشپړه نه لټوی بلکې په دې خبرو سره ورته نقصان
 ورکوی. ﴿٥﴾ صدقیاه بادشاه ورته په جواب کښې وویل چې، ”صحیح ده، هغه
 اوس ستاسو په لاس کښې دے. زه تاسو نه شم منع کولے. ﴿٦﴾ نو بیا هغوی
 یرمیاه ونيولو او په پرو یې د قېدخانې په دربار کښې پيگی ته ورکوز کړو کوم چې
 د ملکياه شهزاده ملکیت وو. نو په هغه پيگی کښې اوبه نه وې، خو لاندې په بېخ
 کښې پيرې بوختې وې او یرمياہ په هغې کښې پوب شو. ﴿٧﴾ خو د ایتھوپيا
 خصی عبیدملک د دربار یو اهم شخصیت د دې نه خبر شو چې هغوی یرمياہ په
 پيگی کښې اچولے شوے دے. په دغه وخت کښې بادشاه د بنیامین په دروازه
 کښې ناست وو او عدالت یې شروع کړے وو. ﴿٨﴾ نو عبیدملک هلته لاړو او
 بادشاه ته یې وویل چې، ﴿٩﴾ ”بادشاه سلامت، دې سړو پېر زیات بد کار وکړو
 په دې چې هغوی یرمياہ نبی د اویو په پيگی کښې واچولو. هغه به پېر زر د لوږې
 نه مړ شی، ځکه چې په ښار کښې روتی ختمه شوه. ﴿١٠﴾ نو بادشاه عبیدملک له
 حکم ورکړو چې، ”د دې ځای نه ځان سره دېرش سړی بوځه او یرمياہ د مړ
 کېدو نه وړاندې د هغه پيگی نه راوباسه. ﴿١١﴾ نو عبیدملک د ځان سره کسان
 واخستل او په شاهي محل کښې د خزانې نه لاندې کمرې ته لاړو او د خپل ځان
 سره یې څه زړې جامې چرې راواخستلې. او هغه یې یرمياہ ته د پړی په ذریعه
 پيگی ته ښکته کړې. ﴿١٢﴾ عبیدملک یرمياہ ته آواز ورکړو او ورته یې وویل چې،
 ”دا زړې کپړې او جامې په خپلو ترخونو کښې کېږده چې د راختو په وخت کښې
 دې پړے زخمی نه کړي.“ یرمياہ هم هغه شان وکړل، ﴿١٣﴾ او هغوی هغه د پيگی
 نه په پرو راوويستلو. او بیا یرمياہ د فوجیانو په چاوني کښې بندي پاتې شو.

د صدقياہ د حضرت یرمياہ نه تپوس کول

١٤) يوه ورځ صدقياہ بادشاه، یرمياہ پسې کسان ورولبړل او هغه يې خپل ځان ته د مالک خدای د کور درېمې دروازې ته راوستو. بادشاه ورته ووييل چې، ”زه غواړم چې تا نه يو څو تپوسونه وکړم. نو د هيڅ قسمه حقيقت او رښتيا پټولو کوشش مه کوه.“ ١٥) یرمياہ ورته وفرمائيل، ”که چېرې زه تاسو ته رښتيا ووايم، نو تاسو به ما مړ کړئ. او که چېرې زه تاسو ته نصيحت وکړم، نو تاسو به ما ته غوږ ونه نيسي.“ ١٦) نو بيا صدقياہ بادشاه د هغه سره په پټه وعده وکړه او ورته يې ووييل چې، ”زه په مالک خدای درته قسم خورم څوک چې ژوندې دے، او څوک چې موند ته ژوند راکوي، نه به زه تا مړ کړم او نه به دې هغه کسانو ته حواله کړم څوک چې تا وژل غواړي.“ ١٧) نو په هغه وخت کېنې بيا یرمياہ صدقياہ د يهوداه بادشاه ته وفرمائيل چې، ”مالک خدای رب الافواج د بني اسرائيلو خدای پاک داسې فرمائي چې، که چېرې تاسو خپل ځان د بابل آفسرانو ته حواله کړئ، تاسو او ستاسو خاندان به ژوندی پاتې شئ، او دا ښار به د سوزېدو نه بچ شئ. ١٨) خو که تاسو د خپل ځان د حواله کېدو نه انکار وکړئ، نو دا ښار به بابليانو ته حواله کړې شئ، او هغوی به دا ښار د سر نه تر آخره پورې وسوزوي. او تاسو به ترې نه شئ تښتېدلې.“ ١٩) خو صدقياہ بادشاه یرمياہ ته ووييل چې، ”زه د خپل ملک د هغه خلقو نه یرېرم چا چې غداری وکړه او بابليانو له ورغلل، کېدې شئ چې د بابل فوجيان ما هغوی ته حواله کړي او بيا به هغوی ما سره بد سلوک وکړي.“ ٢٠) یرمياہ ورته وفرمائيل چې، ”هغوی به تاسو چا ته نه حواله کوي که چېرې ته د مالک خدای تابعداری غوره کړې. هغه به ستا ژوند بچ کړي او تا ته به خیر شئ. ٢١) خو که چېرې تاسو نه غواړئ چې خپل ځان هغوی ته حواله کړئ نو بيا مالک خدای ما ته دا موضوع په روبا کېنې ښکاره کړې ده چې ٢٢) څومره ښخې چې په دې شاهي محل کېنې ژوندی پاتې وي نو هغوی به فوجيان د بابليانو آفسرانو ته ستاسو نه بوځي. نو بيا به د تلو په

وخت دا بنځې تاسو ته داسې پېغور دركوى او درته به وائى چې، ”ستاسو څومره
 بڼه دوستان ؤو، ټولو تاسو سره دوکه وکړه او بې لارې يې کړئ. او کله چې ستا
 پښه په دلدل کښې کېښودئ شوه نو بيا يې ته خپل نصيب ته پرېښودلې.“ (٢٣)
 ستاسو ټولې بنځې او ماشومان به بابليانو ته بهر راوويستلې شى، او ته به هم د
 هغوى د نيولو نه بچ نه شې. تاسو به د بابل د بادشاه له خوا گرفتار شئ، او دا
 ښار به وسوزېږي.“ (٢٤) نو بيا صدقيه يرميا ته ووييل چې، ”چا ته داسې ونه
 وائې چې تا ما ته دا خبره وکړه، گنې ته به مړ شې. (٢٥) که آفسرانو ته زما او ستا
 د ملاقات پته ولگي او راشي او ستا نه تپوس وکړي چې تاسو يو بل ته څه ووييل
 نو مونږ ته سمه خبره وکړه او دروغ مه وايه گنې مړ به دې کړو، (٢٦) نو بيا
 هغوى ته ووايه چې ما بادشاه ته منت او زارى وکړه چې بيا مې د يونتن د کور
 تاخاني ته مه لېږه گنې زه به هلته مړ شم.“ (٢٧) هم هغه شان وشول، لږ وخت تېر
 شوه نه وو چې د بادشاه ټول آفسران راغلل او د يرميا نه يې تپوسونه شروع
 کړل چې بادشاه د څه دپاره راغوبښتې وې. خو يرميا د بادشاه په هداياتو عمل
 وکړو. خو د بادشاه او د يرميا په مينځ کې شوې خبرې هېچا هم نه وې
 اورېدلې. (٢٨) نو بيا يرميا د دې نه وروستو د يروشلم د شکست پورې د فوجيانو
 په چاونه کې بندى پاتې شو.

د يروشلم زوال

٣٩ (١) د صدقيه د بادشاهي د نهم کال په لسمه مياشت د بابل نيوکدنصر
 بادشاه د خپل ټول لښکر سره راغلو او د يروشلم نه يې گېره واچوله. (٢) د
 صدقيه د بادشاهي په يوولسم کال د څلورمې مياشتې په نهمه ورځ هغوى د ښار
 دېوالونه مات کړل او ښار ته ورننوتل. (٣) د يروشلم د نيولو نه وروستو، د بابل
 د بادشاه ټول فوجي آفسران د ښار د مينځنۍ دروازې سره خپله دېره واچوله چې
 په هغوى کېښې نرگل شراضر د سمگر، او نيوسرسکيم سر لښکر، او نرگل شراضر

د بادشاه مشاور، او نور ټول آفسران شامل ؤو. (٤) کله چې صدقياه بادشاه او د هغه ټولو فوجيانو چې دا هر څه وليدل چې بابليان بناړ ته راننوتل، نو هغوی وتبستېدل. هغوی شپه په شپه بناړ پرېښودو او د شاهي باغ شا ته د دوه دېوالونو تر مينځه د دروازې د لارې نه بهر ووتل او د اردن خوا ته روان شول. (٥) خو د بابليانو لښکر ورپسې وو او د يريحو سره نژدې يې په هوار مېدان صدقياه ونيولو. هغوی هغه د بابل نبوکدنضر بادشاه له بوتلو، څوک چې په رېله کښې د حمات په علاقه کښې وو. هلته د بابل بادشاه په صدقياه د سزا فېصله واوروله. (٦) هغه په رېله کښې د صدقياه په وړاندې د صدقياه زامن او د يهوداه ټول مشران حلال کړل. (٧) بيا هغوی د صدقياه سترگې راوويستلې او هغه يې د پيتلو په زخميرونو وتړلو او بابل ته يې بندي بوتلو. (٨) په دې دوران کښې بابليانو يروشلم، شاهي محل او د خلقو کورونه وسوزول او د بناړ دېوالونه يې وړان کړل. (٩) بيا نبوزردان، د فوجيانو کمانډر هغه کسان چې ژوندی پاتې شوی ؤو او کوم کسان چې بگوره شوی ؤو هغوی يې بابل ته بنديوان بوتلل. (١٠) خو نبوزردان لږ څه غريبانان خلق په يهوداه کښې پرېښودل چا چې زمکه نه لرله، او هغه هغوی ته پتي او د انگورو باغونه په حواله کړل چې د هغې خيال ساتي.

د حضرت يرمياہ آزادېدل

(١١) خو نبوکدنضر بادشاه فوجي آفسر نبوزردان ته دا حکم وکړو چې، (١٢) ”لار شئ او يرمياہ پېدا کړئ او د هغه بڼه خيال وساتئ. هغه له تکليف مۀ ورکوئ او هغه چې څه غواړي هغه ورله وکړئ.“ (١٣) نو نبوزردان فوجي کمانډر، نبوشازبان مشر آفسر، نرگل شراضر د بادشاه مشاور، او د بابل بادشاه نورو ټولو آفسرانو (١٤) حکم وکړو چې يرمياہ د فوجيانو چاوني نه رابهر کړئ. هغوی هغه جدلياہ د اخيقام زوی او د سافن نمسي ته وسپارلو، چا چې هغه خپل کور ته واپس بوتلو. نو بيا هغه په يهوداه کښې د خپلو خلقو سره پاتې شو.

د عبیدمَلک دپاره اُمید

١٥ په کوم وخت کښې چې یرمیا په فوجی چاونۍ کښې بند وو، نو د مالک خدای کلام په هغه نازل شو چې، ١٦ ”لار شئ او د ایتهوپیا عبیدمَلک ته ووايئ چې مالک خدای ربُ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، زه به د دې ښار سره هر هغه څه وکړم لکه څنگه چې ما هغوی ته دهمکې ورکړې ده. زه به په هغوی باندې افتونه نازل کړم، نه چې آبادۍ. ته به د هغوی تباهی وگورې، ١٧ خو په هغه ورځ به زه تا بچ کړم او ته به هغه چا ته حواله نه کړې شي د چا نه چې ستا په زړه کښې یره ده. ١٨ ځکه چې تا په ما باور وکړو، زه به ستا ژوند تا ته درکړم. زه به تا بچ کړم او محفوظ به دې وساتم. دا د مالک خدای فرمان دۍ.“

د حضرت یرمیا په آزادېدل

٤٠ د مالک خدای پېغام یرمیا ته پس د هغې نه ورکړې شو کله چې د فوج کمانډر نبوزردان هغه په راما کښې آزاد کړو. نو هغه یرمیا هم د یروشلم او یهوداه په هغه کسانو کښې په زنځیرونو تړلې وموندلو څوک چې بابل ته جلاوطن کېدلو. ٢٠ د فوج کمانډر یرمیا ته آواز وکړو او ورته یې وویل چې، ”مالک خدای ستا مقدس رب دا تباهی په دې ملک نازله کړې ده. ٢١ لکه څنگه چې هغه فرمائیلى ؤو هغه شان یې وکړل. ځکه چې دې خلقو د مالک خدای خلاف گناه وکړه او د هغه نافرمانی یې وکړه. ٢٢ خو زه اوس ستا د لاسونو نه زنځیرونه اخوا کوم او تا آزادوم. که ته ما سره بابل ته تلل غواړې، نو راځه چې خو. زه به گورم چې ستا پوره خیال وساتلې شی. او که ته ما سره هلته تلل نه غواړې، نو دلته ایسار شه. ٢٣ ټول ملک ستا د وړاندې دۍ. چرته چې ته تلل غواړې نو هلته په آزاده توگه لار شه. ٢٤ که چېرې تا دا فېصله کړې وی چې دلته پاتې

شي، نو بيا جدلياہ د اخيقام زوئ او د سافن نمسی ته واپس لاړ شه. هغه د بابل بادشاه له طرفه د يهوداه حکمران مقرر شوی دے. د هغه خلقو سره پاتې شه په چا چې هغه حکومت کوی. خو دا ستا خوشه ده، چرته دې چې زړه غواړی هلته لاړ شه.“ نو بيا نبوزردان یرمياہ ته څه خوراک او پېسې ورکړې او هغه ته يې وويل چې لاړ شه. ﴿٦﴾ نو بيا یرمياہ جدلياہ د اخيقام زوئ له په مصفاہ کښې واپس لاړو، او هغه په يهوداه کښې د هغه خلقو سره اوسېدلو کوم چې په هغه ملک کښې پاتې شوی ؤو.

په يهوداه کښې د جدلياہ حکمرانی

﴿٧﴾ د يهوداه څه فوجی آفسران چې په کلی والو علاقو کښې پت شوی ؤو، هغوی دا واورېدل چې په يهوداه کښې جدلياہ د اخيقام زوئ په غريبانانو خلقو باندې د بابل بادشاه حکمران مقرر کړی دے. په هغوی کښې نارينه، زاننه، او ماشومان شامل دی څوک چې بابل ته جلاوطن کړی شوی نه ؤو او په يهوداه کښې پاتې ؤو. ﴿٨﴾ په هغوی کښې دا آفسران شامل دی، اسمعیل د ننتياہ زوئ، یوحانان او یونتن د قریح زامن، شرایاه د تنحومت زوئ، د عیقای نطوفاتی زامن، یزناہ د معکاتی زوئ او د هغوی فوجیان. هغوی د جدلياہ د لیدو دپاره مصفاہ ته لاړل. ﴿٩﴾ جدلياہ د اخيقام زوئ او د سافن نمسی هغوی سره په قسم خوړلو وعده وکړه چې، ”د خپل ځان په حواله کېدو بابليانو نه مه یرېږئ. د هغوی د خدمت کولو نه مه یرېږئ. په دې ملک کښې اوسېږئ، او د بابل د بادشاه خدمت کوئ او هر څه به ستاسو دپاره د خیر وی. ﴿١٠﴾ زه به په خپله په مصفاہ کښې اوسېږم او کله چې د بابليانو وفد دلته راشی نو زه به ستاسو د طرف نه نمائنده یم. خو په دې وخت کښې تاسو انګور، او د گرمی مېوې، او د زيتونو تېل په چاټو کښې جمع کړئ، او په کومو ښارونو مو چې قبضه کړې ده په هغوی کښې اوسېږئ.“ ﴿١١﴾ په دې دوران کښې چې کوم د يهوديانو خلق چې موآب، عمون، ادوم او نورو ملکونو ته مسافر شوی ؤو نو هغوی ټول په دې خبر شول چې د بابل بادشاه

د يهوداه پاتې شوى خلقو له په يهوداه كښې د اوسېدو اجازت وركړې دې او جدلياہ يې د هغوى حكمران جوړ كړې دې، (١٢) نو بيا هغوى ټول د يهوداه ملك ته واپس راغلل، په مصفاه كښې جدلياہ ته، د هغه ټولو ملكونو نه كوم ته چې هغوى خواره شوى وو. او هغوى د اوړى پيرې مېوې او انگور راټول كړل.

د جدلياہ قتل

(١٣) د هغې نه پس، د قريح زوى يوحانان او هغه فوجى آفسران څوك چې په كلې والو علاقو كښې وو، په مصفاه كښې جدلياہ له راغلل، (١٤) هغوى هغه ته ووييل چې، ”تا ته دا پته شته چې بعليس د عمون بادشاه اسمعيل د ننتياہ زوى ستا د قتلولو دپاره رالېږلې دې؟“ خو جدلياہ په دې خبره باندې يقين ونه كړلو. (١٥) نو د قريح زوى يوحانان هغه ته پټ غونډې ووييل، ”ما پرېږده چې د ننتياہ زوى اسمعيل ووژنم او هيچا ته به د دې پته ونه لگي. ولې مونږ هغه ته اجازت وركړو چې هغه راشي او تا ووژني؟ د يهوداه د هغه خلقو به څه حال وي څوك چې واپس خپل ملك ته راغلل او ستا په مشرۍ كښې راټول شول؟ نو بيا ولې دې مونږ د يهوداه دا لږ كسان كوم چې ژوندى يو خواره واره او ورك شو؟“ (١٦) خو جدلياہ يوحانان ته په جواب كښې ووييل، ”زه تا په سختۍ سره منع كوم دا كار مه كوه. ته چې د اسمعيل په حقله څه وائي نو هغه رښتيا نه دى.“

٤١ (١) هم د هغه كال په اوومه مياشت، اسمعيل د ننتياہ زوى او د اليسمع نمسه چې د شاهى خاندان يو كس وو، او د اوچتې عهدې آفسر وو، هغه د لسو سړو سره مصفاه ته د جدلياہ سره ملاوېدو له لارو. كله چې هغوى په شريكه روټې خوړله، (٢) نو ناگهان د ننتياہ زوى اسمعيل او د هغه لسو كسانو ټوپ كړو او خپلې ټورې يې راوويستلې او جدلياہ يې قتل كړو، څوك چې د بابل بادشاه په يهوداه كښې گورنر مقرر كړې وو. (٣) اسمعيل هم هغه ټول يهوديان

ووژل څوک چې په مصفاه کښې د جدلیاه سره ؤو، او هغه بابلیان فوجیان هم چې هلته ؤو. (۴) د جدلیاه د قتلېدو نه یوه ورځ وروستو چې لا څوک هم د هغه په مرگ باندې خبر نه ؤو، (۵) اتیا کسان د شکم، سیلا او سامریه نه د خدای کور ته راغلل چې عبادت وکړي. هغوی خپلې بریرې د غم په وجه خړیلې وې، او د غم په وجه یې خپلې جامې هم شلولې وې او خپل ځانونه یې هم زخمی کړي ؤو. او خپل ځان سره یې غله دانه او خوشبو مالک خدای ته د نذرانې پېش کولو په توگه راوړې وې. (۶) نو اسمعیل د اوبسکو نه په پکو سترگو سره د مصفاه نه بهر ووتو او د هغه کسانو سره د ملاقات دپاره لاړو. کله چې هغه هغوی ته ورسېدلو نو ورته یې وویل چې، ”راشی، وگورئ چې د جدلیاه د اخیقام زوی سره څه شوی دی.“ (۷) خو چې څنگه هغوی ښار ته ورننوتل، نو فوراً اسمعیل او د هغه ملگرو ټول ووژل او د هغوی لاشونه یې په یوه پیگۍ کښې وروغورزول. (۸) خو په هغه ډله کښې لس کسان ؤو چې هغوی اسمعیل سره دا خبره وکړه او ورته یې وویل چې، ”که چرې ته مونږ ونه وژني نو کوم غنم، اوریشې، او د زیتون تېل او شات چې مونږ پټ ذخیره کړی دی هغه به تا له راوړو.“ نو په دې خبره هغه هغوی ژوندی پرېښودل. (۹) هغه د اوبو پیگۍ چې اسمعیل په کښې د هغه مړو لاشونه ورگزار کړل کوم چې هغه وژلی ؤو هم هغه لویه پیگۍ وه چې آسا بادشاه جوړه کړې وه چې کله هغه د مصفاه دفاع مضبوطه کړه چې خپل ځان د اسرائیلو د بعشا بادشاه نه وساتي. اسمعیل د ننتیاه زوی هغه د مړو نه پکه کړه. (۱۰) بیا اسمعیل د بادشاه لونه او هغه ټول کسان چې نبوزردان د فوج مشر په مصفاه کښې جدلیاه ته پرېښی ؤو هغوی ټول یې گېر کړل او ځان سره یې د عمون د علاقې په طرف روان کړل. (۱۱) خو کله چې یوحانان د قریح زوی او نور د فوج مشران د اسمعیل د جرم نه خبر شول، (۱۲) نو هغوی خپل ټول سپاهیان راټول کړل او هغه پسې راووتل او په جبعون کښې د لوی تالاب سره نزدې هغوی هغه پیدا کړو. (۱۳) کله چې د اسمعیل سره قېدیانو یوحانان او ورسره نور فوجی مشران ولیدل نو هغوی پېر خوشحاله شول. (۱۴) او د مصفاه

نه ټول قېديان وټېستېدل او د يوحانان مدد يې شروع کړو. ﴿١٥﴾ خو اسمعيل سره د خپلو هغه اتو کسانو دوستانو د عمون ملک ته وټېستېدلو. ﴿١٦﴾ نو بيا يوحانان د قريح زوى او نورو فوجي مشرانو، هغه ټول کسان د ځان سره روان کړل کوم چې هغوى په جبعون کښې د اسمعيل نه خلاص کړي ؤو چې په هغوى کښې سپاهيان، زنانه، ماشومان او د دربار خصيان شامل ؤو، څوک چې د جدلياہ د قتلولو نه وروستو اسمعيل گرفتار کړي ؤو. ﴿١٧﴾ هغوى مصر ته د تللو وخت کښې د کمهام سرائي چې بيت لحم سره نژدې وو هلته ايسار شو. ﴿١٨﴾ نو د دې يرې نه چې که بابليان په دې موضوع خبر شي چې اسمعيل جدلياہ قتل کړې دے، هغه څوک چې د بابل بادشاه د يهوداه گورنر مقررولو، نو هغوى به بيا څه کوي.

خلقو د حضرت يرمياہ نه د دُعا درخواست وکړو

٤٢ ﴿١﴾ نو بيا د فوج ټول جنگي مشران، يوحانان د قريح زوى او يزنياہ د هوسعياہ زوى، او د وړو نه تر لويو پورې ټول خلق ﴿٢﴾ يرمياہ نبى ته راغلل او ورته يې ووييل، ”مونږ ستا منت کوو چې زمونږ دپاره د مالک خدائى ستا مقدس خدائى نه دُعا وغواړه، کوم چې پاتې شوى کسان يو. لکه څنگه چې ته وينې چې د مخکښې په مقابل کښې اوس مونږ بېر لږ يو. ﴿٣﴾ زمونږ دپاره دُعا وکړه چې مالک خدائى زمونږ خدائى پاک مونږ ته لارښودنه وکړي چې څه وکړو او چرته لار شو.“ ﴿٤﴾ يرمياہ هغوى ته په جواب کښې وفرمائيل چې، ”صحيح ده، زه به مالک خدائى ستاسو خدائى پاک ته هم هغه شان دُعا وکړم لکه څنگه چې تاسو ما ته خواست وکړو، او زه به هر هغه څه تاسو ته ووايم چې هغه څه ما ته وفرمائى. زه به ستاسو نه هيڅ څيز هم نه پتوم.“ ﴿٥﴾ بيا هغوى يرمياہ ته ووييل، ”نو بيا دې مالک خدائى په مونږ په دې خبره رښتينيے او وفادار گواه وى که چېرې مونږ ستا په هغه ټولو خبرو عمل ونه کړو کومې چې مالک خدائى ستا خدائى پاک زمونږ

دپاره تا ته فرمائیلی دی چې ته یې مونږ ته بیان کړې. ﴿٦﴾ که هغه کلام زمونږ خوښ شی او که خوښ نه شی، مونږ به د مالک خدای د کلام پیروی کوو چا ته چې ته مونږ د خپل خواست دپاره لېږې. ځکه که چېرې مونږ د هغه د کلام پیروی وکړو، نو هر څه به زمونږ دپاره د خیر وی.“

د حضرت یرمیاہ دعا ته د مالک خدای جواب

﴿٧﴾ لس ورځې وروستو د مالک خدای کلام په یرمیاہ نازل شو. ﴿٨﴾ نو بیا هغه یوحنان د قریح زوی او نورو فوجی آفسرانو ته، او ټولو خلقو لویو او وږو ته آواز وکړو، ﴿٩﴾ هغه هغوی ته وفرمائیل چې، ”تاسو زه مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک ته د خپل درخواست سره ولېږلم، هغه داسې فرمائی چې، ﴿١٠﴾ که تاسو په دې ملک کښې پاتې شئ، نو زه به تاسو بیا آباد کړم او نه به مو خرابوم، زه به تاسو وکړم او تاسو به د ببخ نه نه وباسم. زه ستاسو په هغه افت کوم چې ما په تاسو نازل کړی دے پښېمانه یم. ﴿١١﴾ مالک خدای فرمائی چې، د بابل بادشاه نه نور مه یږېږئ. ځکه چې زه تاسو سره یم او د هغه نه به مو بچ کړم او د هغه د لاس نه به خلاصون درکړم. ﴿١٢﴾ زه به په تاسو دا رحم وکړم چې هغه به درباندي مهربانه کړم، نو بیا به هغه تاسو ته په خپل ملک کښې د پاتې کېدو اجازت درکړی. ﴿١٣﴾ خو که چېرې تاسو د مالک خدای ستاسو خدای پاک د دې پیغام نه انکار وکړئ، او که چېرې تاسو ووايي چې، نه، مونږ به دلته نه پاتې کېږو، ﴿١٤﴾ خو د دې په ځای به مصر ته لاړ شو، چرته چې به مونږ د جنگونو، د جنگ د بیگل آوازونو او قحط نه آزاد شو، ﴿١٥﴾ نو بیا تاسو د مالک خدای پیغام د یهوداه پاتې خلقو ته واوروئ. مالک خدای رب الافواج داسې فرمائی چې، که چېرې تاسو دا ضرور غوره کړئ چې مصر ته لاړ شئ او هلته پاتې شئ ﴿١٦﴾ د کوم جنگ او قحط نه چې تاسو یږېږئ نو هم هغه به تاسو راگېر کړی، او تاسو به هلته مړه شئ. ﴿١٧﴾ نو په حقیقت کښې چې څوک هم په تلو کلک ولاړ وی او هلته د اوسېدو اراده لری نو هغه به په جنگ، قحط او په ویا مړ شی. په تاسو کښې به

يو کس هم د هغه اُفت نه ونه تښتی کوم چې زه په تاسو باندې هلته راولم. (۱۸)

مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی، لکه څنگه چې زما قهر او غضب د یروشلم په خلقو نازل شوې وو، نو که تاسو مصر ته لاړئ نو زما غضب به په تاسو هم نازل شی. نو ستاسو نوم به د تل دپاره د لعنت، یرې او مسخرې په توگه اخستلې کیږي او خپل ملک به دوباره ونه وینی. (۱۹) اے د یهوداه ژوندی پاتې شوی خلقو، مالک خدای تاسو ته فرمائیلی دی چې مصر ته مه خئ. زه چې دا خبردارې نن تاسو ته درکوم دا مه هپروئ. (۲۰) ځکه تاسو چې کله زه مالک خدای ته د خواست کولو دپاره ولېږلم نو تاسو غټه غلطی وکړه، ځکه چې تاسو ووئیل، د څه چې مالک خدای مونږ ته حکم کړې دے هغه مونږ ته ووايه، مونږ به په هغې باندې پوره عمل کوو. (۲۱) خو ما تاسو ته نن د هغه حکم واورولو، خو تاسو تر اوسه پورې د مالک خدای د هغه پیغام پیروی نه کوئ د کوم دپاره چې تاسو زه استولې وم. (۲۲) نو اوس په دې خبره باندې یقین ساتئ چې، تاسو چې کوم خای ته تلل او اوسېدل غواړئ نو تاسو به هلته په جنگ، قحط او وبا مړه شئ.

مصر ته د حضرت یرمياہ بوتل

۴۳ (۱) کله چې یرمياہ د مالک خدای د دوئ د خدای پاک هغه پیغام بیانول ټولو خلقو ته ختم کړو کوم یې چې دوئ ته رالېږلې وو، (۲) نو عزریاه د هوسعیاه زوئ او یوحانان د قریح زوئ او نورو ټولو کبرژنو خلقو یرمياہ ته ووئیل چې، ”ته دروغ وائې، مالک خدای زمونږ خدای پاک مونږ کله هم مصر ته د تلو نه منع کړی نه یو. (۳) ته باروک د نیریاہ زوئ په دې رضا کړې یې چې داسې خبرې کوه، ځکه هغه غواړی چې مونږ دلته پاتې شو او د بابلیانو د لاسه مړه شو او یا بابل ته جلاوطن کړې شو.“ (۴) نو بیا د قریح زوئ یوحانان او نورو فوجی مشرانو او نورو ټولو خلقو د مالک خدای د حکم نه انکار وکړو چې په یهوداه

کښې پاتې شى. (٥) یوحنان او نورو مشرانو ځان سره ټول خلق بوتل څوک چې د نزدې ملکونو نه راوایس شوی و او کوم ځای ته چې دوی خواره شوی و. (٦) او په هغوی کښې نارینه، زنانه، ماشومان، د بادشاه لویه، او ټول هغه خلق شامل و چې نبوزردان د محافظانو آفسر جدلیاه ته سپارلی و. په دوی کښې یرمیاه پیغمبر او باروک هم شامل و. (٧) خلقو د مالک خدای د حکم نه انکار وکړو او د مصر تحفحیس بنار ته ورسېدل. (٨) په تحفحیس کښې مالک خدای یرمیاه ته بل پیغام ورکړو. هغه وفرمائیل چې، ”کله چې د یهوداه خلق درته گوری، نو دلته په تحفحیس کښې یو څو غټ کانی راواخله او د فرعون د محل په دروازه کښې یې د فرش لاندې بنخ کړه. (٩) نو بیا د یهوداه خلقو ته ووايه چې، مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی چې زه به په یقین سره خپل خدمتگار نبوکدنصر د بابل بادشاه دلته مصر ته راولم. زه به د هغه تخت په دې کانیو دپاسه جوړ کړم کوم چې یرمیاه دلته بنخ کړل. هغه به په دې کانیو خپل شاهي تمبو وغوروی. (١٠) او کله چې هغه راشی، نو هغه به د مصر ملک تباہ کړی. هغه څوک به مړ کړی د چا دپاره چې د مرگ سزا مقرر شوې وی، د قېد سزا به هغه ته ورکړی چا ته چې د قېد سزا مقرر شوې وی، او څوک به په توره مړه کړی د چا دپاره چې په توره مړ کېدل مقرر شوی وی. (١١) هغه به د مصر د معبودانو په مندرونو او بل کړی، هغه به مندرونه وسوزوی او بتان به قبضه کړی او د غنیمت په توگه به یې یوسی. هغه به د مصر مال متاع داسې صفا کړی لکه څنگه چې یو شپون د خپلې چوغې نه وړې صفا کوی. او بې نقصانه به هغه خپل ملک ته واپس شى. (١٢) هغه به د مصر په بیت شمس مندر کښې مقدسې ستنې راوغورزوی کومې چې په هغې کښې ولاړې دی، او هغه به د مصر د معبودانو مندرونه وسوزوی.“

په مصر کښې د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خدای پیغام

دا پېغام یرمیاہ ته د یهوداه د خلقو په حقله ورکړے شو څوک چې د مصر په جنوبی ښارونو کښې لکه مجدال، تحفنجیس، میمفس او څوک چې په بره برخو کښې اوسېدل، ﴿۲﴾ ”مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، تاسو هغه تباهی په خپله ولیده چې کومه ما په یروشلم او د یهوداه په نورو ټولو ښارونو باندې راوستله. او نن دا ښار او تباہ شوی پراته دی، ﴿۳﴾ ځکه کوم بد کارونه چې هغوی وکړل. هغوی زما قهر په هغه خوشبو سوزولو او غېرو معبودانو ته په عبادت کولو راوچت کړو چې نه خو هغوی او نه تاسو او نه د هغوی پلار نیکه پېژندل. ﴿۴﴾ ما بار بار تاسو ته خپل خدمتگاران پېغمبران درولېدل، هغوی تاسو ته منت وکړو چې دا حرامکاری مه کوئ د کوم نه چې زه نفرت کوم. ﴿۵﴾ خو هغوی د نبیانو خبرو ته غور و نه نیولو او نه یې توجو ورکړه، او هغوی د خپلو هغه بد عملونو نه راو نه گرځېدل او نه یې غېر معبودانو ته خوشبو سوزول بند کړل. ﴿۶﴾ نو په دې وجه ما خپل سخت قهر د یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو لکه د اور په شان نازل کړو، او هغه یې تر نن ورځ پورې تباہ او په خرابه بدل کړل. ﴿۷﴾ نو اوس مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې زه تاسو نه تپوس کوم چې، تاسو ولې خپل ځانونه تباہ کوئ؟ په تاسو کښې به نه نارینه، نه زنانه، نه ماشومان او نه تې خوړونکی هیڅوک هم ژوندی پاتې نه شی څوک چې دلته د یهوداه نه راغلی یی. ﴿۸﴾ تاسو په مصر کښې نورو معبودانو او بتانو ته د خوشبویې نذرانې پېش کولو سره ما ولې غصه کوئ؟ تاسو به په دې کار کولو سره صرف خپل ځان تباہ کړئ او د دنیا د نورو خلقو د لعنت، خدا او مسخرو به وگرځوئ. ﴿۹﴾ ولې تاسو د خپل پلار نیکه گناهونه، د یهوداه د بادشاهانو او د ملکو گناهونه، او هغه گناهونه چې تاسو او ستاسو ښځو په یهوداه او یروشلم کښې کړی دی هېر کړل؟ ﴿۱۰﴾ خو تر ننه پورې نه تاسو په خپل ځان کښې خاکساری راوستې ده او نه مو په خپلو بدو کارونو پښېمانی ښکاره کړې ده. په تاسو کښې هیچا، نه زما د شریعت په مطابق او نه زما د اصولو په مطابق ژوند کړے دے کوم چې ما ستاسو نه وړاندې ستاسو پلار نیکه ته ورکړی ؤو. ﴿۱۱﴾ نو په دې وجه، مالک خدای رب

الافواج د بنی اسرائیلو خُدائ پاک فرمائی چې، ما په خپله دا کلکه اراده وکړه چې ټوله یهوداه تباہ او هلاکه کړم. (۱۱۲) زه به د یهوداه هغه ژوندی پاتې شوی خلق راواخلم هغه څوک چا چې په مصر کښې په پناه اخستو او اوسېدو زور راوړې وو. زه به هغوی تباہ کړم. هغوی ټول لوی او وارې به په مصر کښې په جنگ، قحط او وبا باندې مړه او تباہ کړم. او هغوی به نورو خلقو ته د تهمت، وحشت، لعنت او حقارت مثال وگرځیږی. (۱۱۳) زه به هغوی ته په مصر کښې سزا ورکړم لکه څنگه چې مې ورته په یروشلم کښې په جنگ، قحط او وبا سزا ورکړې وه. (۱۱۴) د یهوداه څومره خلق چې دلته مصر ته پناه اخستو دپاره راغلی دی هغه ټول به دلته هلاک شی. څوک به هم یهوداه ته واپس لاړ نه شی. تر دې چې هغوی به د دوباره هلته د تلو او آبادېدو پېر خواهش هم کوی. خو په هغوی کښې به صرف یو څو کسان واپس شی. (۱۱۵) د سرو او بنځو یوه لویه پله چې په هغوی کښې ځینې کسان په دې موضوع خبر وو چې د هغوی بنځو بتانو ته خوشبویی سوزولې او ورسره هغوی هم څوک چې په شمالی او جنوبی مصر کښې اوسېدل یرمپاه ته یې وویل چې، (۱۱۶) ”کومه خبره چې تا مونږ ته د مالک خُدای په نوم وکړه هغې ته به مونږ غوږ نه نیسو. (۱۱۷) مونږ به ضرور په خپلو هغه ټولو خبرو عمل کوو د کومې خبرې چې مونږه منښته کړې ده، مونږ به آسمانې ملکې ته خوشبو سوزوو او هغې ته به د انگورو د شیرې نذرانې پېش کوو. مونږ به هغه کارونه کوو لکه څنگه چې به زمونږ پلار نیکه، بادشاهانو، سرکاری کسانو د یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو کښې کول. مونږ سره په هغه وخت کښې خوراک پېر تېر وو او زندگی مو ښه وه او مونږ ته هیڅ قسمه تکلیف او مصیبت نه وو. (۱۱۸) خو چې د کوم وخت نه مونږ آسمانې ملکې ته د خوشبو سوزول او د څښلو نذرانې پېش کولو رسم بند کړې دے نو مونږ سره هیڅ هم نه وو او په جنگ او قحط باندې مړه کېدلو.“ (۱۱۹) نو بنځو خپله خبره جاری وساتله او وې وویل چې، ”ولې ستاسو دا خیال دے چې گنې زمونږ خاوندانو ته دا پته نشته چې مونږ آسمانې ملکې ته خوشبوئی وسوزوله، د څښلو نذرانه او هغه روتی چې پرې

مو د هغې شکل جوړ کړې وو پېش کړه؟ نه، بلکل داسې نه ده. (۲۰) نو بیا یرمیا هغه ټولو سړو او ښځو ته وفرمائیل چا چې یو شان جواب ورکړې وو، (۲۱) ”ولې ستاسو هم دا خیال دې چې گنې مالک خدای ته دا پته نشته څه چې تاسو او ستاسو پلار نیکه، ستاسو بادشاهانو او سرکاری کسانو، او ټولو خلقو بتانو ته د یهوداه په ښارونو او د یروشلم په کوڅو کښې خوشبوئی سوزولې ده؟ (۲۲) دا ځکه وشو چې، نور مالک خدای ستاسو د شرارت نه پک او حرام کارونه نه شو برداشت کولې، نو د دې په وجه ستاسو زمکه د لعنت مثال وگرځېده، او په صحرا او کنډرو بدله شوه چې تر ننه پورې هیڅ څوک په کښې نه اوسېږي. (۲۳) دا مصیبتونه ځکه په تاسو باندې راغلل چې تاسو بتانو ته خوشبو وسوزوله او د مالک خدای خلاف مو گناه وکړه. تاسو د هغه د حکمونو منلو نه انکار وکړو او نه مو د هغه په لارښودنو، اصولو او شریعت باندې عمل وکړو.“ (۲۴) نو بیا یرمیا ټولو ناریناؤ او زانناؤ ته وفرمائیل چې، ”اے د یهوداه خلقو تاسو څوک چې په مصر کښې اوسېږئ د مالک خدای کلام ته غوږ ونیسئ. (۲۵) مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک داسې فرمائی چې، تاسو او ستاسو ښځو ووئیل چې، مونږ به ضرور خپلې وعدې پوره کوو او آسمانې ملکې ته به د خوشبو سوزولو او د څښلو نذرانې پېش کوو. نو تاسو چې څه کول نو هغه وکړئ او خپله وعده او منښته هغې ته پوره کړئ. (۲۶) خو اوس تاسو ټول د مالک خدای دې پیغام ته غوږ ونیسئ، تاسو د یهوداه ټولو خلقو څوک چې اوس په مصر کښې اوسېږئ، زه په ژوندی مالک قادر مطلق خدای قسم خورم، مالک خدای فرمائی چې، زما نوم به نور هیڅکله په مصر کښې د یو یهودی په خوله وانه خستلې شی. په تاسو کښې به یو هم زما نوم د دعا او د قسم خوړلو دپاره استعمال نه کړی، هغه دا چې، په یقین سره مالک قادر مطلق خدای ژوندې دې. (۲۷) زه به په تاسو ضرور افتونه نازل کړم، نه چې آبادی. د یهوداه هر یو کس څوک چې اوس په مصر کښې اوسېږي ټول به جنګ او یا په قحط کښې مړه شی ترڅو چې یو هم ژوندې پاتې نه شی. (۲۸) صرف یو څو کسان به د مرګ نه وتښتی او د مصر نه به یهوداه ته واپس شی. نو بیا ټول هغه کسان چې مصر ته

راغلی دی نو هغوی ته به دا پته ولگی چې د چا خبره رښتیا ده، زما او که د هغوی. (۲۹) مالک خدای فرمائی چې، دا به تاسو دپاره نښه وی چې زه په دې خای کښې تاسو ته سزا درکړم، نو تاسو به په دې پوهه شی چې ما ستاسو خلاف صرف خبرې نه دی کړې بلکې ضرور به سزا هم درکوم. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې، لکه څنگه چې ما د یهوداه بادشاه صدقیاه د بابل بادشاه نبوکدنضر ته حواله کړو، دغه شان به زه د فرعون حفرع د مصر بادشاه هم د هغه دشمنانو ته حواله کړم څوک چې د ده مرگ پسې گرځي.

د باروک سره د خدای پاک وعده

۴۵ (۱) یرمیاه نبی باروک د نیریا زوی ته د یهو یقیم د یوسیاه د زوی د بادشاهی په څلورم کال چې د یهوداه بادشاه وو پېغام ورکړو د دې نه وروستو کله چې باروک په طومار کښې هغه څه ولیکل کوم چې ورته یرمیاه فرمائیلی وو. (۲) ”اے باروکه، دا هغه څه دی چې مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک یې تاسو ته فرمائی چې، (۳) تا ووئیل چې افسوس دې په ما وی. زه د غمونو او تکلیفونو د لاندې شوې یم. ولې زما دا دردونه کافی نه وو څه؟ مالک خدای زما په غمونو کښې اضافه وکړه. زه د اسویلو نه سترې ستومانه شوې یم او هیڅ قسم آرام راته نه ملاوېږی. (۴) باروکه، مالک خدای داسې فرمائی چې، زه به دا قوم تباه کړم کوم چې ما آباد کړی دی. او څه چې ما کړلی دی هغه به د بېخ نه راوباسم. (۵) ولې ته د خپل ځان دپاره د دې نه نور هم زیات د خاص سلوک امید کوې څه؟ داسې مه کوه. زه به لوی افت په دې خلقو نازل کړم. خو ته چرته هم ځې نو زه به تا ته ستا ژوندون درکړم. مالک خدای داسې فرمائی.“

د مصر شکست

٤٦ (١) مَالِكُ خُدَائِ د غېر يهوديانو په حقله يرمياہ نبي ته پېغام ورو لېږلو. (٢)

کوم پېغام چې د مصر په حقله وو هغه دا وو چې، د يهوداه بادشاه يھويقيم د يوسياہ د زوئ د بادشاهي په څلورم کال، د کرکميس د جنگ په موقع کله چې فرعون نکوه د مصر بادشاه او د هغه فوجيانو د فرات د سيند سره نږدې د بابل بادشاه نبوکدنصر نه شکست وخورو. (٣) ”خپل غټ او واړه ډالونه تيار کړئ او د جنگ دپاره راوځئ. (٤) خپل آسونه زين کړئ او ورباندې سواره شئ. صفونه جوړ کړئ او د جنگ ټوپي په سر کړئ. خپلې نېزې تېرې کړئ، او زغره واچوئ. (٥) خو زه څه گورم؟ چې په مصری فوجيانو باندې د يرې نه دهشت راغلي دي او هغوی د يرې نه لگيا دي په شا کيږي، د هغوی فوجيانو شکست وخورلو. او په وارخطايي سره په مخه تېښتي او هغوی وروستو نه گوري، او د هرې خوا نه په هغوی باندې يره خوره شوې ده، مَالِكُ خُدَائِ داسې فرمائيلي دي. (٦) تېزه منډه وهونکې هم نه شي تېښتېدلې، او نه تکره فوجي تېښتېدلې شي. او هغوی په شمال کښې د فرات د سيند سره، تيندک خوري او راغورزېږي. (٧) څوک دې دا چې لکه د نيل درياب په شان موجونه وهي، لکه د هغه سيند په شان چې اوبه يې په بره موجونه وهي او ټوله زمکه لاندې کوي؟ (٨) دا د مصر فوج دې چې د نيل درياب په شان راوچت شوي دې او لافې وهي چې زه به راوچت شم او د سېلاب په شان به ټوله زمکه پټه کړم، زه به ټول ښارونه تباہ کړم او په هغې کښې ټول خلق به هلاک کړم. (٩) اې آسونو او جنگي گاپو روان شئ، اې د مصر تکره سپاهيانو په دشمن حمله وکړئ، اې د ايتھوپيا، ليبيا، خلقو ډال راواخلئ او د لډيه خلقو څوک چې په غشو ليندو کښې تکره يې. (١٠) ځکه چې دا د مَالِكُ خُدَائِ رَبُّ الافواج ورځ ده، د انتقام ورځ، ځکه چې هغه به د خپلو دشمنانو نه انتقام واخلي. د هغه توره به تر هغې خوړل کوي ترڅو پورې چې مړه شوي نه وي، او ترڅو چې د هغوی په وينو تنده ماته نه کړي. په نن ورځ به هغوی مَالِكُ خُدَائِ رَبُّ الافواج خدای پاک ته په شمال کښې د فرات د سيند سره د قرباني په شان پېش کړي شي. (١١) اې د مصر پېغلې لورې، جلعاد ته لاړه شه او هلته

دارو ولتوه. خو ستاسو رنگارنگ دوائی به تاسو ته شفا درنه کړی. (۱۲) قومونه به ستاسو د شرم په حقله خبر شی. زمکه به ستاسو دردناکه ژړا پکه کړی. ستا تکړه فوجیان به په یو بل تیندک وخورى، او په یو ځای به راپرېوځی.

په مصر د نبوکدنصر حمله کول

(۱۳) دا هغه خبر دے چې مالک خدای د یرمیاہ نبی په وسیله د نبوکدنصر یعنی د بابل د بادشاه د راتلو او د هغه په مصر باندې د حملې په حقله ورکړو، (۱۴) ”د مصر په ښارونو په مجدال، میمفس او تحفنجیس کښې به دا اعلان وکړی چې، د جنگ دپاره تیار شی، ځکه چې توره به ستاسو خوا او شا کښې هر څه وخورى. (۱۵) ستاسو جنگیالی ولې راغورزېدلی دی؟ هغوی د مالک خدای مخې ته نه شی ټینگېدلې ځکه چې هغه به هغوی راغورزوی. (۱۶) هغوی به ټول تیندکونه خوری، او هغوی به په یو بل راغورزېږی. هغوی به یو بل ته وائی، پاڅه، راځی چې خپلو خلقو او خپل ملکونو ته واپس لاړ شو، چرته به چې مونږ د ظالم د توري نه بچ شو. (۱۷) نو هغوی به وائی چې د مصر بادشاه فرعون خو تش په خوله لوټېږی، هغه نه اوس خپله موقع خطا شوې ده. (۱۸) د دنیا بادشاه د چا نوم چې مالک خدای رب الافواج دے فرمائی چې، زما دې په خپل ذات قسم وی چې، یو کس څوک چې د مصر خلاف راروان دے هغه لکه څنگه چې د تبور غر لوړ دے، او لکه څنگه چې د کرمل غر د سمندر په غاړه لوړ دے. (۱۹) اے د مصر اوسېدونکو، خپل مال حال راواخلی او د جلاوطنۍ دپاره تیار شی، ځکه د میمفس ښار به تباہ او کنډرې شی، او یو کس به هم په کښې نه اوسېږی. (۲۰) مصر لکه د یوې ځوانې سخی په شان ښائسته دے، خو د شمال د خوا نه د هغه خلاف د غویاږی په شان مچ راروان دے. (۲۱) د مصر د کرایه فوجیان لکه د کمزورو سخو په شان دی. هغوی به هم په یو ځای راوگرځی او په شریکه به وتښتی، هغوی به په خپل ځای باندې ونه درېږی. ځکه چې په هغوی د تباہی او افت ورغ راروانه ده، دا د هغوی دپاره د سزا ورکولو ورغ ده. (۲۲) مصر به لکه

د مار په شان کشار وکړی او په وروستو به وتبنتی کله چې د دشمن فوج ورباندې حمله وکړی، هغوی به د دوی خلاف تېر په لاس راشی او په دوی به داسې حمله وکړی لکه څنگه چې یو سپرې ونې وهی. (۲۳) مالک خدای فرمائی چې، هغوی به د مصر خلق د ځنگلی ونو په شان وهی، ځکه چې د هغوی شمېر د مولخانو نه هم ډېر بې شمېره دی. (۲۴) د مصر خلق به وشرمېږی، او د شمال خلقو ته به حواله کړې شی. (۲۵) مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی، ”زه به امون د مصر د تیبس معبود او د مصر نورو معبودانو ته سزا ورکړم. زه به د مصر بادشاهانو او فرعون ته او هغوی ټولو ته سزا ورکړم څوک چې په هغه یقین کوی. (۲۶) مالک خدای فرمائی چې، زه به هغوی هغه خلقو ته حواله کړم څوک چې دوی وژل غواړی، نبوکدنصر د بابل بادشاه او د هغه افسرانو ته. خو وروستو به مصر کبني د وړاندې په شان خلق بیا آباد شی. دا مالک خدای فرمائی.“

مالک خدای اسرائیل بچ کوی

(۲۷) ”اے زما خدمتگاره یعقوبه مه یرېږه، اے اسرائیله مه یرېږه. زه به تاسو د هغه لرې ملک نه دوباره خپلو کورونو ته راوړم، چرته چې تاسو جلاوطن شوی یئ. ستا اولاد به زه خپلو کورونو ته د جلاوطنۍ نه واپس راوړم. یعقوب به دوباره خپل ملک ته راشی او په امن او سکون سره به ژوند کوی، او تاسو به څوک هم نه یروی. (۲۸) مالک خدای فرمائی چې، اے زما خدمتگاره یعقوبه مه یرېږه، ځکه زه تا سره یم. زه به په پوره توگه هغه قومونه تباہ کړم کومو ته چې تاسو ما جلا وطن کړی وئ، خو زه به تاسو په مکمل توگه نه تباہ کوم. زه به ستاسو په انصاف سره تنبیه وکړم، زه به تاسو بې سزا نه یرېږدم.“

د فلسټیه په حقله د مالک خدای پیغام

۴۷ ﴿۱﴾ دا د مالک خدای هغه کلام دے چې د فرعون د لښکرو په غزه د حملې کولو نه مخکښې، په یرمیاہ نبی د فلسټیانو په حقله نازل شو. ﴿۲﴾ ”مالک خدای وفرمائیل چې، وگوره، د شمال نه اوبه خنګه راوچټیری، او د سېلاب په شان په زور شور راروانې دی، دا به ټوله زمکه او هر څه چې په کښې دی رالاندې کړی، ښارونه او د هغې اوسېدونکي به پوب کړی، ټول خلق به د مدد دپاره چغې وهی او څومره خلق چې په کښې اوسېږی هغوی به ژړا کوی. ﴿۳﴾ هغوی به د آسونو د سومونو او پښو ټکار واورى، او د دشمن د جنگی گاپو غرار او د هغوی د پایو شور به واورى. پلاران به د یرې نه جام شی او د خپلو بېوسه ماشومانو د بچ کولو دپاره به شاته نه گوری. ﴿۴﴾ د ټولو فلسټیانو د تباہی ورځ رارسېدلې ده او ورسره د هغوی هم څوک چې به د صور او صیدا خلقو سره مدد کوی. مالک خدای په خپله هغه فلسټیان تباہ کوی، هغوی څوک چې ژوندی پاتې شوی دی او د کریت د ساحل نه راغلی دی. ﴿۵﴾ غزه لور به د غم نه خپل سر گنجی کړی او د اسقلون ښار به وران او خاموشه شی. اے د مېدانی علاقې پاتې شوو خلقو ترڅو پورې به خپل ځان وهی او ماتم به کوی؟ ﴿۶﴾ تاسو چغې وهی، اے د مالک خدای توری، ترڅو پورې به ته زخمی کول کوی؟ خپل کاش ته واپس لاړه شه، او هلته په آرام پرته اوسه. ﴿۷﴾ خو دا به خنګه په آرام شی چې ورته مالک خدای حکم کړی دے، کله چې هغه ورته په اسقلون او په ساحل د حملې کولو حکم کړی دے؟“

د موآب په حقله د مالک خدای پیغام

۴۸ ﴿۱﴾ مالک خدای ربُّ الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک د موآب په حقله فرمائی، ”په نبو ښار باندې افسوس، ځکه چې دا ښار به تباہ شی. د قریتائم

بې حرمتی به وشى او قبضه به كړې شى. او د مضبوطې قلعه بې حرمتی به وشى
 او ټوټه ټوټه به شى. (۲) د نن نه پس به څوك هم د موآب تعريف ونه كړى، په
 حسبون كښې به خلق د هغې د راغورزولو منصوبې جوړوي، هغوى وائى راځئ
 چې د موآب نوم او نشان ختم كړو. اے د مدمين بناړې، ته به هم خاموشه شې،
 او تاسو به په توره مړه شئ. (۳) د حوروناييم نه د چغو آوازونو ته غوږ شئ، د
 لوئې تباھى درزار او آوازونه اورېدلې كېږى. (۴) موآب به ټول تباھ شى، د هغې
 واړه ماشومان به په تېزه چغې وهى. (۵) هغوى لوحيت ته په بره تلو سخته ژړا
 كوى، او حوروناييم ته په وركوزېدو سره د تباھى د درزار او شور په اورېدو هغوى
 په چغو چغو ژړا كوى. (۶) هغوى وائى چې، منډه كړئ او ځان بچ كړئ او په
 صحرا كښې د ځنگلى بوټو په شان شئ. (۷) دا چې تا اے موآبه په خپلو اعمالو
 او دولت باندې باور كولو، نو تاسو به هم گرفتار شئ، او ستا بت كموس به هم د
 خپلو امامانو او نورو خادمانو سره جلاوطن كړې شى. (۸) تباھ كوونكې
 دشمن به د هر يو بناړ خلاف حمله وكړى، او يو بناړ به هم ترې بچ نه شى. هره
 وادى به تباھ شى او هر هوار مېدان به تباھ شى. ځكه چې مالک خدائ دا حكم
 كړې دے. (۹) په موآب باندې مالگه ودوړوه، ځكه چې هغه به په بنوره او
 صحرا بدل شى، د هغې بناړونه به وران شى، او هيڅ څوك به په كښې نه
 اوسېږى. (۱۰) لعنت دې په هغه كسانو وى څوك چې د مالک خدائ په كار كښې
 غفلت كوى، او خپله توره د وينو توپدو نه بچ ساتى. (۱۱) موآب د ځوانى نه
 واخله تر اوسه پورې په امن او سكون سره وخت تېر كړې دے، هغه جلاوطن
 شوې نه دے. لكه ځنگه چې مے په خپل لوبښى كښې ځائ په ځائ پراته وى، او
 د يو لوبښى نه بل لوبښى ته نه وى اړولې شوى. نو د هغې ذائقه هم هغه شان ده
 لكه ځنگه چې پې د اول نه وه، او د هغې خوشبو بدله شوې نه ده. (۱۲) خو هغه
 ورځې راروانې دى، مالک خدائ فرمائى چې، كله به زه خلق ورولبېرم چې موآب
 د لوبښى نه رابهر كړى. او هغوى به هغه د لوبښى نه لكه د ميو په شان توى كړى او
 لوبښى به زره زره كړى. (۱۳) نو په آخر كښې به بيا د موآب خلق د كموس بت نه

شرمیری، لکه څنگه چې بنی اسرائیل په بیت ایل کښې په بُت باندې په یقین کولو شرمېدل. (۱۴) نو بیا تاسو څنگه لافې وهلې چې، مونږ په جنگ کښې ډېر تکره او باتور فوجیان یو؟ (۱۵) موآب به تباہ شی او د هغه ښارونه به قبضه کړې شی. د هغه ښائسته زلمی به حالېدو دپاره بوتلې شی، دا د هغه بادشاه فرمان دے چې د چا نوم مالک خدای رب الافواج دے. (۱۶) د موآب د ختمېدو انجام رانزدې شوے دے، او د هغه بربادی زر راتلونکی ده. (۱۷) اے د موآب دوستانو او گاونډیانو په دے باندې ماتم وکړئ، تاسو څومره چې د هغه د شهرت او نوم نه واقف یئ، نو ووايئ چې، افسوس د موآب د شان او شوکت امسا ماته شوه او د هغې ټول طاقت تس نس شو. (۱۸) اے د دبیون اوسېدونکو د خپل شاندار تخت نه راکوز شی او په خشکه زمکه او خاورو کښېنئ، ځکه هغه چا چې موآب تباہ کړو هغه به دبیون هم ټوټه ټوټه کړی. او هغه به ستاسو ټولې قلعه گانې راوغورزوی. (۱۹) اے د عروعر اوسېدونکو د سرک په غاړه ودرېږئ او خلقو ته وگورئ. د هغه نارینه او زاناؤ نه څوک چې تښتی تپوس وکړئ چې څه چل وشو؟ (۲۰) هغوی به په جواب کښې ووائی چې، د ارنون د سیند په غاړه موآب تباہ شو او په شرمونو وشرمېدو، په چغو او سورو په هغه ماتم او ژړا وکړئ. (۲۱) د مالک خدای عدالت په دې غریزه ملکونو لکه حولون، یهض، مفعت، (۲۲) دبیون، نبو، بیت دبلاتایم، (۲۳) قریتایم، بیت جمول، بیت معون، (۲۴) قریوت او بصره او د موآب په ټولو لرې او نزدې ښارونو نازل شوے دے. (۲۵) مالک خدای دا اعلان وکړو چې، د موآب ښکر مات شو، او د هغه طاقت ختم شو.

د موآب عاجز کېدل

(۲۶) مالک خدای فرمائی چې، ”په موآب باندې مے وڅښئ او نشه یې کړئ، ځکه چې هغه خپل ځان په ما اوچت گڼلو، پرېږده چې اوس هغه په خپلو اولټو کښې ورغړی، او پرېږده چې هغه د خلقو د خدا شی. (۲۷) اے موآبه، آیا تا به بنی اسرائیلو پورې خدا نه کوله څه؟ آیا ستاسو په خیال هغوی غله و، چې کله

به تاسو د هغوی په حقله خبرې کولې نو په مسخره آمیزه توگه به مو خپل سر و نه خوځول؟ (۲۸) اے د موآب اوسېدونکو، تاسو خپل ښارونه پرېږدئ او په گټانو کښې اوسېږئ. لکه د گوگوستکو په شان شی، چې د غارونو په خوله کښې خپل ځان له جاله جوړوی. (۲۹) مونږ د موآب د کبر په حقله واورېدل، ځکه چې د هغه بې حده کبر او سوچ، د هغه کبر او غرور او د هغه د زړه د خود غرضی نه خبر یو. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې، زه د هغوی د غرور نه خبر یم خو دا بې مطلبه دے، او د هغوی عملونه عبث دی. (۳۱) نو په دې وجه زه په موآب ماتم کوم، زه د ټولو موآبیانو دپاره ژړا کوم، او زه د قیرحراست د خلقو دپاره ژړا کوم. (۳۲) سبما، زه به په تا ویر وکړم د دې نه هم زیات چې مې په یعزیر کړی و، سبما ستا د انګورو خانګې تر سمندر پورې رسېدلی دی، خو تباہ کوونکے ستا په مېوو او انګورو راپرېوتلے دے. (۳۳) د موآب د زرخېزه پټو او ملک نه د خدا او خوشحالی آوازونه تلی دی، ما د انګورو د لنگرو نه مے جوړول بند کړی دی، هیڅ څوک هم انګور په خوشحالی سره نه نچوړوی. تر دې چې هلته شور او چې اوريدلے شی، خو د خوشحالی نه بلکې د جنگ. (۳۴) د هغوی د ژړا آوازونه د حسبون نه تر الی عالی او یهض پورې، او د ضعر نه تر حورونایم پورې او عجلت شلیشیا پورې اوريدلے شی. او تر دې چې اوس د نمریم اوبه هم اوچې شوې دی. (۳۵) مالک خدای فرمائی چې، زه به په موآب کښې هغه کسان ختم کړم څوک چې په اوچتو ځایونو کښې خپلو معبودانو ته نذرانې پېش کوی او هغوی ته خوشبوئی سوزوی. (۳۶) نو زما زړه د موآب دپاره لکه د شپیلې فریادونه کوی، او دا هم په قیرحراست کښې د هغه خلقو دپاره لکه د شپیلې فریادونه کوی. کوم مال دولت چې هغوی حاصل کړے وو لاړو. (۳۷) ټولو خلقو خپل سر و نه او یرې د غم په وجه گنجی کړی و، او خپل لاسونه یې زخمی کړی و او د خپلو ملاگانو نه یې ټاټ تاو کړے وو. (۳۸) مالک خدای فرمائی چې، د موآب د هر یو کور په سر او په هره لاره او کوڅه کښې ماتم او ژړا اوريدلے کېږی. ځکه چې ما موآب لکه د هغه لوبښی په شان چې څوک یې هم نه غواړی

ټوټه ټوټه کړو. (۳۹) هـ هـ، دا ځنگه ټوټه ټوټه شو. او د هغوی چغې او سوری واورئ. د موآب شرمېدل وگورئ، دا خو ټولو خلقو او گاونډیانو دپاره د خدا او د تباهی یو مثال جوړ شو.

مالک خدای د موآب خلاف راپاڅېدلې دے

(۴۰) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”گورئ، یو قوم د باز په شان خپلې وزرې خورې کړې او په موآب باندې راغوټه کیري. (۴۱) قریوت به قبضه شی او د هغه مضبوطې قلعه گانې به واخستلې شی. او په هغه ورځ به د موآب د فوجیانو زړونه داسې گبراوېږي لکه چې د یوې سځې زړه چې د لنگون په وخت کبني گبراوېږي. (۴۲) موآب به نور یو قوم پاتې نه شی ځکه چې هغوی خپل ځان د مالک خدای نه لوی تصور کړو. (۴۳) مالک خدای فرمائی چې، دهشت، کنده او دامونه د موآب د خلقو په انتظار کبني دی. (۴۴) هر څوک چې د دهشت نه وتبستی نو په کنده کبني به وغورزېږي. څوک چې د کندي نه راوچت شی نو په دام کبني به گرفتار شی، ځکه چې زه په موآب باندې د سزا وخت راولم، مالک خدای فرمائی. (۴۵) کوم خلق چې حسبون ته د پناه دپاره وتبستی نو هلته به بېوسه ودرېږي، ځکه چې د حسبون نه د اور شغلي راوچتېږي، د بادشاه سیحون د زور کور نه به د اور لمبې راوچتېږي. دا اور د موآب تندې سوزوی، او د شور اچوونکو لافوانو کوپړې سوزوی. (۴۶) په تا دې افسوس وی اے موآبه. د کموس بُت عبادت کوونکی تباہ شول، ستاسو زامن مُلک بدر شول او ستاسو لوڼه ونيولې شوې او جلاوطن کړې شوې. (۴۷) خو زه به بیا موآب په راتلونکی وخت کبني دوباره بحال کړم، مالک خدای فرمائی. “ نو دلته د موآب په حقله د یرمیاہ نبی پېشگوئي ختمه شوه.

د عمونيانو سره د مالک خدای عدالت

٤٩ ﴿١﴾ د عمونيانو په حقله مالک خدای فرمائی چې، ”آيا د بنی اسرائیلو څوک اولاد نشته؟ او د هغوی څوک وارث نشته؟ نو بیا ولې د مولک بُت تابعداری کونکو د جاد په مال حال قبضه کړې ده او د هغوی په ښارونو کښې اوسېږي؟“ ﴿٢﴾ مالک خدای فرمائی، ”خو هغه ورځې راروانې دی کله چې زه به د عمونيانو د ربه د ښار خلاف د جنگ آواز وکړم. دا ښار به د تباهی نه د خاورو یو ډبره جوړ شی، او د خوا او شا کلی به یې وسوزولې شی. نو بیا به بنی اسرائیل هغه کسان وشړي چا چې دوی شړلي وو. ﴿٣﴾ اے د حسبون ښځو، وژاړئ، ځکه چې د عی ښار تباہ شو. اے د ربه ښځو، ویر وکړئ. د ټاټ جامې واغوندئ او ماتم وکړئ. اخوا دیکخوا سرگردانه وزغلي، ځکه چې د مولک بُت به سره د خپلو امامانو او خادمانو جلاوطن کړې شی. ﴿٤﴾ تاسو ولې په خپل لوی طاقت باندې فخر او لافې کوئ؟ ستاسو مال دولت به کم کړې شی، اے عمونه. چې د سرکشه جینی په شان په خپل مال دولت باندې یقین کوئ او داسې وایئ، په چا کښې جرأت شته چې په مونږ باندې حمله وکړي؟“ ﴿٥﴾ مالک خدای ربُ الافواج فرمائی چې، ”گورئ، زه به ستاسو د هرې خوا نه په تاسو باندې یره او وحشت راولم. او ستاسو هر یو کس به د ملک نه وشړلې شی، او هیڅ څوک به هم دا مفروران یو ځای ته راجمع نه کړي. ﴿٦﴾ خو وروستو به زه عمونیان یو ځل بیا بحال کړم. دا د مالک خدای فرمان دی.“

د ادومیانو په حقله پیغام

﴿٧﴾ د ادومیانو په حقله مالک خدای ربُ الافواج داسې فرمائی چې، ”ولې په تیمان کښې نور حکمت او عقل نشته څه؟ آیا هوبشیاران ورته صحیح مشوره نه شی ورکولې څه؟ ولې د هغوی عقل خوړلې شوې دی څه؟“ ﴿٨﴾ اے د ددان خلقو، واپس شی او وتښتئ، او په غارونو کښې خپل ځان پټ کړئ، ځکه چې زه

په عيسو افت نازلوم نو په دغه وخت کښې به زه هغه ته هم سزا ورکړم. (٩)

هغوی څوک چې انگور راټولوی لږ څه غریبانانو ته پرېږدی. که چېرې په شپه کښې ورباندې غله راشی، نو هغوی به ورنه هر څه نه جارو کوی. (١٠) خو زه به د عيسو نه هر څه جارو کړم او د هغه پټ ځایونه به ښکاره کړم، نو هغه به یو ځای هم خپل ځان پټولې نه شی. د هغه ماشومان، خپلوان، او گاونډیان به تباہ کړې شی، او هغه به نور په دنیا کښې ژوندی پاتې نه شی. (١١) خو زه به ستاسو د یتیمانو خیال ساتم او ستاسو کونډې دې هم په ما د مدد دپاره باور وکړی.

(١٢) مالک خدای فرمائی چې، ”که چېرې بې گناه خلقو ته سزا ملاوېږی، نو بیا به تاسو د څومره سزا لائق یئ. تاسو به بې سزا پاتې نه شی. نو تاسو به ضرور د غضب د دې پیالی نه خوند واخلي.“ (١٣) مالک خدای فرمائی چې، ”زه په خپل ذات قسم خورم چې، د بصره ښار به تباہ شی او د خاورو ډېرې به جوړې شی او د ټولو خلقو دپاره به د وحشت، سپکوالی او د لعنت مثال وگرځی، او د هغه ټول ښارونه به د تل دپاره تباہ او برباد شی.“ (١٤) ما د مالک خدای له طرفه پیغام واورېدو، یو قاصد قومونو ته ولېږلې شو چې هغوی ته ووائی چې، ”د اډوم په خلاف لښکر راجمع کړئ او د جنگ دپاره تیاری وکړئ. (١٥) مالک خدای اډومیانو ته فرمائی چې، اوس به زه تا د نورو قومونو په مینځ کښې کمزورې کړم. او ټول به تا ته په سپکه سترگه گوری. (١٦) ستا خپل دهشت او کوم کبر چې ستا په زړه کښې وو ته دوکه کړې، تاسو څوک چې د گټانو په درزونو کښې اوسېږئ، او د غرونو اوچتې څوکې ستا په قبضه کښې دی. که څه هم چې ته د باز په شان په اوچتو ځایونو کښې خپلې جالې جوړې کړې نو د هلته نه به زه تا لاندې راکوز کړم. دا د مالک خدای فرمان دے. (١٧) اډوم به د خلقو دپاره د پرې مثال وگرځی، او څوک هم چې په دې لار تېرېږی د هغوی د ټولو افتونو پورې به حق حېران شی. (١٨) لکه څنگه چې سدوم او عموره، او د دې نه گېرچاپېره ښارونو باندې تباہی راغلې وه، نو اډوم به هم هغه شان تباہ شی، هلته به هیڅ څوک نه ژوند کوی او نه به اوسېږی. مالک خدای داسې فرمائی. (١٩) لکه څنگه

چي يو زمري د اردن د جاريو بوټو نه د څرن زمکې ته راځي او په گډو ورتوپ کوي، نو دغه شان به زه ادميان د هغوي د خپل ملک نه وشړم، او زه به د خپلي خوبني مشر په کبني مقرر کړم. نو هغه به په دوي حکومت وکړي. څوک زما په شان کېدلې شي؟ او يو مشر به هم زما خلاف ونه درېږي. ﴿٢٠﴾ نو بيا هغې منصوبي ته غور شه کومه چې مالک خدای د ادم په خلاف جوړه کړې ده، او څه چې هغه د تيمان د خلقو سره کول غواړي. د هغوي د رمې نه به واره گپوري راکاري او هغه به په پوره توگه د هغوي د څرن ځای د دوي په وجه وران کړي. ﴿٢١﴾ د ادم د راغورزېدو په آواز به زمکه ټوله په لرزان شي، او د هغوي د چغو او سورو آواز به د بحر قلزمه پورې اورېدلې شي. ﴿٢٢﴾ گوري، دشمن لکه د باز په شان راغوپه شوې دي، او خپل وزرونه يې په بصره باندې خواره کړي دي، تر دې چې په هغه ورځ به د ادم د تکره فوجيانو زړه داسې په تکليف او يره کبني وي لکه چې د يوې بنځې زړه په لنگون کبني وي.“

د دمشق په حقله پېغام

﴿٢٣﴾ مالک خدای د دمشق په حقله دا پېغام ورکړو چې، ”د حمات او ارفاد بنارونه د پرې نه اوبه شول، ځکه چې هغوي د خپل ځان د تباهي پېغام واورېدو. د هغوي زړونه داسې بې سکونه شول لکه څنگه چې د سمندر چپي نا آرامه او بې سکونه وي او هيڅ سکون ورته نه ملاوېږي. ﴿٢٤﴾ د دمشق بناړيه د هغې بنځې په شان ده چې بې همته شوه، او د هغې ټول خلق وتبستېدل. پرې، وارخطايي، او درد هغه رانيولې ده لکه څنگه چې يوه بنځه د لنگون په وخت کبني نيولې وي. ﴿٢٥﴾ دا مشهور بناړ به څومره وران ويجاړ وي، کوم بناړ چې په يو وخت کبني د خوشحالي پک وو. ﴿٢٦﴾ مالک خدای رب الافواج فرمائي چې، د هغه ځوانان به په کوڅو کبني راپرېوځي او قتل به شي، او د هغوي فوجيان به په هغه ورځ ټول ختم کړي شي. ﴿٢٧﴾ زه به د دمشق په دېوالونو باندې اور ولگوم، او تر دې چې دا به د بن حدد محلونه وسوزوي.“

د مالک خدائ د قیدار او حاضر قبیلې ته پیغام

۲۸ د قیدار او د حاضر د علاقې په حقله کوم چې د بابل بادشاه نبوکدنضر ورباندې حمله وکړه، مالک خدائ فرمائی چې، ”راپاڅئ او په قیدار باندې حمله وکړئ او د مشرق اوسېدونکی تباہ کړئ. ۲۹ د هغوی خپمې او رمې به قبضه کړې شی، د هغوی د سر سورې به ترې نه سره د سامانه او اوبسانو واخستلې شی. او خلق به د هرې خوا نه چغې سورې وهی. او هر چرته به یره خوره شوې وی. ۳۰ مالک خدائ فرمائی چې، اے د حاضر خلقو په منډه وتبنتئ. او خپل ځانونه په ژورو غارونو کښې پټ کړئ. ځکه چې د بابل بادشاه نبوکدنضر ستا خلاف منصوبه تیاره کړې ده. او ستاسو د تباہی تیارې کوی. ۳۱ مالک خدائ فرمائی، راپاڅه او په هغه ښارونو باندې حمله وکړه څوک چې په آرام او سکون کښې ژوند کوی. د چا چې نه دروازې شته او نه دېوالونه او یواځې اوسیری. ۳۲ د هغوی اوبسان تالا کړه او د هغوی رمې لوټ کړه. او زه به هغوی څوک چې په دشتو او میرو کښې اوسیری د هوا په مخکښې خواره کړم او د هرې خوا نه به پرې افت نازل کړم. دا د مالک خدائ فرمان دے. ۳۳ حاضر به د گیدرانو د اوسېدو ځای شی او د همپشه دپاره به وران او شاړ پروت وی. هیڅ څوک به هلته نه ژوند کوی او نه به اوسیری.“

د عیلام په حقله د مالک خدائ پیغام

۳۴ دا د مالک خدائ هغه پیغام دے چې په یرمیاہ نبی باندې د عیلام په حقله د یهوداه د بادشاه صدقیاه د بادشاهی په وړومبو ورځو کښې نازل شو. ۳۵ مالک خدائ ربُ الافواج وفرمائیل چې، ”زه به د عیلام لیندې چلوونکی ووژنم، کوم چې د هغوی د زور او طاقت اُمید دے. ۳۶ زه به د آسمانونو د څلورو خوا نه په هغوی باندې څلور بادونه راولم او هغوی به ورته تس نس کړم، او داسې یو قوم او ملک به نه وی چې د عیلام خلق ورته په جلاوطنی لار نه شی. ۳۷ زه به د

عیلام د خلقو په زړه کښې د هغوی د دشمنانو یره واچوم. څوک چې د هغوی مرگ پسې گرځی، زه به په هغوی افت نازل کړم او تر دې چې خپل خطرناک قهر او غضب به پرې راولم. دا د مالک خدای فرمان دی. زه به هغوی ته فوجیان ورولمړم چې دوی راتینګ کړی تر دې چې ټول تباہ کړم. (۳۸) زه به خپل تخت په عیلام کښې قائم کړم، او د هغې بادشاه او آفسران به هلاک کړم. دا د مالک خدای فرمان دی. (۳۹) خو زه به په آئنده کښې د عیلام خلق بحال کړم. دا د مالک خدای فرمان دی.

د بابل په حقله د مالک خدای پیغام

۵۰ (۱) مالک خدای یرمیاہ نبی ته د بابل د خلقو او د بابل د وطن په حقله دا پیغام نازل کړو چې، (۲) ”د قومونو په مینځ کښې د دې خبرې اعلان وکړه، جنډا اوچته کړه او په پاګه ورته ووايه، او هیڅ خبره مه پتوه بلکې دا ښکاره وایه چې، بابل به قبضه کړی شی، او بیل بت به په شرمونو وشرمیری او رسوا به شی، او مریوک بت به ویریری. د بابل مجسمه به په شرمونو وشرمولی شی او د هغې بتان یرې راخستی دی. (۳) د شمال د خوا نه به یو قوم په دې حمله وکړی او د هغوی ملک به تباہ کړی او په صحرا به یې بدل کړی. او هیڅ څوک به هلته نه اوسیری، انسانان او ځناور به وتښتی.“

د بنی اسرائیلو راواپس کېدل

(۴) مالک خدای فرمائی چې، ”په هغه ورځو کښې به د اسرائیل او د یهوداه خلق په یو ځای په ژړا راروان وی. د مالک خدای او د خپل مقدس خدای لټون به کوی. (۵) هغوی به د صیون د لارې تپوس وکړی او بیا به هغه خوا ته مخ تاو کړی او ورروان به شی. هغوی به ما سره ابدی لوظ وکړی کوم به چې کله هم نه هېریری. (۶) زما غوره شوې قوم د ورکو شوو ګډو په شان دی، د هغوی د

قوم شپونکو هغه په غلطو لارو روان کړی دی او په غرونو کښې یې سرگردانه پرېښودی دی. او هغوی په غرونو او غونډو سرگردانه گرځی او خپل د آرام کولو ځای ترې نه هېر وی. (۷) هر چا به چې هم هغوی بیاموندل نو هغوی به یې وژل. د هغوی دشمنانو وئیل، مونږ په دوی باندې په حملې کولو سره گناه گار نه یو، ځکه چې هغوی د مالک خدای خلاف گناه کړې ده څوک چې رښتینې څرن ځای دے او د هغوی پلار نیکه به هم په هغه باندې یقین او خپل امید ساتلو. (۸) اے زما غوره شوے قوم د بابل نه وتښتی، د بابلیانو ملک پرېږدی، او د هغه نر چپلی په شان شی چې د رمې رهنمائی کوی. (۹) زه به د شمال نه د تکره قومونو اتحاد جوړ کړم او د بابل خلاف به یې راپاڅوم. او هغوی به د بابل خلاف د جنگ دپاره صف بندی وکړی او د شمال د خوا نه به هغه قبضه کړی. او هغوی په غشو ویشتو کښې ماهران دی چې کله هم د هغوی غشی نه خطا کپړی. (۱۰) خو بابل به لوټ کړے شی او هر هغه څوک چې هغه لوټ کړی او هر څه چې غواړی هغه به یوسی او ځان به پرې موړ کړی. دا د مالک خدای فرمان دے.

د بابل زوال

(۱۱) ”اے بابلیانو تاسو چا چې زما غوره شوے قوم تالا والا کړو، او اوس په خپلو کښې خندا خوشحالی کوئ، تاسو د هغه سخی په شان ټوپونه وهی کله چې هغه د موړی نه آزاد شی او د آس په شان هڼېږی، (۱۲) خو ستاسو خپله مور به رسوا شی، چا چې تاسو زیږولی یئ هغه به شرمنده شی. هغه به په ټولو ملکونو کښې بې اهمیتته وی، هغه به په دشتو، په اوچه زمکه، او په صحرا بدله شی. (۱۳) د مالک خدای د غضب په وجه به بیا په کښې څوک نه اوسپړی خو بلکل به وران وېجاړ شی. څوک هم چې پرې تېرېږی او د بابل تباھی وگوری نو د وحشت نه به حق حېران شی. (۱۴) اے لیندو والو تاسو ټولو چا چې خپلې لیندې رابنکلی دی، د بابلیانو خلاف د جنگ دپاره صف بندی وکړی. په هغوی باندې گزار وکړی. چې یو غشے درنه خطا نه شی. ځکه چې هغوی د مالک خدای خلاف گناه کړې

ده. (۱۵) د هرې خوا نه د هغه خلاف د جنگ چغې ووهی. وگورئ هغه محاصره شوې دے، د هغه دېوالونه راغورزېدلی دی. دا د مالک خدای د انتقام اخستو ورځ ده، د بابل نه انتقام واخلي. کوم سلوک چې هغوی د نورو سره کړې وو هم هغه شان سلوک ورسره وکړی. (۱۶) د بابل خلق په پتو کبني د تخم کړلو او فصل رېبلو نه منع کړی، د ظالمانو د ظلم د وجې نه دې ټول غېر ملکیان خپلو خلقو او خپل ملک ته واپس لاړ شي.

د مالک خدای قوم دپاره امید

(۱۷) ”بنی اسرائیل د گډو د هغه خورې ورې شوې رمې په شان دے چې زمو په مخه کړې وی. په اول ځل چې چا تېر کړل هغه د اسور بادشاه وو، په آخر کبني چا چې د هغه هډوکی مات کړل هغه نبوکدنضر د بابل بادشاه وو. (۱۸) نو په دې وجه مالک خدای رب الافواج د بنی اسرائیلو خدای پاک فرمائی چې، زه به اوس د بابل بادشاه او د هغه ملک له سزا ورکړم لکه څنگه چې ما د اسور بادشاه له ورکړې وه. (۱۹) زه به بنی اسرائیل خپل د څرن ځای ته واپس راولم او هغوی به د کرمل او بسن په پتو کبني وڅرېږی، او د هغوی لوربه به د افرائیم او د جلعاد په غونډو کبني معموره شي. (۲۰) په هغه ورځو کبني، مالک خدای فرمائی چې، د اسرائیل گناهونه به ولټولې شي خو یو به په کبني پیدا نه شي، او د یهوداه گناهونه به ولټولې شي او هیڅ گناه به په کبني پیدا نه شي، ځکه چې کوم ما ژوندی پرېښودی دی زه به د هغوی گناهونه معاف کړم.“

مالک خدای بابل ته سزا ورکوی

(۲۱) مالک خدای فرمائی، ”زما لښکرو د مراتایم په وطن او د فقود په خلقو باندې حمله وکړی. هغوی پسې شي، او وې وژنی او مکمل یې تباہ کړی، او هر څه وکړی د څه چې ما حکم درکړې دے. (۲۲) په ملک کبني دې د جنگ شور

او ژړاگانې واورېدلې شې، او د لوئې تباھې آوازونه اورېدلې کيږي. (۲۳) په ټوله
 دُنیا کښې د بابل لوی او زورور څټک څنگه ټوکړې ټوکړې شو. او وگورئ چې
 بابل څنگه په نورو قومونو کښې د وحشت مثال وگرځېدو. (۲۴) اې بابليانو، ما
 تاسو ته لټ کېښودلو، خو تاسو پرې خبر نه وئ خو په کښې گرفتار شوی، ځکه
 چې تاسو د مالک خدای خلاف جنگ وکړو. (۲۵) مالک خدای خپل د وسلې
 گودام کولو کړې دې او د خپل غضب وسله یې ترې راویستلې ده، ځکه چې
 مالک خدای ربُ الافواج به دا د بابل خلاف د هغوی په ملک کښې استعمال
 کړي. (۲۶) د هرې خوا نه د هغه خلاف حمله وکړي، او گودامونه یې مات کړي،
 او هغه لکه د غلې دانو په شان پېرې کړي. په مکمل توگه هغه تباه کړي او هیڅ
 څوک په کښې ژوندی مه پرېږدي. (۲۷) د هغوی ټول غویان حلال کړي، په دوی
 دې افسوس وی ځکه د هغوی د سزا او حساب ورځ او وخت رارسېدلې دې.
 (۲۸) هغه کسانو ته غوږ شې څوک چې د بابل نه راتښتېدلی دی، نو هغوی په
 یروشلم کښې وائی چې مالک خدای زمونږ خدای پاک د هغوی نه څنگه انتقام
 اخلي څوک چې د هغه کور تباه کوی. (۲۹) ټول لینده چلوونکي د بابل خلاف
 راجمع کړي، محاصره یې کړي چې یو کس هم درنه ونه تښتي. هغه ته د خپلو
 اعمالو په مطابق بدله ورکړي، هغه سره هغه څه وکړي کوم چې ده د نورو خلقو
 سره کړی دی. ځکه چې بابل د خپلې مغرورتیا په وجه د مالک خدای د بنی
 اسرائیلو د مقدس ذات خلاف سرکشی کړې ده. (۳۰) مالک خدای فرمائی چې، د
 هغه ځوانان به په کوڅو کښې راپرېوځي او قتل به شي، او د هغوی فوجیان به په
 هغه ورځ ټول ختم کړي شي. (۳۱) مالک خدای ربُ الافواج فرمائی چې، گوري،
 زه ستاسو خلاف یم، اې مغروره خلقو، ستاسو د سزا ورځ رارسېدلې ده هغه
 وخت چې زه تاسو له سزا درکړم. (۳۲) ستا کېرژن قوم به تیندک وخوري او
 راوبه غورزیږي، او هیڅ څوک به تاسو نه راوچتوي، زه به د هغه په ښارونو اور
 بل کړم او هغه به په خپل شا او خوا کښې ځان سره هر څه وسوزوي. (۳۳)
 مالک خدای ربُ الافواج فرمائی چې، د اسرائیل او د یهوداه خلق مظلومان دی،

هغوی چې چا نیولی دی نو د هغوی د پریښودو نه انکار کوی. (۳۴) خو د هغوی
 بیچ کونکې ډېر زورور دے، او مالک خدای رب الافواج د هغه نوم دے. هغه به
 په سختی سره د هغوی د مسئلې دفاع وکړی، او هغه به دوی ته آرام ورکړی، خو
 د بابل خلق به نا آrame کړی. (۳۵) مالک خدای فرمائی چې، د تباهی توره دې بابل
 تباہ کړی. هغه دې د بابل ټول اوسېدونکی او د هغه آفسران او هوښیاران خلق
 تباہ کړی. (۳۶) د هغوی دروغزن نییان به په جنگ کښې مړه شی، او هغوی به
 بې وقوفان ثابت شی. د هغوی تکړه فوجیان به په جنگ کښې قتل کړے شی، او
 هغوی به سختو یرو ترخو کښې راگېر شی. (۳۷) جنگ به د هغوی خلاف د هغوی
 آسونه او جنگی گاډی تباہ کړی او په هغه کښې د نورو ملکونو فوجیان به هم تباہ
 کړی. او هغوی به د ښځو په شان بزدله شی. او جنگ به د هغوی خزانی تباہ
 کړی، او لوټ به یې کړی. (۳۸) د هغه د اویو ذخیرې دې اوچې کړے شی. هغه به
 اوچې شی، ځکه چې ټول ملک د بتانو نه پک شومے دے، او د هغه خلقو د بتانو
 د یرې نه لکه د لیونو په شان عمل وکړو. (۳۹) نو بیا به په بابل کښې د دشتو
 ځناور اوسپړی، او د گیدرانو او گونگیانو په کور به بدل شی. نو دا به بیا هیڅکله
 آباد نه شی او دا به همپشه دپاره ښار پروت وی. (۴۰) لکه څنگه چې خدای پاک
 سدوم او عموره، سره د گاوندیانو تباہ کړل هم هغه شان به بابل هم تباہ کړی.
 مالک خدای فرمائی چې، نو هیڅ څوک به هلته نه اوسپړی او نه به یو انسان په
 کښې ژوند کوی. (۴۱) وگورئ، د شمال د خوا نه فوج راروان دے، یو لوی قوم
 او ډېر بادشاهان د دنیا د آخر نه راپاڅېدلی دی. (۴۲) هغوی په لیندو او نېزو باندي
 سمبال دی، او هغوی ظالمان دی او هیڅ رحم په کښې نشته. کله چې هغوی په
 خپلو آسونو باندي سواره شی لکه د سمندر داسې غرمبار کوی، هغوی جنگ ته
 په قطارونو کښې راروان دی چې په لور بابل باندي حمله وکړی. (۴۳) د بابل
 بادشاه چې د دشمن د راتلو په حقله دا خبر واورېدو، نو د هغه لاسونه شل شول.
 هغه یرې او دردونو ونيولو، داسې درد لکه چې د ښځې د لنگون په وخت کښې
 وی. (۴۴) لکه څنگه چې یو زمرے د اردن د جاپو بوټو نه د څرن زمکې ته راځی

او په گډو ورتوپ کوی، نو دغه شان به زه د بابل خلق د خپل ملک نه وشرم، او زه به د خپلې خوبنې مشر په کښې مقرر کړم. نو هغه به په دوی حکومت وکړی. څوک زما په شان کېدلې شی؟ او یو مشر به هم زما خلاف ونه درپړی. (۴۵) نو بیا هغې منصوبې ته غوږ شه کومه چې مالک خدای د بابلیانو خلاف جوړه کړې ده، تر دې چې وارۀ ماشومان به د گډورو په شان وشرلې شی، او د هغوی د څرن ځایونه به وران کړې شی. (۴۶) زمکه به په دې چغو سوړو سره په لړزان شی ”بابل قبضه کړې شوې ده.“ او د هغوی د مایوسی ژړا به په ټوله دنیا کېښې واورېدلې شی.“

د بابل تباہ کېدل

۵۱ (۱) مالک خدای داسې فرمائی چې، ”گوره، زه به د بابل او د هغه د خلقو خلاف تباہ کوونکې هوا راوچته کړم. (۲) زه به بابل ته غېر ملکیان ورولبړم چې هغه چاڼ کړی او د هغه ملک تباہ کړی. او هغوی به په هغه د هرې خوا نه حمله وکړی کله چې د هغه د تباہی ورغ راشی. (۳) د بابل فوجیان لیندو رابنکلو ته مه پرېږدی، او زغرو اچولو ته یې مه پرېږدی. د هغوی ځوانان درنه بچ نه شی، د هغوی فوجیان په مکمل توگه تباہ کړی. (۴) هغوی به په بابل کېښې مړه شی، او د هغه په کوڅو کېښې به سخت زخمیان شی. (۵) خو اسرائیل او یهوداه خدای پاک رب الافواج نه دی هېر کړی، که څه هم چې د هغوی ملک د بنی اسرائیلو د مقدس ذات په خلاف د گناه نه پک دے. (۶) د بابل نه وتښتی، د خپل ژوند د بچ کولو دپاره منډه ووهی، د هغه د گناهونو په وجه خپل ځان مه مړ کوی. دا د مالک خدای د انتقام وخت دے، هغه به ورته پوره بدل ورکړی د کوم چې بابل حقدار وی. (۷) بابل د مالک خدای په لاس کېښې د سرو زرو پیاله وه، هغه پیالی چې ټوله زمکه یې نشه کړه. قومونو د هغه شراب وڅښل نو په دې وجه هغوی اوس مست شول. (۸) خو ناگهانه بابل هم راوغورزېدو په هغه ماتم وکړی. د هغه

زخمونو له مرهم وركړئ. كېدې شى چې هغه شفا ومومى. ﴿٩﴾ مونږ به هغه ته شفا وركړې وه كه چېرې مونږ كولې شو، خو هغه اوس نه رغيرى. راځئ چې اوس هغه پرېږدو او هر يو خپل ملك ته واپس لاړ شو، د هغه سزا اوس آسمان ته رسېدلې ده، دا دومره لويه ده چې هغه اوس د اندازه كولو نه بهر ده. ﴿١٠﴾ مالِك خدائ دا خبره څرگنده كړه چې مونږ په حقه يو. راځئ چې په صيون كښې هغه څه ووايو كوم كارونه چې مالِك خدائ زمونږ خدائ پاك كړى دى. ﴿١١﴾ خپل غشى تېره كړئ، او خپل پالونه راوچت كړئ، مالِك خدائ دا مادى بادشاهان راوچت كړى دى، چې د بابل خلاف پېش قدمى وكړى او هغه تباه كړى. دا د هغه انتقام اخستل دى د هغه چا نه چا چې د هغه كور پليت كړې دى. ﴿١٢﴾ د بابل د دېوالونو خلاف جنډا اوچته كړئ، د ښار محافظان مضبوط كړئ، او چوكيداران ودرولئ او د پټ گزار دپاره تيارې وكړئ، ځكه چې مالِك خدائ به خپله منصوبه او مقصد پوره كړى، هغه چې څه وفرمائيل نو هم هغه به د بابل د خلقو سره وكړى. ﴿١٣﴾ اې بابله، ته د پېرو سيندونو په غاړه پروت ښار يې او د مال دولت او تجارت نه پك يې، خو ستا انجام رارسېدلې دى، او ستا د ژوند تار شلېدلې دى. ﴿١٤﴾ مالِك خدائ رب الافواج په خپل ذات باندې قسم وكړو چې، زه به ستاسو ښارونه د دشمنانو نه پك كړم، لكه څنگه چې يو پټې د مولخانو نه پك وى، او هغوى به په تاسو باندې د فتحې چغې ووهي.

د خدائ پاك ثناء او صفت

﴿١٥﴾ ”مالِك خدائ په خپل قدرت سره زمكه جوړه كړه. او په خپل حكمت سره يې دنيا قائمه كړه. او په خپل عقل يې آسمانونه خواره كړل. ﴿١٦﴾ د هغه په حكم باندې آسمان په غرار شى، هغه وريځې د زمكې د يو سر نه تر بل سره پورې خوروى. هغه برېښنا د باران سره رالېږي او د خپلو ذخيرو نه هوا رالوځوى. ﴿١٧﴾ د انسان ټول نسلونه بې عقله او بې علمه دى، هغه كاريگر چې بتان جوړوى دوى به د دې بتانو په وجه وشرمېږي، ځكه چې د دوى بتان هم دوكه ده او ساه په كښې

نشته. ۱۸ دا بُتان فضول او د مسخرو څيزونه دی. کله چې د هغوی د حساب کتاب ورځ راشی دا به ټول تباہ شی. ۱۹ خو مالک خدای د یعقوب میراث د دې بُتانو په شان نه دے. هغه د هر شی خالق دے، د بنی اسرائیلو په شمول چې د هغه خپل قوم دے. او د هغه نوم رب الافواج دے.

د مالک خدای تبر

۲۰ مالک خدای فرمائی چې، ”اے بابل، ته زما د جنگ تبر یې، او زما د جنگ وسله یې. ستا په ذریعه به زه قومونه زره زره کوم، او زه به په تا بادشاهتونه تباہ کوم، ۲۱ زه به ستا په ذریعه آسونه او د هغه سواره زره زره کوم، زه به په تا گای او د هغې چلوونکی تس نس کوم، ۲۲ زه به په تا بسځې او سپری زره زره کوم، زه به په تا بوډاگان او ځوانان وژنم، زه به په تا ځوانان او پېغلې زره زره کوم، ۲۳ زه به په تا شپونکی او رمې تس نس کوم، زه به په تا زمیندار او د غویانو جوړې زره زره کوم، زه به په تا حکمرانان او مشران وژنم.“

د بابل نسکورېدل

۲۴ ”ستا د سترگو د وړاندې به زه بابلیانو او څوک چې په بابل کښې اوسېږی د هغوی د بدو کارونو په بدله کښې چې یې په صیون کښې کړی دی بدله ورکړم،“ مالک خدای فرمائی. ۲۵ مالک خدای فرمائی چې، ”زه ستا په خلاف یم، اے تباہ کوونکیه غره، ته چې ټوله زمکه تباہ کوې. زه به خپل لاس ستا په خلاف دراورېد کړم، چې د اوچت ځای نه دې رانسکور کړم، او چې درنه یو سوزېدلې او د ایرو غر جوړ کړم. ۲۶ ستا نه به یو کانې هم راوچت نه کړې شی چې د گوټ کانې شی، او نه به درنه یو کانې د بنیاد دپاره استعمال شی، ځکه ته به د تل دپاره په خرابه بدل شې. دا د مالک خدای فرمان دے. ۲۷ په هغه ملک کښې د بابل خلاف جنډا راوچته کړی، په قومونو کښې بیگل و غړوی، قومونه د هغه په

خلاف د جنگ دپاره تيار كړئ، او دغه بادشاهتونه د هغه په خلاف راوچت كړئ يعنې، اراراط، منى، او اشكناز بادشاهتونه د هغه خلاف راوغواړئ. او د هغه خلاف جنگي كمانډر مقرر كړئ، او د هغه خلاف دومره آسونه راوړئ لكه د مولخانو پرگله. (۲۸) قومونه د بابل خلاف د جنگ دپاره تيار كړئ. د مادى بادشاهان، د هغوى حكمرانان او د هغوى ټول مشران، او هغه ټول ملكونه چې هغوى ورباندې حكومت كوي راوغواړئ چې د هغوى خلاف جنگ وكړي. (۲۹) زمكه لړزپړي او د دردونو په وجه چورليږي، ځكه چې مالِك خُداى د بابل په خلاف چې كومه منصوبه تياره كړې ده هغه نه بدلېدونكي ده. نو بابل به په خرابه بدل كړي شى او يو كس به هم هلته نه اوسېږي. (۳۰) د بابل فوجيانو جنگ بس كړو، او په خپلو برجونو كښې بند پاتې شول. د هغوى زور ختم شو او هغوى لكه د بنځو په شان بزدله شول. حمله كوونكو د هغوى كورونو ته اور واچولو او د هغوى د ښار دروازې يې ماتې كړې. (۳۱) قاصدان د يو بل نه مخكښې كيږي او په منډه دى چې د بابل بادشاه ته دا پېغام ورسوي او په دې يې خبر كړي چې د هغه ټول ښار قبضه شو، (۳۲) دشمن د سيندونو لارې گودرې د تبستېدلو دپاره بندې كړې دي او په جبو او لوخو يې اور بل كړې دې او د بابل فوجيان يې راخستې دي. (۳۳) مالِك خُداى د بنى اسرائيلو خُداى پاك داسې فرمائى چې، بابل لكه د درمند په شان تيار دې او اوس هغه وخت رارسېدلې دې چې خلق هغه د پښو لاندې كړي هركله چې د لو وخت شروع شي. (۳۴) ”نبوكدنصر د بابل بادشاه مونږ لوار تېر كړو، او هغه مونږ سرگردانه او مات كړو، هغه مونږ لكه د تش منگي په شان يوې خوا ته وغورزولو. لكه د ښامار په شان يې تېر كړو او زمونږ د ښو غوښو نه يې خپله گېډه پكه كړه، او نوره يې بيا د خولې نه تُو كړه.“ (۳۵) خو اوس دې د صيون اوسېدونكي وائى چې، ”مونږ سره چې كوم ظلم زياتې شوې دې هم هغه شان حالات دې په بابل راشي.“ د يروشلم اوسېدونكي دې وائى چې، ”زمونږ چې كومه وينه تويئ شوې ده نو د هغې ذمه وارى دې د بابل په غاړه وي.“

د مالک خدائ د بابليانو نه انتقام اخستل

٣٦ نو په دې وجه مالک خدائ داسې فرمائي چې، ”زه به ستاسو د حق دفاع وکړم او ستاسو انتقام به واخلم، زه به د هغه د سيند او چينو اوبه اوچې کړم. ٣٧ بابل نه به د تباهي پېرې جوړ شي، او گيډران به په کبني غارونه جوړ کړي. هغه به نورو ته د يرې او مسخرو شي، او څوک به هم په کبني نه اوسپړي. ٣٨ د بابل ټول خلق به لکه د زمرو په شان شور کوي. او هغه به لکه د زمرو د ورکوټو بچو په شان غريږي. ٣٩ خو کله چې هغوي په مستي کبني راشي نو زه به هغوي دپاره مېلمستيا وکړم او هغوي به بښه نشه کړم، نو بيا به هغوي په چغو سورو او خدا گانو کبني داسې د ټول عمر دپاره اوده کړم چې بيا به کله هم راوچت نه شي. دا د مالک خدائ فرمان دے. ٤٠ زه به هغوي لکه د گپورو، چپلو او گدانو په شان حلالېدو دپاره بوخم.“

د بابل انجام

٤١ مالک خدائ د بابل په حقله فرمائي چې، ”د بابل هغه لوي ښار چې ټولې دنيا به يې صفت کولو څنگه شکست وخورو او قبضه شو، د ټولو قومونو دپاره د بابليانو نه څه يروونکې منظر جوړ شو. ٤٢ سمندر به په بابل راواوړي او د هغه زوروري چپي به بابل پټ کړي. ٤٣ د هغه ښارونه به وران او تباه کړي او په اوچه دشته او ميره باندې به بدل شي، هغه به په داسې زمکه باندې بدل شي چې څوک به هم په کبني نه اوسپړي، او نه به څوک په کبني سفر کوي. ٤٤ زه به د بابل معبود بيل بت ته سزا ورکړم، او څه چې يې خوړلي دي هغه به پرې گنډير کړم. قومونه به نور د هغه عبادت نه کوي. او د بابل دېوالونه به راوغورزپړي. ٤٥ اے زما خلقو د هغه نه رابهر شي. د خپل ژوند د بچ کولو دپاره د هغه ځاي نه منډه کړئ. او د مالک خدائ د سخت غضب نه وتبښئ. ٤٦ تاسو چې په دغه ملک کومې افواه گانې اورئ نو چې د هغې په وجه نه بې زړه شي او نه ويرېږئ.

دا افواه به کال په کال راځی. ظلم او فساد به مُلک کبني راوچت شی او بادشاهان به د یو بل سره جنگونه کوی. (۴۷) خو په حقیقت کبني هغه وخت راروان دے چې زه به د بابلیانو بُتانو ته سزا ورکړم، او د هغه ټول مُلک به وشرمیري، او د هغوی قتل شوی کسان به ټول په کبني مړه پراته وی. (۴۸) نو بیا به آسمان او زمکه او هر څه چې په کبني دی د بابل په شکست د خوشحالی چغې ووهی، ځکه چې د شمال نه به تباہ کوونکی فوجیان په هغه حمله وکړی، دا د مالک خدای فرمان دے. (۴۹) لکه څنگه چې بابل د بنی اسرائیلو او د ټولې دُنیا د قتل عام سبب جوړ شوی وو، نو بیا به هغه هم هغه شان قتل کړی شی.“

په بابل کبني د بنی اسرائیلو دپاره د مالک خدای پېغام

(۵۰) ”تاسو څوک چې د مرگ نه راتبتهبدلی یی، ودربرئ مه، لار شی. تاسو چې څومره هم لرې یی نو مالک خدای یادوی. او د خپل کور یروشلم په حقله سوچ کوئ.“ (۵۱) تاسو وایئ چې، ”مونږ په شرمونو وشرمېدو، او زمونږ بې عزتی وشوه او شرم مو په مخ راخور شوی دے، ځکه چې غېر مُلکیان د مالک خدای په مقدس ځای کبني راداخل شوی دی.“ (۵۲) مالک خدای فرمائی چې، ”هغه ورځې راروانې دی کله چې به زه د بابل بُتانو ته سزا ورکړم نو د هغوی د زخمونو زیږگی به ټول مُلک کبني اورېدلے شی. (۵۳) که بابلیان آسمان ته هم وخېژی او هلته یوه مضبوطه قلعه جوړه کړی، نو زه به هلته هم دشمنان ورولېږم چې هغوی چور کړی، مالک خدای فرمائی.“

د بابل تباہ کېدل

(۵۴) ”د ژړا آوازونه د بابل نه راځی، د لوی تباہی آوازونه د بابلیانو د زمکې نه اورېدلے کېږی. (۵۵) مالک خدای به بابل تباہ کړی، او هغه به د هغوی د شور نه پک بنار خاموشه کړی، دشمن به لکه د اوبو د غضبناکو چپو په شان راروان

وی او د هغوی د آوازونو شور به اوربدلے شی. (۵۶) تباہ کوونکے به د بابل خلاف راشی، د هغوی جنگی فوجیان به ونيولے شی او د هغوی ليندې به ماتې کړے شی. ځکه چې مالک خدای د انتقام اخستلو خدای پاک دے او هغه به پوره بدله ورکړی. (۵۷) زه به د هغه مشران او پوهان نشه کړم، د هغه حکمرانان، آفسران، او فوجیان به هم نشه کړم. هغوی به د تل دپاره اوده شی او بیا به نه راپاڅی، دا د بادشاه فرمان دے د چا نوم چې مالک خدای رب الافواج دے. (۵۸) مالک خدای رب الافواج داسې فرمائی چې، ”د بابل پیر دپوالونه به هوار کړے شی او د هغه اوچتې دروازې به وسوزولے شی، نو خلقو یې خپل ځان سترے کړو خو هیڅ فائده یې ونه کړه، د دې قوم ټول محنت صرف د اور دپاره خشاک دے.“

یرمیاہ خپل پېغام بابل ته لېږی

(۵۹) یرمیاہ نبی دا پېغام د عملی آفسر سراياہ د نیریاہ زوی یعنی د محسیاہ نمسې ته هغه وخت ورکړو کله چې هغه بابل ته د صدقیاہ د یهوداہ بادشاه د حکومت په څلورم کال د هغه سره لاړو. (۶۰) یرمیاہ د هغه ټولو افتونو د تفصیل په حقله چې په بابل باندې راتلونکی ؤو په یو طومار کښې ولیکل. (۶۱) هغه سراياہ ته وفرمائیل، ”کله چې ته بابل ته ورسېږې نو ته دا ټول کلام په اوچت آواز سره خلقو ته ولوله. (۶۲) نو بیا داسې وایه چې، اے مالک خدایه، تا وفرمائیل چې تاسو به دا ځای تباہ کړئ، نو په دې کښې به نه انسان او نه ځناور اوسیري، او دا به د تل دپاره وړان وچاړ پروت وی. (۶۳) کله چې ته د دې طومار لوستل بند کړې، نو یو کاپے ورپورې وتره او د فرات د سیند په مینځ کښې یې وغورزوه. (۶۴) نو بیا هغوی ته ووايه چې، دغه شان به بابلیان پوب شی او هیڅکله به بیا راوچت نه شی د هغه افت په وجه کوم چې زه په دوی نازلوم. نو د هغه خلق به راوغورزېږي.“ د یرمیاہ خبرې دلته په دې ځای باندې ختمې شوې.

د يروشلم زوال

۵۲ ﴿١﴾ صدقياہ د يويشتو کالو وو کله چې هغه د يهوداه بادشاه شو، او هغه په يروشلم يوولس کاله بادشاهي وکړه. د هغه د مور نامه حموطل وه، چې د يرمياہ لور وه، چې هغه د ليناہ وه. ﴿٢﴾ خو هغه د مالک خدائ په وړاندې هغه بدکارونه وکړل، کوم چې يهويقيم بادشاه کړی ؤو. ﴿٣﴾ دا هر څه د يروشلم او يهوداه سره د مالک خدائ د قهر په وجه وشول، او په آخر کبني هغه هغوی د خپل حضور نه وشړل. خو اوس صدقياہ د بابل بادشاه خلاف سرکشي وکړه. ﴿٤﴾ نو د صدقياہ بادشاه د حکومت په نهم کال، په لسمه ورځ د لسمې مياشتې نبوکدنصر د بابل بادشاه د خپل ټول فوج سره په يروشلم حمله وکړه. هغوی ښار محاصره کړو او د دې د دېوالونو نه يې گېرچاپېره مورچې جوړې کړې. ﴿٥﴾ يروشلم د صدقياہ بادشاه د حکومت تر يوولسم کال پورې محاصره وو. ﴿٦﴾ د څلورمې مياشتې په نهمه ورځ د صدقياہ د حکومت په يوولسم کال، په ښار کبني قحطی ډېره سخته شوه، او آخري يې ټول خوراک بلکل ختم شوې وو. ﴿٧﴾ بيا د ښار د دېوال يوه حصه راوغورزولې شوه او ټول فوجيان وتبستېدل. خو دا چې بابليانو ښار محاصره کړې وو، نو هغوی د شپې د تيارې انتظار کولو. نو بيا هغوی د بادشاه د باغ وروستو دوو دېوالونو په مينځ کبني دروازې نه وتبستېدل او د اردن وادې طرف ته يې مخه وتړله. ﴿٨﴾ خو د بابليانو فوجيانو صدقياہ بادشاه پسې راخستې وه او هغه يې د يريحو په مېدانونو کبني ونيولو، د هغه سړو هغه پرېښودو او خواره واره شول. ﴿٩﴾ هغوی هغه د بابل بادشاه ته رېله ته بوتلو چې د حماه په ملک کبني وو. د بابل بادشاه بيا د سزا ورکولو خپله فېصله په صدقياہ واوروله. ﴿١٠﴾ هغوی د صدقياہ په مخامخ د هغه زامن او د يهوداه ټول آفسران حلال کړل. ﴿١١﴾ نو هغوی د صدقياہ سترگې وويستلې، د پیتلو په زنجیرونو يې وتړلو او بابل ته يې بوتلو چرته چې هغه د خپل مرگ تر وخته پورې هلته پروت وو.

د خدائ د کور او د يروشلم تباہی

١٢) د پينځمې مياشتې په لسمه ورځ په نولسم کال د بابل د بادشاه نبوکدنصر، شاهي کمانډر نبوزردان چې د شاهي فوج مشر وو، يروشلم ته راغلو. ١٣) هغه د مالک خدائ په عبادتگاه، په شاهي محل او د يروشلم په ټولو کورونو اور ولگولو. هر يو خاص عمارت هغه وسوزولو. ١٤) او د بابل ټولو فوجيانو د شاهي کمانډر په مشرۍ کښې د يروشلم د ښار گېرچاپېره دېوالونه راوغورزول. ١٥) نو بيا نبوزردان د بابل فوجي کمانډر هغه ځينې غريبانان خلق جلاوطن کړل او نور هغه کسان چې په ښار کښې پاتې وو، او هم نور ماهر کارگران، او هغوی څوک چې د بابل د بادشاه بگوره شوی وو هم بوتل. ١٦) خو نبوزردان څه غريبانان خلق په ملک کښې پرېښودل کوم چې بلکل غريبانان وو ترڅو هغوی د انگورو په باغونو او پټو کښې کار وکړي. ١٧) بابليانو هغه د زېرو ستنې ماتې کړې، او هغه گاډۍ او د زېرو تالاب چې نوم يې سمندر وو، کوم چې د مالک خدائ په کور کښې وو او هغوی ټول زېر د خپل ځان سره بابل ته يوړل. ١٨) هغوی د خپل ځان سره ټول هغه سامان يوړلو کوم به چې د خدائ په کور کښې د خدمت کولو دپاره استعمالېدلو، لکه بېلچې او د ايرو لوبښی، د ډيوو سرپوښونه، چمچي، د قربانۍ د وينې اوچتولو جامونه، پيالی، د خوشبويي سوزولو لوبښی او د زېرو نور ټول سامان يې لوټ کړو. ١٩) نبوزردان د فوج مشر ځان سره هم هغه وړې کاسې، د خوشبو انگيتي، کاسې، دېگونه، ډيوټ دانونه، لوبښی، کاسې کومې چې چنکاو نذرانو دپاره استعمالېدې او نور ټول سامان کوم چې د سوچه سرو او سپينو زرو نه جوړې شوې وې. ٢٠) هغه زېر چې کوم په ستنو کښې وو، د زېرو سمندر او هغه دولس غويان چې وړاندې جوړ شوي وو، هغه ستنې، کومې چې سليمان بادشاه د مالک خدائ د کور دپاره جوړې کړې وې، دومره زيات درانه وو چې وزن کولو نه بهر وو. ٢١) دواړه ستنې يو شان وې، هره يوه تقريباً نهه گزه اوچته او تقريباً شپږ گزه گول وه، د هغوی مينځ خالی وو خو د هغوی د دېوال گېچ

تقریباً درې اِنچه غټ وو. (۲۲) د هرې يوې ستنې په سر باندې تقريباً درې گزه اوچت د زېرو تاج وو چې دا گېرچاپېره د زېرو په زخړونو تړلې شوی انارو بنائسته کړې شوې وو. (۲۳) د هرې ستنې نه گېرچاپېره شپږ نوې انار لگولې شوی ؤو چې ټوټل سل انار ورباندې لگولې شوی ؤو.

د يهوداه د خلقو بابل ته بوتل

(۲۴) نبوزردان د فوج مشر د خپل ځان سره د دې نه علاوه، مشر امام شرايه، ورپسې امام صفنياه او د مالک خدای د کور نور درې خادمان قېديان بوتل. (۲۵) د بنار نه هغه هغه آفسر بوتلو کوم چې د جنگي فوجيانو مشر وو، او اووه د بادشاه ذاتی مشيران چې هغوی لا تر اوسه په بنار کېنې ؤو، د فوجی مشر منشی چې هغه د فوجيانو د بهرتی کولو ذمه وار وو او شپېته نور اهم سپری يې هم بوتل، (۲۶) نبوزردان هغوی ټول ځان له کړل او د صوبه حمات په رېله بنار کېنې يې د بابل بادشاه له بوتل. (۲۷) او هلته په رېله کېنې د حمات په زمکه د بابل بادشاه ټول ووژل. نو بيا داسې د يهوداه خلق د خپل ملک نه پردی ملک ته بوتلې شول. (۲۸) د نبوکدنضر د حکومت په اووم کال کېنې څوک چې جلاوطن کړې شوی ؤو د هغوی شمېر درې زره او درويشت وو. (۲۹) او د نبوکدنضر په اتلسم کال د حکومت په دوران کېنې نور اته سوه او دوه دېرش کسان د يروشلم نه قېديان بوتل. (۳۰) او د نبوکدنضر د حکومت په درويشتم کال هغه نبوزردان راولېرلو او هغه نور اووه سوه او پينځه څلوېښت کسان قېديان بوتل چې د ټولو شمېر څلور زره او شپږ سوه کسان شو. (۳۱) د جلاوطنۍ په اووه دېرشم کال يهوياکين د يهوداه بادشاه په کوم کال چې اوپل مرودک د بابل بادشاه شو، نو هغه د يهوداه بادشاه په يهوياکين رحم وکړو او هغه يې د قېدخانې نه د دولسمې مياشتې په پينځويشتمه ورځ آزاد کړو. (۳۲) اوپل مرودک د هغه سره بڼه سلوک وکړو او د هغه نورو بادشاهانو نه يې هم د لوی عزت ځای ورکړو کوم چې د هغه سره په بابل کېنې جلاوطن ؤو. (۳۳) نو يهوياکين خپلې د قېدخانې جامې يو خوا ته

وويستلې او باقى ټول عمر يې د بادشاه په مېز باندې خوړل څښل كول. (٣٤) هره
ورځ د بابل بادشاه يهوياكين ته باقاعده خرچه وركوله او هغه ورته تر مرگه پورې
خرچه مقرر كړه.